

ŻYCIĘ WETERYNARYJNE

CZASOPISMO SPOŁECZNO-ZAWODOWE I NAUKOWE KRAJOWEJ IZBY LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ

25 lat Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Kaszubsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Jubileuszowy przyczynik do historii powstania Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Historia Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

www.vetpol.org.pl

Egzemplarz bezpłatny

PL ISSN 0137-6810 • Czasopismo znajduje się w wykazie czasopism punktowanych Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Za publikację przyznawane są 4 punkty.

Roztwór do wstrzykiwań dla bydła, koni, świń, psów i kotów

DEXASHOT®

Deksametazon 2 mg/ml

LECZENIE STANÓW ZAPALNYCH I ALERGII

NOWOŚĆ

NOWOŚĆ

Pełna informacja o lekach w dziale Leków Weterynaryjnych

Roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń

ANTYBIOTYK BAKTERIOBÓJCZY

MARBOVET®

Marbifloksacyna 100 mg/ml

Podmiot odpowiedzialny: P.W. VET-AGRO Sp. z o.o., ul. Gliniana 32, 20-616 Lublin, tel. +48 81 445 23 00, www.vet-agro.pl

FATROXIMIN

Rifaksymina

Simpanorm

Karazolol

Tirsan

Tiamfenikol

Dalmazin

d-Kloprostenol

Bacolam

Siarczan kolistyny+Amoksycylina

Florgane®

Florfenikol

Z okazji Jubileuszu 25-lecia Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

FATRO POLSKA Sp. z o. o.

dziękuje za dotychczasową współpracę

oraz życzy kolejnych sukcesów w pracy na rzecz społeczności lekarzy weterynarii.

Endofer 20

Kompleks dekstranu żelaza (III)

Linia szczepionek dla drobiu

GANADOL

Kwas acetylosalicylowy

Resmacyl

Marbofloksacyna

Emdocam®

Meloksykam iniekcja

CLOSTRIVAX®

Szczepionka dla bydła przeciw Clostridium spp

Spis treści

Działalność Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

- 692** Od redakcji – A. Schollenberger
693 Kalendarium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
694 XVI posiedzenie Prezydium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej – W. Katner
696 Pisma i opinie Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
702 Silne państwo i prawo jedyną skuteczną metodą walki z ASF – W. Katner

Historia weterynarii

25-LECIE IZB LEKARSKO-WETERYNARYJNYCH

- 705** 25-lecie Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej – W. Katner
708 25 lat Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej
715 25 lat Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – M. Bachurski, R. Tyborski, J. Judek
720 25 lat Kaszubsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – M. Kalicki
722 25 lat Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – E. Sobczak, J. Szenfeld
728 25 lat Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – K. Orlik
731 Jubileuszowy przyczynek do historii powstania Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – S. Noworyta
735 25 lat Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – P. Listos
739 25 lat Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – Z. Wróblewski
746 25 lat Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – M. Wisła
752 25 lat Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – M. Kacprzyk
757 25 lat Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – A. Bylewska, M. Gogulski
761 25 lat Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – P. Żmuda
766 25 lat Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – M.S. Kubica
771 25 lat Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – J. Krzemiński, K. Anusz, B. Kaźmierczak
777 25 lat Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – W. Hildebrand, J. Dorobek, R. Karczmarczyk
781 Historia Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej – W. Rutkowski
786 **Leki**

ŻYCIE WETERYNARYJNE

CZASOPISMO SPOŁECZNO-ZAWODOWE I NAUKOWE
KRAJOWEJ IZBY LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ

ROCZNIK 91 • 2016 • NR 10

Komitet Redakcyjny:

Antoni Schollenberger (redaktor naczelny),
Danuta Trafalska (sekretarz redakcji),
Witold Katner (rzecznik prasowy Krajowej Izby
Lekarsko-Weterynaryjnej)
Joanna Czarnecka (redakcja techniczna).

Rada Programowa:

prof. dr hab. Stanisław Winiarczyk – przewodniczący,
dr hab. Łukasz Adaszek,
prof. dr Alfonso Carbonero-Martinez (Hiszpania),
prof. dr hab. Beata Cuvelier-Mizak,
prof. dr Antoni Gamota (Ukraina),
prof. dr Ignacio Garcia-Bocanegra (Hiszpania),
lek. wet. Maciej Gogulski,
prof. dr hab. Zbigniew Grądzki,
lek. wet. Tomasz Grupiński,
prof. dr Marian Horzinek (Holandia),
prof. dr hab. Tomasz Janowski,
prof. dr hab. Andrzej Koncicki,
prof. dr hab. Roman Lechowski,
lek. wet. Andrzej Lisowski,
lek. wet. Wiesław Łada,
lek. wet. Jacek Mamczur,
prof. dr Karin Möstl (Austria),
prof. dr hab. Wojciech Niżański,
prof. dr hab. Jacek Osek,
prof. dr hab. Urszula Paślawska,
prof. dr hab. Zygmunt Pejsak,
dr hab. Jarosław Popiel,
lek. wet. Marek Radzikowski,
prof. dr hab. Tadeusz Rotkiewicz,
prof. dr hab. Piotr Silmanowicz,
prof. dr Wasyl Stefanyk (Ukraina),
prof. dr hab. Paweł Sysa,
prof. dr hab. Józef Szarek,
prof. dr hab. Piotr Szeleszczuk,
lek. wet. Zbigniew Wróblewski,
dr n. wet. Jan Żelazny.

Prace poglądowe, prace kliniczno-kazuistyczne
i dotyczące leków są recenzowane.
Redakcja nie ponosi odpowiedzialności za treść
reklam i ogłoszeń.

Wydawca: Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna

Adres Redakcji:

al. Przyjaciół 1, 00-565 Warszawa
tel./fax (22) 621 09 60, 602 377 553
e-mail: zyciewet@vetpol.org.pl
<http://www.vetpol.org.pl>

Redaktor naczelny:

ul. Nowoursynowska 159c, p. 165,
02-776 Warszawa, tel. (22) 593 60 69
e-mail: antoni_schollenberger@sggw.pl

Biuro Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

al. Przyjaciół 1, 00-565 Warszawa
tel./fax (22) 628 93 35, tel. (22) 622 09 55
e-mail: vetpol@vetpol.org.pl
<http://www.vetpol.org.pl>

Projekt graficzny: Foxrabbitt Designers
Łamanie: Joanna Czarnecka
Druk i oprawa: MDruk
Nakład: 15 000 egz.

EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

Zmianę adresu korespondencyjnego
proszę kierować do właściwej
okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej.

Od redakcji

Jubileusze albo nastroją do wspomnień i podsumowań, albo do myślenia o przyszłości. W komentarzu zajmę się sprawą, która, moim zdaniem, powinna stać się ważniejszą niż jest dotychczas, zadaniem naszego samorządu, a mianowicie sprawą kształcenia podyplomowego, nazywanego również kształceniem ustawicznym lub ciągłym doskonaleniem zawodowym. Wprawdzie w zakresie kształcenia lekarzy zrobiono wiele, jednak mam wrażenie, że sprawa ta pozostaje nieco na uboczu zainteresowania samorządu. Ujęło mnie, że w opisie historii Izby Opolskiej prezes Marek Wiśła z troską zauważył, iż spośród członków jego Izby, jedynie trzech lekarze złożyli dokumenty potrzebne do uzyskania dyplomu potwierdzającego udział i zdobycie odpowiedniej liczby punktów w ustanowionym w 2011 r., programie ustawicznego kształcenia zawodowego. Martwi mnie z kolei, że inne Izby, w których dziesiątki osób uzyskały takie dyplomy, nie uznały za stosowne pochwalić się tym w opisie swojej działalności, podczas gdy napisały wiele o organizowanych rozmaitych imprezach towarzyskich, którym nie można odmówić wartości, ale chyba pomyłkowo proporcje. W niektórych krajach europejskich udział w ciągłym doskonaleniu zawodowym (Continuing Professional Development – CPD), jest obligatoryjny i stanowi warunek utrzymania prawa wykonywania zawodu, a w innych, tak jak u nas, jest on dobrowolny. Sądzę, że warto przedstawić omówienie sytuacji w różnych krajach Europy, bowiem opublikowano opracowanie dotyczące kształcenia podyplomowego w zakresie medycyny małych zwierząt w 9 krajach: Belgii, Bułgarii, Niemczech, Norwegii, Polsce, Rumunii, Hiszpanii, Holandii i Wielkiej Brytanii (Bongers J.J. (Jos): *CPD in Small Animal Medicine*, 2015). Informacje na temat doskonalenia zawodowego w naszym kraju przekazała Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna.

W odniesieniu do Polski jest jednak problem wynikający z tego, że przed laty wprowadzono możliwość uzyskiwania tytułu specjalisty w różnych dziedzinach weterynarii, według kryteriów nieodpowiadających rozumieniu specjalizacji w krajach od nas bardziej zaawansowanych. Nasz tytuł specjalisty jest więc daleki od europejskich kryteriów specjalizacji, stawiających lekarzowi nieporównanie wyższe wymagania. Istnieje więc trudność w doprowadzeniu do kompatybilności pojmowania tego, co należy rozumieć pod pojęciem specjalizacji, a co

jest jedynie doskonaleniem zawodowym. We wspomnianym opracowaniu nasze studia specjalizacyjne z zakresu chorób psów i kotów zostały zakwalifikowane jako doskonalenie zawodowe w tej dziedzinie, ale podobnie potraktowano też specjalizację z zakresu medycyny małych zwierząt w Norwegii. W rzeczywistości udział w dobrowolnym, ustawicznym kształceniu podyplomowym, prowadzonym przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną, zakończony zdobyciem odpowiedniej liczby punktów, prowadzi do uzyskania dyplomu ustawicznego kształcenia, co wcale nie oznacza uzyskania tytułu specjalisty.

Po odbyciu studiów specjalizacyjnych lekarz zostaje specjalistą, ale tylko na użytek krajowy i tytuł ten nie ma szans na akredytację gdziekolwiek indziej. Zbyt łatwo w Polsce uzyskuje się ten tytuł. Pośrednio świadczą o tym posiadacze kilku dyplomów specjalisty w zakresie różnych, niekiedy odległych od siebie, dziedzin. Jest to nieporównywalne na przykład ze specjalizacją lekarzy medycyny, a lubimy się do nich porównywać, u których tytuł specjalisty niekiedy jest bardziej ceniony niż doktorat. W medycynie jednocześnie uzyskanie specjalizacji w zakresie chirurgii i chorób wewnętrznych jest raczej niemożliwe. Lekarze przystępujący do egzaminu specjalizacyjnego często biorą kilkumiesięczny urlop, aby się odpowiednio przygotować. W naszym zawodzie nie ma takiej potrzeby, a przecież to od poziomu wymagań zależy ranga specjalizacji. Nie jest to tylko moje odczucie, gdyż niedawno padła propozycja wprowadzenia specjalizacji drugiego stopnia, co obecnie nie jest możliwe, gdyż nie przewiduje tego obowiązująca ustawa o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Sprawa różnych kryteriów przy uzyskiwaniu tytułu specjalisty dotyczy też innych krajów, nie jesteśmy w tym wyjątkiem. W związku z potrzebą harmonizacji wymagań na poszczególnych etapach kształcenia lekarzy weterynarii, powołano pod egidą Europejskiej Federacji Lekarzy Weterynarii (FVE) trzy organizacje: Europejskie Stowarzyszenie Uczelni Weterynaryjnych (European Association of the Establishments for Veterinary Education – EAEVE), Weterynaryjne Ustawiczne Kształcenie w Europie (Veterinary Continuous Education in Europe – VetCEE) oraz Europejską Radę do Spraw Specjalizacji Weterynaryjnej (European Board of Veterinary Specialisation – EBVS). Przedstawicielem Polski w EBVS

jest prof. Tadeusz Stadejek z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej w Warszawie.

Pierwsza z tych organizacji, EAEVE, ma za zadanie nadzór nad kształceniem studentów, a dwie pozostałe są odpowiedzialne za określanie europejskich standardów kształcenia lekarzy na poziomie doskonalenia zawodowego oraz uzyskiwania tytułu specjalisty weterynaryjnego. Wynika z tego, że edukacja powinna być trójstopniowa: studia akademickie, podyplomowe kształcenie ustawiczne i studia specjalizacyjne. Uzyskanie tytułu specjalisty powinno więc być zwieńczeniem wykształcenia lekarza weterynarii. Obecnie w wielu krajach tak nie jest i przed Europejską Radą do Spraw Specjalizacji Weterynaryjnych (EBVS) stoi ważne zadanie doprowadzenia do zmiany tej sytuacji. O ile kryteria odnośnie do kształcenia ustawicznego mogą być określane przez organy statutowe poszczególnych krajów, o tyle kryteria dotyczące specjalizacji europejskich są określone przez EBVS i są to bardzo wysokie wymagania. Tytuł Europejskiego Specjalisty Weterynaryjnego (European Veterinary Specialist) można uzyskać w 25 dziedzinach. W 2015 r. w całej Europie było tylko 3300 lekarzy, którzy uzyskali ten tytuł i jest wśród nich pięciu Polaków: prof. Tadeusz Stadejek (choroby świń), prof. Jarosław Kaba i dr Michał Czopowicz (choroby małych przeżuwaczy) – wszyscy z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej w Warszawie, dr Jerzy Gawor (stomatologia) z Kliniki Weterynaryjnej Arka w Krakowie oraz dr Marcin Wrzosek (neurologia) z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu.

Nie wydaje się, aby istnienie europejskich specjalizacji weterynaryjnych wykluczało możliwość wprowadzenia specjalizacji krajowych, raczej chodzi o to, aby podnieść poziom wymagań koniecznych do ich uzyskania. Niektórzy ironicznie mówią, że niebawem wszyscy lekarze weterynarii w Polsce zostaną specjalistami. Pojawia się też uzasadnione pytanie, czy ktoś, kto przed dziesięciu laty uzyskał tytuł specjalisty i na tym poprzestał, gdyż dalej się nie doksztala, powinien pozostać specjalistą na zawsze. Jest to wątpliwość o tyle uzasadniona, że tytuły specjalistów europejskich są weryfikowane co pięć lat!

Podstawą prawną do działań Europejskiej Federacji Lekarzy Weterynarii (FVE) jest dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/EU, zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, ale nie dotyczy to wszystkich wspomnianych przedsięwzięć FVE. Obowiązek kształcenia ustawicznego (CPD) nie został zapisany w europejskich aktach prawnych i jego wprowadzenie pozostawiono regulacjom krajowym.

Z tego powodu w różnych krajach różnie z tym bywa i w niektórych jest ono obowiązkowe, a w innych dobrowolne. Spośród wymienionych poprzednio 9 państw, udział w CPD jest obowiązkowy w Wielkiej Brytanii, Niemczech, Belgii i Rumunii. Pamiętam, że podczas Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii w Warszawie padła propozycja, aby wprowadzić

obowiązek kształcenia podyplomowego, ale nie znalazła ona poparcia delegatów, a wnioskodawcy (cenię ich obu, ale *nomena sunt odiosa*) chyba z tego powodu przepadli w wyborach. Ciekawe, czy ktoś odważy się do tego wrócić.

W tym roku została powołana nowa Komisja do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii i z pewnością podejmie ona

działanie zmierzające ku udoskonaleniu studiów specjalizacyjnych i podniesieniu ich rangi. Chodzi o zmianę, polegającą na tym, aby zamiast mnożenia liczby uczestników studiów, większą uwagę zwrócić na poziom szkolenia.

Antoni Schollenberger
Redaktor naczelny

Kalendarium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

- **25 sierpnia 2016 r.** W siedzibie Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbyło się spotkanie sygnatariuszy Porozumienia Wielkopolskiego. Krajową Radę reprezentowali: prezes Jacek Łukaszewicz i Maciej Bachurski.
- **26 sierpnia 2016 r.** Prezes Jacek Łukaszewicz wziął udział w audycji radiowej „Agro-Fakty” programu 1 Polskiego Radia zatytułowanej „Jak powstrzymać ASF?”.
- **1 września 2016 r.** Prezes Jacek Łukaszewicz wziął udział w audycji radiowej „Salon – Teraz Polska!” TOK FM zatytułowanej „Rząd chce łączyć inspekcje badające żywność. Co to zmieni dla konsumentów?”.
- **3 września 2016 r.** W siedzibie Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbyło się posiedzenie Komisji Prawno-Regulaminowej.
- **5 września 2016 r.** W gmachu Sejmu odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi poświęcone informacji ministrów: spraw wewnętrznych i administracji, rolnictwa i rozwoju wsi oraz środowiska o problemach związanych z występowaniem afrykańskiego pomoru świń (ASF) w Polsce oraz zmianach, które należałoby przeprowadzić w ustawodawstwie polskim, ze szczególnym uwzględnieniem ustawy Prawo łowieckie. Krajową Radę reprezentowali: prezes Jacek Łukaszewicz i Marek Wysocki.
- **5 września 2016 r.** W siedzibie Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbyło się posiedzenie Komisji Finansowo-Gospodarczej.
- **6 września 2016 r.** W siedzibie Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbyło się posiedzenie Komitetu organizacyjnego obchodów 25-lecia KILW.
- **6 września 2016 r.** W siedzibie Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbyło się XVI posiedzenie Prezydium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.
- **6 września 2016 r.** W imieniu Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej prezes Jacek Łukaszewicz wystosował do opolskiego wojewódzkiego lekarza weterynarii Waclawa Bortnika pismo, w którym podtrzymał stanowisko wyrażone w piśmie sygn. KILW/064/02/16 z 27 stycznia 2016 r. skierowanym do głównego lekarza weterynarii Marka Pirsztuka w sprawie zakładów higieny weterynaryjnej.
- **8 września 2016 r.** W imieniu Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej prezes Jacek Łukaszewicz wystosował do głównego lekarza weterynarii Włodzimierza Skorupskiego pismo przekazujące apel X Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii z 23 czerwca 2013 r. w sprawie uchylecia przez głównego lekarza weterynarii Instrukcji Głównego Lekarza Weterynarii nr GIWbż-500-1/2013 z 8 kwietnia 2013 r. w sprawie nadzoru nad ubojem świń, bydła, kur lub kurcząt i indyków w rzeźniach.
- **9 września 2016 r.** W siedzibie Naczelnej Rady Adwokackiej odbyło się spotkanie Prezesów Samorządów Zawodów Zaufania Publicznego. Krajową Radę reprezentował prezes Jacek Łukaszewicz.
- **9 września 2016 r.** W imieniu Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej prezes Jacek Łukaszewicz wystosował do podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Ewy Lech pismo zawierające zaproszenie Pani Minister na nadchodzące XV posiedzenie KRLW.
- **10 września 2016 r.** W Muzeum Zamkowym w Pszczyńcu odbyły się uroczyste obchody 25-lecia samorządu lekarsko-weterynaryjnego Śląskiej ILW. Krajową Radę reprezentował prezes Jacek Łukaszewicz.
- **10 września 2016 r.** W Kopalni Soli „Wieliczka” odbyły się uroczyste obchody 25-lecia działalności samorządu lekarsko-weterynaryjnego Małopolskiej ILW. Krajową Radę reprezentował prezes Jacek Łukaszewicz.
- **13 września 2016 r.** W Hotelu Airport Okęcie Warszawa odbyły się uroczyste obchody 25-lecia Samorządu Pielegniarek i Położnych. Krajową Radę reprezentował prezes Jacek Łukaszewicz.
- **13 września 2016 r.** W imieniu Porozumienia Wielkopolskiego prezes Jacek Łukaszewicz wystosował pismo

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła z prośbą o spotkanie.

- **13 września 2016 r.** W Weterynaryjnym Centrum Kształcenia Podyplomowego Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego w Puławach odbyło się posiedzenie Zespołu ds. sytuacji kadrowo-płacowej w Inspekcji Weterynaryjnej.

- **15 września 2016 r.** W siedzibie Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbyło się posiedzenie Komisji ds. Lekarzy Wolnej Praktyki i Farmacji.

- **15 września 2016 r.** Prezes Jacek Łukaszewicz wydał komunikat prasowy w sprawie kampanii medialnej związanej z uruchomieniem strony internetowej www.bezpieczna-zywnosc.pl.

XVI posiedzenie Prezydium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

Posiedzenie odbyło się 6 września. Jego pierwszym punktem było sprawozdanie z prac Zespołu ds. sytuacji kadrowo-płacowej w Inspekcji Weterynaryjnej. Następnie prezes Jacek Łukaszewicz poinformował o przygotowaniach do mającej się rozpocząć w drugiej połowie września kampanii medialnej dotyczącej wizerunku lekarza weterynarii. Na jej inaugurację planowana jest konferencja prasowa, podczas której będą zaprezentowane opinii publicznej jej główne cele oraz sposoby ich osiągnięcia. Następnie Prezydium zajęło się uchwałą Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w sprawie projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Weterynarii i Żywności oraz powołania komitetu inicjatywy ustawodawczej, a także zbierania podpisów pod projektem. Aby przeprowadzić taką inicjatywę ustawodawczą niezbędne jest zebranie 15-osobowego komitetu. Prezes zaproponował, aby zaprosić do niego wszystkich prezesów izb okręgowych, a także sygnatariuszy Porozumienia Wielkopolskiego. Mec. Bartosz Niemiec następnie przedstawił zasady zbierania podpisów pod projektem obywatelskim. Prezydium zarekomendowało Radzie przyjęcie projektu ustawy i apełu w tej sprawie do członków samorządu.

Skarbnik Elżbieta Sobczak poinformowała o wpłynięciu wniosków o dofinansowanie, które zostały zaopiniowane przez Komisji Finansowo-Gospodarczą. Prezydium wstrzymało się jednak z podjęciem rekomendacji do czasu sprawdzenia prawidłowości księgowania na koncie imprez integracyjnych. Sprawa ma być też przekazana do Komisji Finansowo-Gospodarczej. Jednocześnie Prezydium jednomyślnie przyznało patronat honorowy dla „II Białowieskich Spotkań Lekarzy Weterynarii Zwierząt Nieudomowionych”.

Andrzej Juchniewicz zreferował materiały opracowane przez Komisję ds. Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki i Farmacji. Poinformował, że wiele izb okręgowych

zwróciło się z apelem o nowelizację ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt. Chodzi o wprowadzenie zapisu, że kierownik zakładu musi być członkiem izby okręgowej, na terenie której zakład jest zarejestrowany oraz posiadać minimum dwuletni staż w zawodzie. Omówiono również nowelizację rozporządzenia w zakresie zmian stawek wynagrodzenia za czynności wykonywane z wyznaczenia oraz wniosek Izby Zachodniopomorskiej Izby o podniesienie odpłatności za praktyki studenckie. Komisja pracuje również nad zmianami w Kodeksie dobrej praktyki weterynaryjnej.

Podczas omawiania punktu dotyczącego sprawozdania z prac Zespołu ds. remontu i adaptacji siedziby Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej prezes Jacek Łukaszewicz poinformował o problemach z uzyskaniem wszystkich niezbędnych pozwoleń. Zwrócił uwagę, że nie usprawniła to jednak duża zwłoka w rozpoczęciu prac. Prezydium zarekomendowało ponaglenie wykonawcy projektu i wybór w drodze konkursu generalnego wykonawcy oraz inspektora budowlanego.

Wojciech Hildebrand omówił stan przygotowań do obchodów 25-lecia samorządu lekarsko-weterynaryjnego. Uroczystości odbędą się 5 listopada w Warszawie. Prezes Łukaszewicz przypomniał, że na obchody przyjedzie prezes Europejskiej Federacji Lekarzy Weterynarii Rafael Laguens, który będzie chciał na miejscu zapoznać się ze specyfiką polskiej weterynarii. Następnie prezes Jacek Łukaszewicz poinformował, że została przygotowana uchwała w sprawie terminu i miejsca oraz zasad finansowania kosztów XI Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii. Prezydium odbyło dyskusję na ten temat, w trakcie której prezes poinformował, że podczas czwarczego posiedzenia Rady zwrócił się z prośbą o oferty zorganizowania zjazdu do prezesów izb okręgowych. Otrzymał dwie propozycje: Sopot i Poznań. Nie odbyło się głosowanie nad terminem i miejscem Zjazdu.

Kolejny punkt posiedzenia dotyczył ustalenia rejonów wyborczych w powiatach, w których liczba lekarzy weterynarii przekracza 150 osób. Prezes Jacek Łukaszewicz poinformował, że do tej pory w tej sprawie nie wypowiedziały się wszystkie izby okręgowe. Jednocześnie została przygotowana uchwała, która w jednym akcie skupia wszystkie rejon wyborcze powyżej 150 osób, które są podzielone zgodnie z wnioskami rad okręgowych. Prezydium jednomyślnie rekomendowało przyjęcie uchwały.

Prezydium zarekomenduje Radzie delegację Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej na spotkanie Weterynaryjnej Grupy Wyszehradzkiej oraz na Zgromadzenie Ogólne FVE w składzie: Krzysztof Anusz, Marek Kubica, Stanisław Winiarczyk i Jacek Łukaszewicz.

W związku z pismem Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z 22 czerwca 2016 r. w sprawie skierowania do Trybunału Konstytucyjnego wniosku o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją RP wybranych zapisów Ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej mec. Bartosz Niemiec przypomniał, że Trybunał Konstytucyjny już się wypowiedział, że Krajowa Rada nie ma uprawnienia do występowania przed Trybunałem. Prezydium przegłosowało rekomendację odrzucenia wniosku i niewystępowania po raz kolejny do Trybunału Konstytucyjnego.

W związku ze stanowiskiem Rady Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w sprawie jednakowego wzoru legitymacji lekarza weterynarii oraz zapytaniem Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej dotyczące sposobu finansowania kosztów legitymacji prezes Jacek Łukaszewicz zwrócił uwagę, że koszt legitymacji jest po stronie izb okręgowych. Było to jasno doprecyzowane przed głosowaniem nad podjęciem stosownej uchwały przez Krajową Radę. Prezydium podjęło decyzję, że posiedzenie Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej odbędzie się 28 i 29 września.

Witold Katner
Rzecznik prasowy Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

*Skorzystaj
z wyższego
standardu
kontroli PRRS*

AHPL/PPX/161008

**ReproCyc®
PRRS EU:**

Opracowany specjalnie dla loch i loszek w celu zmniejszenia wpływu wirusa PRRS na parametry reprodukcyjne – dawka 2 ml

**Ingelvac
PRRSFLEX® EU:**

Opracowany specjalnie dla prosiąt w celu maksymalizacji parametrów produkcyjnych – dawka 1 ml

**5-Etapowy
Proces Kontroli**

Opracowany specjalnie dla Ciebie

**Global PRRS
Solutions**

TO JEST PRRSONALNE

Pisma i opinie Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

WIW.DL.0137.29.2016

Opole, 3 sierpnia 2016 r.

INSPEKCJA WETERYNARYJNA
OPOLSKI WOJEWODZKI LEKARZ WETERYNARII
Wacław Bortnik

Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

Dot. sprawy nr: GIWlab-811-4/2016 Pismo z 27.06.2016

Szanowny Panie Prezesie!

W związku z otrzymanym pismem Zastępcy Głównego Lekarza Weterynarii Pana Jacka Kucharskiego (GIWlab-811-4/2016 z dnia 27.06.2016) odnoszącym się do rejestracji Zakładów Higieny Weterynaryjnej w ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt, przedkładałam stanowisko w sprawie Opolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii.

Zakład Higieny Weterynaryjnej (ZHW) działa na podstawie ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej z 29 stycznia 2004 r. (zwanej dalej „ustawą”), a w szczególności na podstawie art. 25 tej ustawy. Jak wiadomo, ustawa określa m.in. zadania, organizację, tryb działania oraz zasady finansowania Inspekcji Weterynaryjnej, zwanej dalej „inspekcją”.

Zakres zadaniowy Inspekcji określa art. 3 ww. ustawy w następujący sposób: *inspekcja realizuje zadania z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego w celu zapewnienia ochrony zdrowia publicznego*. Szczegółowy wykaz zadań ujęty jest w ust. 2 tegoż artykułu.

Z art. 11 i 12 wynika, że Wojewódzki Lekarz Weterynarii (WLW) wykonuje swoje zadania przy pomocy wojewódzkiego inspektoratu weterynarii (WIW), a koszty działalności Inspekcji i wykonywania zadań, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3, są pokrywane z budżetu państwa. Natomiast sam inspektorat jest państwową jednostką budżetową.

Dopiero w tym kontekście należy przejść do umiejscowienia Zakładu Higieny Weterynaryjnej w strukturze Inspekcji, gdyż, jak wynika z art. 25 ustawy, zakład istnieje, aby zapewnić jednolity sposób przeprowadzania badań laboratoryjnych dla celów kontroli urzędowych określonych w prawodawstwie unijnym, związanych z realizacją zadań, o których mowa w art. 3 ust. 1. Powstanie zakładu wynikało więc wprost z wymogów akcesji do struktur europejskich i ta rola jest nadal aktualna. W szczególności realizacja wymogów unijnych polegała na utworzeniu systemu laboratoriów urzędowych, obejmujących akredytowane laboratoria, w ramach którego systemu działają laboratoria urzędowe (np. w rozumieniu art. 12 rozporządzenia nr 882/2004, obejmujące zakłady higieny weterynaryjnej). Późniejsze prawodawstwo europejskie podtrzymało ten stan prawny.

Natomiast wspomniana w piśmie GLW ustawa z 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt określa, że *zakład leczniczy dla zwierząt jest placówką ochrony zdrowia i dobrostanu zwierząt utworzoną w celu świadczenia usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, (...) wyposażoną w środki majątkowe, a w szczególności w pomieszczenia, aparaturę i sprzęt dostosowane do zakresu świadczonych usług*. Sama usługa weterynaryjna została zdefiniowana jako *czynność mająca na celu zachowanie, ratowanie lub poprawę zdrowia zwierząt i ich produktywności, polegająca w szczególności na (...) wykonywaniu badań laboratoryjnych i innych badań diagnostycznych*. O jaki zakres usług

chodzi w ustawie, widać na przykładzie art. 2 ust. 2 mówiącego, że *usługi weterynaryjne mogą być świadczone przez lekarza weterynarii posiadającego prawo wykonywania zawodu lub art. 3 w zakładzie leczniczym dla zwierząt osoba, która posiada tytuł technika weterynarii, może wykonywać (...) następujące czynności z zakresu świadczonych w nim usług weterynaryjnych (...)*

Organizacyjnie czym jest zakład leczniczy rozstrzygać powinien art. 4 ustawy o zakładach leczniczych, który stanowi, że

1. *Zakładem leczniczym dla zwierząt jest:*

1. *gabinet weterynaryjny;*
2. *przychodnia weterynaryjna;*
3. *lecznica weterynaryjna;*
4. *klinika weterynaryjna;*
5. *weterynaryjne laboratorium diagnostyczne.*

Cztery pierwsze przypadki nie mają znaczenia dla niniejszej opinii, gdyż całkowicie odbiegają od kwestii laboratorium. **Pozostaje zatem pytanie: czy można utożsamiać weterynaryjne laboratorium diagnostyczne ujęte w tej ustawie z Zakładem Higieny Weterynaryjnej, ujętym wyżej?**

Poniżej przedstawionych zostało szereg argumentów przemawiających za występującymi różnicami pomiędzy wymienionymi typami laboratoriów.

Pierwsza jest kwestia organu założycielskiego. Biorąc pod uwagę, że tworzenie i organizacja zakładów leczniczych dla zwierząt ujęta jest w art. 5 można zauważyć, że taki zakład leczniczy może być utworzony i prowadzony przez osoby fizyczne, osoby prawne albo jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Jednak nie ma tu wskazania, aby zakład mógł być tworzony przez organ państwowy. Patrząc przez analogię do tworzenia zakładów leczniczych dla ludzi (podmiotów leczniczych) można dojść do wniosku, że ustawodawca miał cel, nie wpisując jako organu założycielskiego Skarbu Państwa. Bowiem w ustawie z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w art. 6 jest wpisane wprost, że Skarb Państwa reprezentowany przez ministra, centralny organ administracji rządowej albo wojewoda może utworzyć i prowadzić podmiot leczniczy (w formie spółki kapitałowej, jednostki budżetowej, jednostki wojskowej czy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej). Jest także ujęte, że jednostka samorządu terytorialnego może utworzyć i prowadzić podmiot leczniczy oraz że właściwy minister, centralny organ administracji rządowej albo wojewoda wykonuje uprawnienia Skarbu Państwa w stosunku do tak utworzonych podmiotów. **Tymczasem w ustawie o zakładach leczniczych dla zwierząt takich zapisów nie ma.** Wnoszę więc, że ustawodawca nie zakładał do tej pory, że będą tworzone weterynaryjne laboratoria diagnostyczne jako forma organizacyjna wiążąca się z udziałem państwa. W moim przekonaniu ustawa w całości skierowana jest do podmiotów komercyjnych.

Innym argumentem jest art. 16 ustawy o zadach leczniczych dla zwierząt, w którym napisano, że ewidencję tych zakładów prowadzi właściwa ze względu na siedzibę zakładu leczniczego dla zwierząt okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna. **Nie wydaje się prawidłowa interpretacja, żeby organy państwa miały zamiar zlecić prowadzenie ewidencji swoich struktur samorządowi zawodowemu.** Znow przez analogię z podmiotami leczniczymi dla ludzi, tam także prowadzony jest ich rejestr. Przy czym z art. 106 tamtej ustawy wynika, że organem prowadzącym rejestr jest wojewoda właściwy dla siedziby albo miejsca zamieszkania podmiotu leczniczego, a samorządy zawodowe lekarzy, pielęgniarek i położnych prowadzą wyłącznie rejestry praktyk zawodowych swoich członków.

Warszawa, 17.08.2016 r.

Swoją drogą za wpis do ewidencji oraz zmianę tego wpisu okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna pobiera opłatę, która stanowi jej przychód, co oznaczałoby, że organ państwa ponosiłby opłatę na rzecz wpisu swojego składnika organizacyjnego na rzecz samorządu zawodowego. Nie znajdują uzasadnienia dla interpretacji, że ustawodawca miał takie intencje.

Kolejnym argumentem jest fakt niemożności spełnienia przez ZHW warunku wynikającego z art. 17 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, gdyż będąc integralną częścią Inspekcji, ZHW nie może uzyskać wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego. Nie wydaje się możliwe także spełnienie warunku zawartego w ust. 4 art. 17, gdyż Wojewódzki Lekarz Weterynarii nie powinien składać oświadczenia, że *znane mu są i spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt*. Te warunki mogą być mu znane, ale Inspekcja, w tym ZHW, nie realizuje działalności gospodarczej. Przynajmniej żadna ustawa nie stanowi o tym wprost ani też nie wynika to z powszechnie obowiązujących przepisów niższej rangi.

Warty przywołania jest też wymóg art. 2 i 3 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, które stanowią, że usługi weterynaryjne mogą być świadczone wyłącznie przez lekarza weterynarii (posiadającego prawo wykonywania zawodu) lub technika weterynarii. Tymczasem w ZHW obowiązki wykonują osoby nie zawsze będące lekarzami czy technikami weterynarii, a np. posiadające tytuł magistra biologii. Wynika to z potrzeb organu, a ustawa o Inspekcji Weterynaryjnej nie narzuca tutaj takich warunków, jak komentowana ustawa o lecznicach.

Sprzeczności pomiędzy ustawami widać też w odniesieniu do szkoleń. Z art. 12 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt wynika, że szkolenia są odpłatne, a ich wysokość ustalana przez organ samorządu zawodowego. Tymczasem inspekcja także organizuje szkolenia dla urzędowych lekarzy weterynarii, ale biorąc pod uwagę chociażby art. 17 pkt 1 ustawy, są one bezpłatne.

Na końcu można zauważyć, że problemem może okazać się także sam zakres wykonywanych zadań. Przyjmując założenie wynikające z pisma Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (ujęte w piśmie GLW), ZHW nie mogłoby wykonywać żadnych badań laboratoryjnych, poza ujętymi w ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej. Tymczasem ustawa koncentruje się na badaniu laboratoryjnym mięsa na obecność włośni, nie wymieniając wielu innych badań. Przyjęcie tak zawężonej interpretacji, poza obecnym stanowiskiem samorządu zawodowego, nie ma żadnego innego oparcia.

Na marginesie należy dodać, że mogłaby powstać także kwestia podatkowa. W piśmie z 7 listopada 2006 r. Ministerstwo Finansów – Departament Podatków i Opłat Lokalnych (PL-833-76/MW/06/348) uznało, że zakłady lecznicze dla zwierząt są opodatkowane stawką podatku od nieruchomości dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. To by oznaczało, że część struktur WLW jest opodatkowana od działalności gospodarczej, a część nie.

Nie przesadzając możliwości dokonania samej rejestracji Zakładu Higieny Weterynaryjnej w rejestrze prowadzonym przez samorząd zawodowy lekarzy weterynarii, wskazują jednak, że w obecnym stanie prawnym nie wydaje się to uzasadnione. Oczywiście wspomniane wyżej przeszkody mogą zostać usunięte przez właściwe organy państwa, umożliwiając taką rejestrację.

Opolski Wojewódzki Lekarz Weterynarii
Wacław Bortnik

Otrzymuje:

Pan Włodzimierz Skorupski
Główny Lekarz Weterynarii

KOMUNIKAT PRASOWY OBOWIĄZKOWE ŚWIADECTWA ZDROWIA

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna żąda przywrócenia obowiązkowych świadectw zdrowia dla wszystkich przemieszczanych świń oraz przesyłek surowego mięsa wieprzowego. **Bez przywrócenia tego, niefrasobliwie zniesionego przez poprzedni rząd obowiązku, nie uda się zatrzymać afrykańskiego pomoru świń** – mówi Jacek Łukasiewicz, prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

Ostatnie informacje dotyczące sprzedaży zakażonych wirusem ASF świń, którymi handlowano bez odpowiedniej dokumentacji na targowisku w gminie Sokoły (powiat wysokomazowiecki, województwo podlaskie), jasno pokazują, że zniesienie obowiązkowych świadectw było ogromnym błędem. Dlatego Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, kierując się interesem narodowym i koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa zdrowia publicznego, wskazuje na natychmiastową konieczność przywrócenia instytucji:

1. **Świadectwa zdrowia dla świń** – w odniesieniu do wszystkich rodzajów przemieszczeń żywych zwierząt wrażliwych na zakażenie wirusem ASF.
  2. **Świadectwa zdrowia dla mięsa wieprzowego** – dla wszystkich przesyłek surowego mięsa wieprzowego w obrocie krajowym.
- Powyższe działania muszą zostać wprowadzone **natychmiast na terenie całego kraju**, w celu wyeliminowania zjawiska niekontrolowanego obrotu zwierzętami i mięsem z nich pochodzącym, które w ocenie KRLW jest jednym z czynników roznoszących choroby. Zwłoka w podjęciu proponowanej decyzji spowoduje nieodwracalne i trudne do oszacowania skutki. W przypadku objęcia epizootią ASF obszarów o dużym zagęszczeniu pogłowia świń, jak województwo mazowieckie czy kujawsko-pomorskie, dojdzie do **załamania sektora polskiej hodowli trzody chlewnej i produkcji mięsa wieprzowego w niewyobrażalnej skali**.

Zwalczanie pryszczycy w Wielkiej Brytanii podczas zarazy w latach 2001–2002 kosztowało brytyjskich podatników 8,5 mld funtów i doprowadziło rynek mięsa wołowego do upadku. *– Powinno to być odstrasżającym przykładem, do jakich skutków prowadzą zaniedbania w obszarze zapobiegania występowania i rozprzestrzeniania chorób zakaźnych zwierząt oraz uświadomić o skali wydatków Państwa przy walce z chorobą o dużym zasięgu terytorialnym* – mówi Jacek Łukasiewicz, prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

Samorząd lekarzy weterynarii przypomina, że w Wielkiej Brytanii, na krótko przed wystąpieniem pryszczycy, zniesiono obowiązek posiadania świadectw zdrowia dla przemieszczanych zwierząt.

AS1/18-08-2016/l.dz.200/16

Polskie Stowarzyszenie Przetwórców Ryb
Polish Association of Fish Processors
ul. Słowiańska 5, 1 piętro, pok. 111, PL 57-846 Koszalin

Pan Krzysztof Jurgiel
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Dotyczy: stanowisko w sprawie projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności

Szanowny Panie Ministrze,
w odpowiedzi na pismo ZW orz/mb-0221-3 (2)/2016 (2572) dotyczące projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa

Żywności oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności przedstawiamy poniżej stanowisko naszej organizacji.

Polskie Stowarzyszenie Przetwórców Ryb nie może odnieść się merytorycznie do wszystkich zapisów w projekcie ustawy, gdyż to wymagałoby analizy prawnej, na którą nie mamy już czasu ze względu na krótki termin wniesienia uwag.

Nasza organizacja popiera zamysł projektu ustawy o połączeniu służb, mających na celu nadzór nad bezpieczeństwem produkowanej żywności, w jednolity zintegrowany system kontroli bezpieczeństwa i jakości żywności na wszystkich etapach produkcji poprzez skonsolidowanie wszystkich procesów kontrolnych. Branża przetwórstwa ryb od lat wnioskowała o połączenie służb kontrolnych, gdyż weryfikacje różnych Inspekcji dublują się i następują jedna po drugiej, co stanowi uciążliwość dla podmiotów gospodarczych. Dotyczy to zarówno samych procesów przetwórczych, jak i importu surowca na granicach w portach polskich.

Ponadto nagminna staje się różna interpretacja ogólnie obowiązujących przepisów prawa przez poszczególne Inspekcje, co dodatkowo stwarza problemy producentom, a standardy postępowania i procedury w każdej materii powinny być identyczne w ramach tego samego prawa. Licząc na połączenie służb mamy nadzieję, że w przyszłości takie zdarzenia nie będą miały miejsca.

Poniżej pragniemy zwrócić uwagę na te aspekty, które budzą naszą największą troskę:

1. Biorąc pod uwagę założenia nowej ustawy obawiamy się, szczególnie w kontaktach z krajami trzecimi, o przeniesienie dotychczasowych uprawnień do eksportu oraz o ważność tychże uprawnień po wejściu w życie ustawy. Temat ten wymaga głębszej analizy, aby nie został zablokowany obrót gospodarczy między tymi krajami. Taka analiza wymaga czasu, stąd też wnioskujemy o dłuższy okres przejściowy w tym zakresie.
2. Ze względu na podległość naszych podmiotów gospodarczych pod resort Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, który nie ma bezpośredniego wpływu na tworzoną służbę Państwową Inspekcję Bezpieczeństwa Żywności, uważamy, że celowa i w decyzjach niezależna, byłaby podległość tej służby pod Prezesa Rady Ministrów. Pozwoli to uniknąć sytuacji, w której ten sam resort organizuje działania gospodarcze i sam je kontroluje, co może powodować obniżenie skuteczności działań Inspekcji.
3. Analizując założenia projektu ustawy – w art.10.1. mówiącym o tworzeniu Narodowej Rady Naukowej Bezpieczeństwa Żywności, w którym w punkcie 5 jest mowa o powoływanych członkach Rady, uważamy, że branża przetwórstwa ryb powinna mieć w tym gronie swojego odrębnego przedstawiciela znającego branżę o wyjątkowej specyfice.
Branża przetwórstwa ryb to 9 mld PLN obrotów w 2015 r., co daje nam 4. miejsce w UE. Eksportujemy produkty rybne o wartości ponad 1mld EUR. Mamy 3. miejsce w UE jeżeli chodzi o zatrudnienie (zatrudniamy ponad 23 000 osób). Odgrywamy niezwykle znaczącą rolę w zaopatrywaniu rynku UE w przetwory rybne.
4. W ramach połączenia poszczególnych służb w jedną wspólną Inspekcję wnioskujemy o zniesienie kontroli jakości handlowej na granicy dla importowanych produktów rybołówstwa nieprzeznaczonych bezpośrednio do konsumenta finalnego. Bazując na jednolitych przepisach kontrolnych w całej Unii Europejskiej nie znajdujemy takiej instytucji kontrolnej w innych krajach UE. Natomiast w Polsce graniczna kontrola WIJHARS bardzo często nakazuje wprowadzanie zmian w oznakowaniu dla produktów, które natychmiast po dokonaniu stosownej dla prawy celnej są przeznaczone do przetworzenia. Jest to pozbawione sensu i w znaczny sposób opóźnia dokonywanie odpraw towarów w imporcie.

Postulujemy także o przejęcie przez nowo powstającą Inspekcję tych kompetencji ORIM, które odnoszą się do procedur kontrolnych związanych z importem produktów rybołówstwa, takich jak weryfikacja Świadectw Połowowych oraz wydawanie zgody na rozładunki statków z ryb w portach. Służby OIRM nie znają zasad i realiów, jakimi rządzi się branża rybna w imporcie oraz dostawy takiego surowca statkami. Skutecznie opóźniają i utrudniają ten ruch, tak przez swoje działania administracyjne (obieg dokumentów), jak i różną interpretację przepisów. Dlatego tak istotne jest, aby wszystkie działania kontrolne, którym podlegają importowane produkty rybołówstwa na granicy (w tym także zakres kontroli OIRM), były włączone do zakresu aktywności PIBZ.

5. Zależy nam również, aby ranga Głównego Lekarza Weterynarii została zachowana, tak jak dotychczas.

Z poważaniem
w imieniu Zarządu PSPR
Jerzy Safader

Warszawa, 23 sierpnia 2016 r.

KOMUNIKAT PRASOWY PÓŁ KROKU W DOBRYM KIERUNKU

– *To pół kroku w dobrym kierunku, ale wciąż zbyt mało* – powiedział Jacek Łukaszewicz, prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, oceniając projekt Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi dotyczący wprowadzenia obowiązkowych świadectw zdrowia dla świń z obszaru występowania afrykańskiego pomoru świń.

W związku ze zmieniającą się w ostatnim czasie sytuacją epizootyczną na terytorium Polski oraz kolejnymi ogniskami afrykańskiego pomoru świń Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zdecydowało się wprowadzić **obowiązek zaopatrywania przesyłek świń w świadectwa zdrowia na tzw. obszarze ochronnym**. Ma to zwiększyć uprawnienia kontrolne Inspekcji Weterynaryjnej **na obszarach objętych restrykcjami** oraz doprowadzić do zatrzymania rozprzestrzeniania się ASF w kraju.

Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna ocenia projekt rozporządzenia jako **zdecydowanie niewystarczający**. Co prawda, kierunek działań jest zgodny z zeszlotygodniowymi propozycjami samorządu lekarzy weterynarii, lecz zwracamy uwagę, że zaproponowane przez MRiRW **rozwiązania są połowiczne**. W projekcie MRiRW obowiązek zaopatrywania w świadectwa zdrowia przesyłek świń dotyczy tylko tzw. obszaru z restrykcjami. W praktyce w świadectwo zdrowia trzeba będzie zaopatrywać zwierzęta transportowane w tym obszarze lub takie, które chcą ten obszar opuścić. Naszym zdaniem jest to rozwiązanie niewystarczające, ponieważ nie dotyczy całego kraju i nie obejmuje przesyłek mięsa wieprzowego.

Dlatego Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, kierując się interesem narodowym i koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa zdrowia publicznego, po raz kolejny apeluje o natychmiastowe przywrócenie instytucji:

1. **Świadectwa zdrowia dla świń** – w odniesieniu do wszystkich rodzajów przemieszczeń żywych zwierząt wrażliwych na zakażenie wirusem ASF.
2. **Świadectwa zdrowia dla mięsa wieprzowego** – dla wszystkich przesyłek surowego mięsa wieprzowego w obrocie krajowym.

Powyższe działania muszą zostać wprowadzone **natychmiast na terenie całego kraju**, w celu wyeliminowania zjawiska niekontrolowanego obrotu zwierzętami i mięsem z nich pochodzącym, które w ocenie KRLW jest jednym z wektorów roznoszonej choroby.

Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

Ingelvac CircoFLEX®

Szerokie spektrum ochrony

Teraz zarejestrowany do stosowania zarówno u prosiąt jak i u loch

Ingelvac CircoFLEX® przełamowa ochrona przeciwko PCV2:

- Wybitna skuteczność i bezpieczeństwo
- Teraz zarejestrowany również do stosowania u ciężarnych i karmiących loch

 Ingelvac CircoFLEX®

ŻWorz/mb-079-46/16(3159) Warszawa, 31 sierpnia 2016 r.

MINISTER ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

Pan
Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

Szanowny Panie Prezesie

W odpowiedzi na pismo Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej znak: KILW/03210/11/16 z 11 sierpnia 2016 r. przedkładające stanowisko w sprawie projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności oraz ustawy przepisy wprowadzające ustaw o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności przekazane przez Pana Pawła Szrota, Sekretarza Stanu, Zastępcę Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pismem znak: SPRM.2128.14.11/16. JP z 17 sierpnia 2016 r., uprzejmie informuję, co następuje.

Problematyka konsolidacji Inspekcji sprawujących nadzór w łańcuchu żywnościowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od lat stanowi obiekt burzliwej reakcji, co utrudnia merytoryczną ocenę przedmiotowej koncepcji, a tym samym ignoruje występujące w praktyce problemy, z jakimi na co dzień borykają się zarówno przedstawiciele poszczególnych inspekcji, jak i podmioty sektora spożywczego. Powołanie jednej jednostki organizacyjnej obejmującej całokształt zagadnień związanych z szeroko rozumianym bezpieczeństwem żywności pozwoli zarówno na poprawę obecnie funkcjonującego w Polsce modelu nadzoru nad uczestnikami łańcucha żywnościowego celem zapewnienia wysokiego poziomu ochrony życia i zdrowia konsumentów, zmniejszy obciążenia administracyjne, przy znacznie wydajniejszym wykorzystaniu środków budżetowych przeznaczonych na pracę działających obecnie inspekcji, jak również skutecznie zapobiegnie prowadzeniu takiej polemiki w przyszłości, co ma istotne znaczenie dla wizerunku polskiej żywności.

Konsolidacja organów urzędowej kontroli żywności podyktowana jest wyłącznie możliwością dalszego usprawniania działania tych organów. Biorąc pod uwagę fakt, że polski rynek żywności należy do największych w Unii Europejskiej, świadomość konsumentów i ich wymagania stale rosną. Dotyczy to zarówno oczekiwań podnoszenia standardów w zakresie bezpieczeństwa zdrowotnego, dobrostanu zwierząt, z których i od których pozyskuje się żywność, a także bezpieczeństwa ekonomicznego zwanego z zagrożeniem fałszowania żywności. Ponadto, w Polsce nadal funkcjonują obszary, gdzie występują trudności z ustaleniem organu odpowiedzialnego za urzędowe kontrole. Może to zaniżać ocenę polskiego systemu urzędowych kontroli przez Komisję Europejską, inne państwa członkowskie czy państwa trzecie, a w szczególności polskich producentów i konsumentów żywności, którzy niejednokrotnie nie są w stanie wyinterpretować z przepisów obowiązującego prawa kompetencji poszczególnych organów sprawujących nadzór w łańcuchu żywnościowym. Z opublikowanego przez Najwyższą Izbę Kontroli w lipcu 2016 r. raportu dotyczącego nadzoru nad bezpieczeństwem żywności wynika, że dotychczasowy system zapewnienia bezpieczeństwa żywności w Polsce nie jest wystarczający. Najwyższa Izba Kontroli zaleca skonsolidowanie służb zajmujących się kontrolą bezpieczeństwa żywności.

Przedstawiając powyższe, informuję, że obecnie trwa analiza uwag zgłoszonych w ramach uzgodnień projektów ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności oraz ustawy przepisy wprowadzające ustaw o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności. Pragnę zapewnić, że wszystkie konstruktywne uwagi zostaną uwzględnione.

Z poważaniem
Z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
PODSEKRETARZ STANU
Ewa Lech

KOMUNIKAT NR 19
z 2 września 2016 r.

POROZUMIENIE WIELKOPOLSKIE

Sygnatariusze Porozumienia Wielkopolskiego na spotkaniu 25 sierpnia 2016 r. w Warszawie odnieśli się do posiadanych skąpych informacji o stanie prac nad reformą systemu bezpieczeństwa żywności. Sygnatariusze popierają stanowiska Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej oraz Sekcji Krajowej NSZZ Solidarność Pracowników Weterynarii, skierowane do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, negatywnie oceniające ten projekt. Brak konstruktywnych rozmów z Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi na temat rzeczywistej roli lekarzy weterynarii i pracowników Inspekcji Weterynaryjnej w nadzorze nad bezpieczeństwem żywności pochodzenia zwierzęcego uniemożliwia stworzenie gwarancji dla nowej, zintegrowanej struktury obejmującej całość zagadnienia nadzoru „od pola do stołu”. Sygnatariusze stwierdzają, że Zespół do spraw reformy instytucjonalnej systemu bezpieczeństwa żywności działał pod wprowadzającymi w błąd hasłami równości wszystkich inspekcji oraz jednakowych predyspozycji i kompetencji do sprawowania nadzoru nad bezpieczeństwem żywności. Tego rodzaju założenie podważa sens kształcenia lekarzy weterynarii jako specjalistów w zakresie higieny i epizootologii weterynaryjnej, których gruntowna wiedza stanowi prawdziwą rękojmię do właściwego sprawowania nadzoru nad zdrowiem zwierząt i produkcją żywności pochodzenia zwierzęcego. Dalsze dążenie strony rządowej do wprowadzenia przepisów tworzących nową inspekcję, w której organami byłyby osoby nieposiadające podstawowej wiedzy z zakresu epizootologii i zwalczania chorób zakaźnych oraz higieny produkcji i przetwórstwa żywności pochodzenia zwierzęcego, stanowi, zdaniem sygnatariuszy, realne zagrożenie dla bezpieczeństwa żywności, a tym samym zdrowia publicznego.

Złożona sytuacja epizootyczna na obszarze Rzeczypospolitej w dobie szerzącej się epizootii Afrykańskiego Pomoru Świń wymaga wzmoczonego zaangażowania całej Inspekcji Weterynaryjnej wraz z urzędowymi lekarzami weterynarii i tylko oni mogą ocalić polskich producentów i eksporterów mięsa wieprzowego oraz budżet państwa przed ogromnymi stratami. Jest ona zarazem dowodem na konieczność odstąpienia od reformy systemowej w kształcie proponowanym przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Sygnatariusze Porozumienia Wielkopolskiego zwrócą się do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi o pilne spotkanie celem wyjaśnienia narosłych wątpliwości co do celu i sposobu reorganizacji systemu bezpieczeństwa żywności w proponowanym kształcie.

Brak możliwości spotkania oraz uwzględnienia naszych argumentów i postulatów w procesie łączenia inspekcji zmusi nas do podjęcia czynnego protestu.

KILW/064/29/16

Warszawa, 6 września 2016 r.

Pan
Wacław Bortnik
Opolski Wojewódzki Lekarz Weterynarii
Wojewódzki Inspektorat Weterynarii

W odpowiedzi na pismo z 3 sierpnia 2016 r. o znaku WIW.DL.0137.29.2016 uprzejmie informuję, że podtrzymuję stanowisko zaprezentowane w piśmie z 27 stycznia 2016 r. o znaku KILW/064/02/16. Pragnę jeszcze raz podkreślić, iż należy rozdzielić czynności i zadania realizowane przez zakłady higieny weterynaryjnej na bazie m.in. ustawy z 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej od podejmowania przez tego typu jednostki działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług weterynaryjnych w rodzaju wykonywania badań laboratoryjnych i innych badań diagnostycznych. Zdecydowanie realizacja zadań nałożonych na zakłady higieny weterynaryjnej przepisami wzmiankowanej ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej nie wymaga od tychże zakładów dodatkowej rejestracji. Należy jednak mieć na uwadze, że przywołana ustawa nie przewiduje prowadzenia przez zakłady higieny weterynaryjnej działalności komercyjnej polegającej na odpłatnym wykonywaniu badań laboratoryjnych i innych badań diagnostycznych czy też jakiegokolwiek innej. Tego rodzaju działalność gospodarcza może być z kolei prowadzona tylko i wyłącznie na podstawie przepisów ustawy z 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt, która wyraźnie wskazuje, co należy rozumieć pod pojęciem usługi weterynaryjnej oraz na jakich zasadach można tego typu usługi wykonywać. Zarówno ustawa o Inspekcji Weterynaryjnej, jak i ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt nie przewiduje wyłączenia zakładów higieny weterynaryjnej spod obowiązku respektowania tych przepisów. Przyjęcie stanowiska zaprezentowanego w piśmie z 3 sierpnia 2016 r., w myśl którego jakikolwiek „organ państwowy” nie jest uprawniony do utworzenia zakładu leczniczego dla zwierząt, prowadziłyby jedynie do konkluzji, że niemożliwe jest świadczenie przez zakłady higieny weterynaryjnej komercyjnej działalności polegającej na odpłatnym wykonywaniu badań laboratoryjnych i innych badań diagnostycznych dla podmiotów zewnętrznych, gdyż takiej możliwości nie przewiduje ustawa o Inspekcji Weterynaryjnej, a z kolei ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt tego typu działalność kwalifikuje jako usługi weterynaryjne, których udzielanie zastrzega wyłącznie dla prawidłowo zarejestrowanych zakładów leczniczych dla zwierząt.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że stanowisko ujęte w piśmie z 27 stycznia 2016 r. o znaku KILW/064/02/16 zostało zaakceptowane i nie było kwestionowane przez Głównego Lekarza Weterynarii.

Z poważaniem
lek. wet. Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady
Lekarsko-Weterynaryjnej

KILW/064/40/16

Warszawa, 8 września 2016 r.

Pan
Włodzimierz Skorupski
Główny Lekarz Weterynarii

Zgodnie z decyzją Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w załączeniu przekazuję Apel X Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii z 23 czerwca 2013 r. w sprawie uchylecia przez Głównego Lekarza Weterynarii Instrukcji Głównego Lekarza Weterynarii

nr GIWbż-500-1/2013 z 8 kwietnia 2013 r. w sprawie nadzoru nad ubojem świń, bydła, kur lub kurcząt i indyków w rzeźniach z prośbą o wyrażenie opinii w sprawie możliwości uwzględnienia zawartych w nim wniosków.

Z poważaniem
lek. wet. Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady
Lekarsko-Weterynaryjnej

APEL

**X KRAJOWEGO ZJAZDU LEKARZY WETERYNARII
z 23 czerwca 2013 r.**

**w sprawie uchylecia przez Głównego Lekarza
Weterynarii Instrukcji Głównego Lekarza Weterynarii
nr GIWbż-500-1/2013 z 8 kwietnia 2013 r.
w sprawie nadzoru nad ubojem świń, bydła,
kur lub kurcząt i indyków w rzeźniach**

§ 1

X Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii zwraca się do Głównego Lekarza Weterynarii o natychmiastowe uchylene wydanej Instrukcji Głównego Lekarza Weterynarii nr GIWbż-500-1/2013 z 8 kwietnia 2013 r. w sprawie nadzoru nad ubojem świń, bydła, kur lub kurcząt i indyków w rzeźniach, przesłanej do realizacji wojewódzkim i powiatowym lekarzom weterynarii.

§ 2

Zobowiązuje się Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną do przesłania niniejszego apelu Głównemu Lekarzowi Weterynarii.

Instrukcja Głównego Lekarza Weterynarii nr GIWbż-500-1/2013 z 8 kwietnia 2013 r. w sprawie nadzoru nad ubojem świń, bydła, kur lub kurcząt i indyków w rzeźniach, w swojej cytowanej podstawie prawnej powołuje się na podstawę prawną ustawę z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz.U. z 2000 r. nr 98 poz. 1071 ze zm., gdyż zapis art. 6 cytowanej ustawy nie daje możliwości organowi administracji publicznej działającemu na podstawie przepisów prawa na taką interpretację. W odniesieniu do organów administracji publicznej nie obowiązuje zasada, że mogą one podejmować każde działanie, które nie jest zabronione przez przepisy prawa. Działanie organów administracji zostanie zakwalifikowane jako niezgodne z obowiązującym prawem, jak i wówczas, gdy nie było podstawy prawnej do danego działania.

KILW/012/04/16 Warszawa, 9 września 2016 r.

Pani
Ewa Lech
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Uprzejmie zapraszam Panią Minister do wzięcia udziału w posiedzeniu Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, które odbędzie się 28 września 2016 r. o godzinie 12.00 w siedzibie Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Warszawie, przy al. Pryjaciół 1 lok 2. Obecność Pani Minister jest dla nas niezwykle istotna ze względu na trwające prace nad projektem Ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności.

Z poważaniem,
lek. wet. Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady
Lekarsko-Weterynaryjnej

Warszawa, 13 września 2016 r.

POROZUMIENIE WIELKOPOLSKIE

Adres do korespondencji:

Aleja Przyjaciół 1 lok. 2

00-565 Warszawa

Pan

Krzysztof Jurgiel

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

W związku z wprowadzeniem do konsultacji projektu reformy instytucjonalnej systemu bezpieczeństwa żywności w kształcie proponowanym przez zespół powołany przez Pana Ministra Sygnatariusze Porozumienia Wielkopolskiego, skupiającego całe środowisko weterynaryjne, zwracają się z prośbą o spotkanie z Panem Ministrem dotyczące rozwiązań zaproponowanych w opublikowanym projekcie ustawy. Spotkanie to jest w naszej ocenie niezbędne ze względu na fakt, że projekt ten jest negatywnie oceniany przez całe środowisko weterynaryjne oraz niektóre środowiska producenckie.

Istniejące dziś realne widmo zagrożeń dla bezpieczeństwa żywności i eksportu, jakie powstają przy wystąpieniu chorób zakaźnych typu ASF, zwłaszcza w obliczu dalszego niekontrolowanego obrotu żywymi zwierzętami i mięsem z tradycyjnego uboju domowego, stanowi zdaniem Sygnatariuszy Porozumienia Wielkopolskiego zbyt duże wyzwanie dla okresu reorganizacji i nowo powstającej struktury, gdzie dodatkowo funkcje decyzyjne miałyby pełnić osoby merytorycznie nieprzygotowane do tak specjalistycznych działań.

Panie Ministrze, ten projekt dyskryminuje głównie lekarzy weterynarii, ich uznawane na całym świecie kwalifikacje oraz kompetencje do nadzoru nad zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt i bezpieczeństwem żywności pochodzenia zwierzęcego. Przypominamy, że wytyczne WHO oraz kodeks OIE wskazują, że służby weterynaryjne państw członkowskich pozostają odpowiedzialne za zapewnienie zdrowia i dobrostanu zwierząt bądź wystawiania międzynarodowych certyfikatów weterynaryjnych również w sytuacji, gdy przekazuje się te kompetencje innej instytucji lub organizacji. Jak więc Inspekcja Bezpieczeństwa Żywności miałyby zbudować i utrzymać zaufanie służb weterynaryjnych innych państw członkowskich do wydawanych przez siebie międzynarodowych certyfikatów weterynaryjnych

w sytuacji, gdy lekarz weterynarii pełniłby tam zaledwie funkcję pomocniczą?

Te i wiele innych bieżących problemów powinny być tematem spotkania Sygnatariuszy Porozumienia Wielkopolskiego z Panem Ministrem, o które dziś zabiegamy.

Chcemy zaznaczyć, że w naszej ocenie obecnie funkcjonujący system kontroli bezpieczeństwa żywności działa bardzo skutecznie i nie wymaga rewolucyjnych zmian. Natomiast przy ewentualnym tworzeniu jednej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności prosimy o rozważenie i wysłuchanie głosu środowiska weterynaryjnego, które pragnie czynnie uczestniczyć w wypracowywaniu zasad nadzoru zapewniającego bezpieczeństwo żywności oraz bezpieczne funkcjonowanie producentom i eksporterom żywności w Polsce.

W imieniu Porozumienia Wielkopolskiego
lek. wet. Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

Warszawa, 15 września 2016 r.

KOMUNIKAT W SPRAWIE KAMPANII MEDIALNEJ

W tym tygodniu wystartowała kampania medialna, której celem jest zmiana wizerunku lekarza weterynarii oraz ratowanie Inspekcji Weterynaryjnej przed likwidacją. Uruchomiona została specjalna strona internetowa www.bezpieczna-zywnosc.pl, na której przedstawiono rolę lekarzy weterynarii w zapewnieniu bezpieczeństwa żywności wszystkim konsumentom. Na stronie pokazano również, jakimi konsekwencjami grozi budowa nowego, bliżej nieznanego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności w kształcie zaproponowanym przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Zwracam się z prośbą do wszystkich lekarzy weterynarii, ich rodzin oraz zainteresowanych osób o wsparcie naszych wysiłków poprzez podpisanie petycji z apelem do rządu o rezygnację z likwidacji Inspekcji Weterynaryjnej. Poparcie petycji można wyrazić klikając na „**PODPISZ PETYCJĘ**” lub „**Wyraż wsparcie**” na stronie www.bezpieczna-zywnosc.pl.

Jednocześnie na portalach internetowych oraz na kanale YouTube pokażą się banery reklamowe wzywające do rezygnacji z reformy systemu bezpieczeństwa żywności oraz ukazujące, z jakimi zagrożeniami to się wiąże. Banery będą przekierowywać zainteresowanych na stronę www.bezpieczna-zywnosc.pl. W ramach kampanii medialnej w kilkunastu regionalnych portalach ukazały się również artykuły pt. „Niebezpieczny eksperyment na zdrowiu Polaków – lekarze weterynarii alarmują”.

lek. wet. Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

Silne państwo i prawo jedyną skuteczną metodą walki z ASF

Afrykański pomór świń stanowi ogromne zagrożenie dla hodowli trzody chlewnej w kraju oraz całego przemysłu mięsnego. Doświadczenia innych krajów europejskich niestety nie napawają optymizmem. Wirusa ASF zwalczano

tam długo, a koszty gospodarcze były ogromne.

– *Nie oznacza to jednak, że nie ma sposobu, aby afrykański pomór świń zatrzymać. Można to zrobić skutecznie. Wymaga to jednak wdrożenia, a następnie*

restrykcyjnego przestrzegania, szeregu szczegółowych zasad – powiedział na konferencji prasowej Jacek Łukaszewicz, prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna dostrzega i docenia ogromny wysiłek Inspekcji Weterynaryjnej oraz nadzorującego ją Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w walce z ASF. Uważa jednak, że dotychczasowe zmiany w prawie są niewystarczające.

aniMedica poleca

Cemay 50 mg/ml *o godzin karencji na mleko*

zawiesina do wstrzykiwań, dla świń i bydła

- ▶ sprawdzona substancja czynna – **ceftiofur**
- ▶ wskazany do leczenia bakteryjnych chorób układu oddechowego, a u bydła dodatkowo do ostrej postaci zanokcicy i ostrego poporodowego zapalenia macicy
- ▶ opakowanie – butelka **plastikowa** 100 ml

Boflox, 100 mg/ml roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń

- ▶ sprawdzona substancja czynna – **marbofloksacyna**
- ▶ błyskawicznie zwalcza zakażenia dróg oddechowych i ostre zapalenie wymienia u bydła oraz zespół MMA u świń

3 dni karencji na mleko przy podaniu i.v.

Enrotron 100 mg/ml roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń

- ▶ substancja czynna – **enrofloksacyna**
- ▶ błyskawicznie zwalcza infekcje układu oddechowego i pokarmowego pochodzenia bakteryjnego oraz mykoplazmowego

Enrotron 50 mg/ml roztwór do wstrzykiwań dla bydła, świń, psów i kotów

- ▶ substancja czynna – **enrofloksacyna**
- ▶ błyskawicznie zwalcza infekcje pochodzenia bakteryjnego i mykoplazmowego

Szczegółowe informacje o produktach wewnątrz numeru.

skuteczne leczenie

aniMedica

aniMedica Polska Sp. z o.o.
ul. Chwaszczyńska 198 a
81-571 Gdynia,
tel.: 58 572 24 38
fax: 58 572 24 39
www.animedica.pl

Konferencja prasowa w Centrum Prasowym Polskiej Agencji Prasowej, od lewej: Witold Katner, Jacek Łukaszewicz, Marek Wiśła i Maciej Bachurski

– Naszym zdaniem rząd i ustawodawca powinien iść w kierunku szerokiej prewencji, a nie działań zmierzających tylko do gaszenia kolejnych ognisk ASF w kraju – powiedział Jacek Łukaszewicz, prezes KRLW.

Przedstawiciele Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej podczas konferencji prasowej po raz kolejny zaapelowali do rządu o natychmiastowe przywrócenia świadectw zdrowia do wszystkich przemieszczeń żywych świń oraz mięsa wieprzowego **na terytorium całego kraju**. Tylko w ten sposób można wyeliminować zjawiska niekontrolowanego obrotu zwierzętami i mięsem z nich pochodzącym.

Niezbędne jest również **rozszerzenie programu bioasekuracji** na teren całego kraju. Obecnie zasady te są stosowane tylko w strefie występowania ASF. Naszym zdaniem to za mało, aby skutecznie przeciwdziałać przenoszeniu afrykańskiego pomoru świń na resztę kraju. Konieczne jest również zaostrzenie przepisów dotyczących znakowania zwierząt. Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna postuluje, aby każda świnia była obowiązkowo znakowana tuż po odsadzeniu od maciory.

Inspekcja Weterynaryjna poradzi sobie z afrykańskim pomorem świń tylko wtedy, jeżeli zostanie wyposażona w odpowiednie narzędzia prawne. Inspekcja musi mieć możliwość karania osób i firm, które nie przestrzegają przepisów. Konieczne jest również wzmocnienie kadrowe

i finansowe Inspekcji Weterynaryjnej. Inaczej dalej będą występować powiatowe inspektoraty weterynarii, gdzie pracuje jeden lekarz, bo reszta etatów jest nieobsadzona z powodu bardzo niskich wynagrodzeń.

Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna po raz kolejny zaapelowała o **wstrzymanie prac nad ustawą powołującą do życia Państwową Inspekcję Bezpieczeństwa Żywności** w kształcie zaproponowanym przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

– *Trudno wyobrazić sobie gorszy moment na procedowanie ustawy, która likwiduje Inspekcję Weterynaryjną. Lekarze weterynarii powinni się obecnie skupić na zwalczaniu afrykańskiego pomoru świń, a nie zastanawiać się nad swoją przyszłością zawodową* – powiedział Marek Wiśła, członek Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

Zdaniem Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej powinna zostać opracowana ustawa, która doprowadzi do pionizacji Inspekcji Weterynaryjnej oraz przeniesienia nadzoru nad nią – zgodnie z programem wyborczym Prawa i Sprawiedliwości – z Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi do Premiera.

Podczas konferencji prasowej odbyła się prezentacja spotu, którym Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna zainauguowała kampanię medialną. Jej celem jest zmiana wizerunku lekarza weterynarii oraz ratowanie Inspekcji Weterynaryjnej przed likwidacją. Uruchomiona

została specjalna strona internetowa www.bezpieczna-zywnosc.pl, na której przedstawiona została rola lekarzy weterynarii w zapewnieniu bezpieczeństwa żywności wszystkim konsumentom. Na stronie pokazano również, jakimi konsekwencjami grozi budowa nowego, bliżej nieznanego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności w kształcie zaproponowanym przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

– **Zwracam się z prośbą do wszystkich lekarzy weterynarii, ich rodzin oraz zainteresowanych osób o wsparcie naszych wysiłków poprzez podpisanie petycji z apelem do rządu o rezygnację z likwidacji Inspekcji Weterynaryjnej** – powiedział prezes Jacek Łukaszewicz. Petycję można w łatwy sposób poprzeć na stronie www.bezpieczna-zywnosc.pl.

Jednocześnie na portalach internetowych oraz kanale You Tube pokażą się również banery reklamowe wzywające do rezygnacji z reformy systemu bezpieczeństwa żywności oraz ukazujące, z jakimi zagrożeniami to się wiąże. Banery będą przekierowywać zainteresowanych na stronę www.bezpieczna-zywnosc.pl. W ramach kampanii medialnej w kilkunastu regionalnych portalach ukazały się również artykuły pt. „Niebezpieczny eksperyment na zdrowiu Polaków – lekarze weterynarii alarmują”.

Witold Katner
Rzecznik prasowy Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25-LECIE IZB LEKARSKO-WETERYNARYJNYCH

**Szanowne Koleżanki i Koledzy
Lekarze Weterynarii
Członkowie Samorządu Lekarsko-Weterynaryjnego**

Z okazji obchodów XXV-lecia reaktywacji Samorządu Zawodowego Lekarzy Weterynarii i powstania Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w imieniu własnym oraz Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej życzę wszystkim Członkom Samorządu Lekarsko-Weterynaryjnego dużo szczęścia i pomyślności w życiu zarówno zawodowym, jak i osobistym.

Samorząd Zawodowy Lekarzy Weterynarii rozpoczął działalność na skutek wejścia w życie Ustawy z 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Dzięki aktywności społecznej, ogromnemu zaangażowaniu i wytrwałości wielu lekarzy weterynarii z całej Polski zostały powołane do życia Izby Okręgowe oraz Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna, których rocznicę powstania obecnie świętujemy. Na zjazdach założycielskich zostali po raz pierwszy wybrani członkowie rad, sądów, komisji rewizyjnych oraz rzecznicy odpowiedzialności zawodowej. Z należnym szacunkiem chciałbym w tym miejscu oddać cześć i honor tym wszystkim, którzy działali w tych niezwykle trudnych, pionierskich czasach budowy podstaw naszego samorządu.

Dziękuję serdecznie tak twórcom Izb, jak i tym, którzy, rozumiejąc znaczenie samorządu dla naszego zawodu, kontynuują ich pracę. Niełatwo w tym miejscu streścić całą dotychczasową historię naszego samorządu i wszystkich podejmowanych przez niego działań i inicjatyw, ale warto podkreślić ogromną rolę, jaką odegrał przez te 25 lat Samorząd Zawodowy Lekarzy Weterynarii w kształtowaniu wizerunku i doskonaleniu form wykonywania zawodu lekarza weterynarii w Polsce oraz w ochronie interesów jego członków. Jest to wspólne dzieło nas wszystkich, za zaangażowanie w które serdecznie Państwu dziękuję.

lek. wet. Jacek Łukaszewicz
Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

25-lecie Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

Historia Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, podobnie jak i całego samorządu lekarzy weterynarii, rozpoczęła się 21 grudnia 1990 r. wraz z uchwaleniem przez Sejm kontraktowy Ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Struktury odrodzonego samorządu lekarzy weterynarii utworzyły się na Zjeździe Założycielskim w Bydgoszczy 28 czerwca 1991 r., a pierwsze posiedzenie Krajowej Rady odbyło się 12 lipca 1991 r. To wtedy ustalono zasięg terytorialny 16 okręgowych izb, który po niewielkich korektach pokrywa się z określonym znacznie później w reformie administracyjnej obszarem obecnych 16 województw.

Zgodnie z Ustawą o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna kieruje działalnością samorządu w okresie między Krajowymi Zjazdami Lekarzy Weterynarii. Przez całą 25-letnią historię samorządu w pracach Krajowej Rady aktywnie brało udział wielu zasłużonych działaczy izb okręgowych. Tak na przestrzeni lat kształtował się skład Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

I kadencja (1991-1996)

- **Prezes** – Andrzej Komorowski (Małopolska ILW)
- **Wiceprezesa** – Jerzy Głowacki (Zachodniopomorska ILW), Janusz Jędruch (Warszawska ILW), Janusz Mach (Podkarpacka ILW), Jerzy Molenda (Dolnośląska ILW), Jan Sławomirski (Lubelska ILW)
- **Sekretarz** – Andrzej Marek (Małopolska ILW)
- **Skarbnik** – Andrzej Rudy (Dolnośląska ILW)
- **Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej** – Jerzy Radziejewski (Kaszubsko-Pomorska ILW)

- **Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego** – Tadeusz Gajda (Lubuska ILW)
- **Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej** – Jan Klimas (Wielkopolska ILW)

II kadencja (1996-2001)

- **Prezes** – Andrzej Komorowski (1996–1999) (Małopolska ILW)
- Bartosz Winiecki (1999–2001) (Kujawsko-Pomorska ILW)
- **Wiceprezesa** – Waldemar Golec (Wielkopolska ILW), Krystyn Grabowski (Kaszubsko-Pomorska ILW), Cezariusz Hułas (Warszawska ILW), Jan Sławomirski (Lubelska ILW), Tadeusz Wijaszka (Lubelska ILW), Bartosz Winiecki (Kujawsko-Pomorska ILW)
- **Sekretarz** – Zbigniew Jarocki (Warszawska ILW)
- **Skarbnik** – Andrzej Rudy (Dolnośląska ILW)
- **Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej** – Jerzy Radziejewski (Kaszubsko-Pomorska ILW)
- **Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego** – Tadeusz Gajda (Lubuska ILW)
- **Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej** – Jan Klimas (Wielkopolska ILW)

III kadencja (2001-2005)

- **Prezes** – Bartosz Winiecki (Kujawsko-Pomorska ILW)
- **Wiceprezesa** – Jan Prandota (Warszawska ILW), Mirosław Tomaszewski (Śląska ILW), Tomasz Wróblewski (Lubelska ILW)
- **Sekretarz** – Włodzimierz Skorupski (Łódzka ILW)

- **Skarbnik** – Andrzej Lisowski (Lubuska ILW)
- **Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej** – Andrzej Rudy (Dolnośląska ILW)
- **Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego** – Henryk Łapiński (Warszawska ILW)
- **Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej** – Zbigniew Mizak (Lubelska ILW)

IV kadencja (2005–2009)

- **Prezes** – Tadeusz Jakubowski (Warszawska ILW)
- **Wiceprezesi** – Zdzisław Jabłoński (Północno-Wschodnia ILW), Julian Kruszyński (Opolska ILW), Krzysztof Matras (Łódzka ILW), Andrzej Moskal (Wielkopolska ILW), Mirosław Tomaszewski (Śląska ILW), Stanisław Winiarczyk (Lubelska ILW)
- **Sekretarz** – Marek Mastalerek (Warszawska ILW)
- **Skarbnik** – Piotr Skrzypczak (Opolska ILW)
- **Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej** – Tomasz Korneliusz Grupiński (Zachodniopomorska ILW)
- **Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego** – Henryk Łapiński (Warszawska ILW)
- **Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej** – Zbigniew Mizak (Lubelska ILW)

V kadencja (2009–2013)

- **Prezes** – Tadeusz Jakubowski (2009–2012) (Warszawska ILW)
Jacek Łukaszewicz (2012–2013) (Warmińsko-Mazurska ILW)
- **Wiceprezesi** – Krzysztof Anusz (Warszawska ILW), Michał Konopa (Śląska ILW), Krzysztof Matras (Łódzka ILW), Andrzej Moskal (Wielkopolska ILW), Tomasz Pięknik (Opolska ILW), Włodzimierz Przewoski (Kaszubsko-Pomorska ILW), Stanisław Winiarczyk (Lubelska ILW), Piotr Żmuda (Małopolska ILW)
- **Sekretarz** – Piotr Skrzypczak (Opolska ILW)
- **Skarbnik** – Marek Mastalerek (Warszawska ILW)
- **Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej** – Tomasz Korneliusz Grupiński (Zachodniopomorska ILW)
- **Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego** – Andrzej Mazurkiewicz (Łódzka ILW)
- **Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej** – Zbigniew Mizak (Lubelska ILW)

VI kadencja (2013–2017)

- **Prezes** – Jacek Łukaszewicz (Warmińsko-Mazurska ILW)
- **Wiceprezesi** – Józef Białowas (Warszawska ILW), Andrzej Juchniewicz (Kaszubsko-Pomorska ILW)
- **Sekretarz** – Danuta Pawicka-Stefanko (Dolnośląska ILW)
- **Skarbnik** – Elżbieta Sobczak (Lubuska ILW)
- **Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej** – Jacek Judek (Kujawsko-Pomorska ILW)

- **Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego** – Andrzej Mazurkiewicz (Łódzka ILW)
- **Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej** – Zdzisław Czerwiński (Zachodniopomorska ILW)

Gdy samorząd lekarzy weterynarii zaczynał swoją działalność na początku lat 90., w jego skład wchodziło ok. 9400 osób. Z ostatnich danych wynika, że teraz członków Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej jest dwukrotnie więcej.

1. Ogólna liczba lekarzy weterynarii – 18 810
2. Liczba lekarzy weterynarii z podziałem na okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne:

Izba Lekarsko-Weterynaryjna	Liczba lekarzy weterynarii
Dolnośląska	1515
Kaszubsko-Pomorska	985
Kujawsko-Pomorska	948
Lubelska	1739
Lubuska	353
Łódzka	1207
Małopolska	970
Opolska	456
Podkarpacka	637
Północno-Wschodnia	712
Śląska	1302
Świętokrzyska	490
Warmińsko-Mazurska	1302
Warszawska	3969
Wielkopolska	1548
Zachodniopomorska	677

3. Ogólna liczba zakładów leczniczych dla zwierząt – 8305
4. Liczba zakładów leczniczych dla zwierząt z podziałem na okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne:

Izba Lekarsko-Weterynaryjna	Liczba lekarzy weterynarii
Dolnośląska	549
Kaszubsko-Pomorska	405
Kujawsko-Pomorska	415
Lubelska	782
Lubuska	156
Łódzka	484
Małopolska	624
Opolska	226
Podkarpacka	383
Północno-Wschodnia	339
Śląska	827
Świętokrzyska	227
Warmińsko-Mazurska	519
Warszawska	1245
Wielkopolska	874
Zachodniopomorska	250

Witold Katner

Z okazji pięknego Jubileuszu

25-lecia

Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

*składamy serdeczne gratulacje, a także wyrazy uznania
wszystkim pracownikom zaangażowanym w działalność
na rzecz ochrony zdrowia ludzi i zwierząt.*

*Przez 25 lat funkcjonowania Krajowa Izba
Lekarsko-Weterynaryjna sprawuje pieczę
nad należyтым i sumiennym
wykonywaniem zawodu lekarza weterynarii,
oraz wspiera wszystkich lekarzy w wykonywaniu
tego trudnego, jednakże bardzo pasjonującego zawodu.*

*Życzymy odważnych i innowacyjnych pomysłów,
realizacji ciekawych projektów, jak również
wielu sukcesów w przyszłości.*

*Niech każdy następny rok przyniesie pomyślną realizację
założonych celów i satysfakcję z ich osiągnięcia.*

*Zarząd i Pracownicy
firmy Biowet Puławy*

25 lat Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Izba Północno-Wschodnia jest samorządem lekarzy weterynarii mieszkających lub wykonujących zawód na terenie województwa podlaskiego. Województwo podlaskie zostało utworzone w 1999 r. z województw należących do poprzedniego podziału administracyjnego, czyli w całości województwa białostockiego, województwa łomżyńskiego z wyjątkiem 5 zachodnich gmin powiatu ostrowskiego, oraz województwa suwalskiego w postaci gmin powiatów augustowskiego, sejneńskiego i suwalskiego razem z miastem Suwałki. Województwo jest podzielone na 14 powiatów oraz 3 miasta na prawach powiatu: Białystok, Suwałki, Łomżę. Wyodrębniono: 13 gmin miejskich, 23 gminy miejsko-wiejskie i 82 wiejskie. W regionie funkcjonuje dziewięć przejść granicznych, prowadzących na Litwę i Białoruś. Województwo podlaskie jest regionem o charakterze rolniczo-przemysłowym. W strukturze powierzchni dominują użytki rolne, stanowiące 61,6% całkowitej powierzchni, lasy i grunty leśne zajmują 30,2%, pozostałe 8,2%.

23 maja 1991 r. miał miejsce Zjazd Założycielski Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Zjazd poprzedziły dwa spotkania Komitetu Organizacyjnego, które odbyły się 10 i 19 maja 1991 r. Podstawą do powstania Izby była Ustawa z 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. W trakcie tworzenia Izby swoim terenem obejmowała ona 3 województwa: białostockie, łomżyńskie, suwalskie. Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego został lek. wet. Benedykt Dec, zastępcą lek. wet. Zygmunt Zieliński, a sekretarzem lek. wet. Marek Pirsztuk. Podczas Zjazdu Założycielskiego wybrano organy Izby. Prezesem Izby został dr n. wet. Józef Greczko, Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej lek. wet. Wojciech Żórawski, przewodniczącym Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego lek. wet. Józef Grotha, a przewodniczącym Komisji Rewizyjnej lek. wet. Barbara Dunaj. Wybrano również 21-osobową Radę Izby.

Uroczystość poświęcenia sztandaru Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Obecnie Północno-Wschodnia Izba Lekarsko-Weterynaryjna liczy 703 lekarzy weterynarii i prowadzi nadzór nad 337 zakładami leczniczymi dla zwierząt, w tym 256 gabinetami, 54 przychodniami, 16 lecznicami, 1 laboratorium i 1 kliniką.

W obecnej kadencji funkcję prezesa Rady Izby Północno-Wschodniej pełni lek. wet. Andrzej Czerniawski, wiceprezesami są Marek Pirsztuk i Marek Wysocki. Sekretarzem jest Wojciech Barszcz. Stanowisko skarbnika piastuje Sławomir Wołejko, przewodniczącym Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego jest Grzegorz Wojdacki. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej jest Janusz Stolarski, a przewodniczącym Komisji Rewizyjnej jest Henryk Matyszewski.

Skład Prezydium i Rady Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej VI kadencji jest następujący.

- **Prezydium:** prezes – Andrzej Czerniawski, wiceprezesi – Marek Pirsztuk i Marek Wysocki, sekretarz – Wojciech Barszcz, skarbnik – Sławomir Wołejko, członkowie Prezydium – Jan Dynkowski i Sławomir Mioduszewski.
- **Członkowie Rady:** Marian Czernski, Piotr Gogacz, Emilian Kudyba, Katarzyna Łuniewska-Kopacz, Paweł Mędrzek, Joanna Piekut, Jerzy Trzonskowski, Małgorzata Zimnoch.
- **Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej:** Janusz Stolarski, Andrzej Szymulewski (do 28 marca 2015 r.), zastępcy rzecznika: Bartosz Socik, Leszek Wojewoda, Józef Wszeborowski, Rafał Bukowski, Zdzisław Jabłoński, Marian Waszkiewicz.
- **Sąd Lekarsko-Weterynaryjny:** przewodniczący Grzegorz Wojdacki, wiceprzewodniczący Mirosław Tołwiński, wiceprzewodniczący Robert Wojtacha, Waldemar Giczewski, Tadeusz Kozłowski, Zygmunt Matusik.
- **Komisja Rewizyjna:** przewodniczący Henryk Matyszewski, wiceprzewodniczący Marek Dąbrowski, wiceprzewodniczący Stanisław Tyska, sekretarz Adam Kotliński.

Za najważniejsze w ciągu 25 lat działalności Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej można uznać następujące wydarzenia

- **12 października 1991 r.** – Odbyło się pierwsze spotkanie integracyjne w Ośrodku BPIS w Augustowie, w którym wzięło udział 160 lekarzy weterynarii.
- **28 października 1991 r.** – Pierwsza siedziba Izby zostaje zlokalizowana w Rejonowym Oddziale WZWet. w Białymstoku, przy ul. Zwycięstwa 26 B.
- **1992 r.** – Ukazał się pierwszy numer Biuletynu Izby. Biuletyn zawiera aktualne informacje z życia Izby, uchwały, przepisy prawa. Jest

- wydawany kwartalnie. Podzielony jest na działy, zawiera dużo interesujących tematów: z życia Izby, informacji z praktyk terenowych, opisy uroczystości i spotkań, wspomnienia, odrobinę humoru, twórczość naszych Kolegów po fachu. Zespół redakcyjny tworzą – redaktor naczelny: Emilia Wielądek-Żukowska, sekretarz: Joanna Piekut i redaktorzy: Andrzej Czerniawski, Piotr Gogacz, Mirosław Kleczkowski, Emilian Augustyn Kudyba, Katarzyna Łuniewska-Kopacz, Teresa Zaniewska. Redaktorami Honorowymi są: Anatol Bacharewicz i Jan Krupa.
- **26 września 1992 r.** – Odbył się I Zjazd Sprawozdawczy z działalności Rady Okręgowej Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w okresie 1991–1992.
  - **15 listopada 1992 r.** – Na posiedzeniu Rady Okręgowej Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej podjęto decyzję o przystąpieniu Izby na członka wspierającego Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych.
  - **17 listopada 1992 r.** – W siedzibie Izby w Białymstoku odbyło się spotkanie seniorów zawodu lekarsko-weterynaryjnego naszego regionu. Spotkanie miało charakter organizacyjny. Przyjęto nazwę „Klub Seniora przy Północno-Wschodniej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej” z siedzibą w Białymstoku. Przewodniczącym Klubu został dr n. wet. Mieczysław Jaworowski, na zastępców wybrano: lek. wet. Daniela Malanowskiego i lek. wet. Zygmunta Kosińskiego.
  - **25 września 1993 r.** – Odbył się II Sprawozdawczy Zjazd Lekarzy Weterynarii Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z działalności Rady Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w okresie od 26 września 1992 r. do 24 września 1993 r.
  - **11 listopada 1993 r.** – Na mocy uchwał Rady Okręgowej Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej powołano następujące Komisje w składach: Komisja ds. Skarg i Interwencji: przewodniczący – Andrzej Malewski, wiceprzewodniczący – Janusz Karpiński, wiceprzewodniczący – Mieczysław Guz, członkowie – Benedykt Dec, Marian Waszkiewicz, Zygmunt Mieczkowski, Sławomir Kamiński, Eugeniusz Staniszewski, Bogdan Twarowski. Komisja ds. Lekarzy Wolno Praktykujących: przewodnicząca – Elżbieta Moniuszko, wiceprzewodniczący – Zdzisław Jabłoński, wiceprzewodniczący – Marek Wysocki, członkowie: Jarosław Czeladko, Józef Wszęborowski, Jan Szeretucha, Jacek Brzeski, Leszek Czokajło. Komisja ds. Współpracy z Zagranicą: przewodniczący – Mirosław Kleczkowski, wiceprzewodniczący Marian Waszkiewicz, wiceprzewodniczący – Jacek Brzeski, członkowie – Jarosław Czeladko, Mieczysław Januszewski, Marian Czerski, Mieczysław Guz, Leszek Czokajło.
  - **1 października 1994 r.** – Odbył się III Sprawozdawczy Zjazd Lekarzy Weterynarii Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej za okres od 25 września 1993 r. do 1 października 1994 r.
  - **17 czerwca 1995 r.** – Odbył się Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy. Prezesem został ponownie dr n. wet. Józef Greczko.
  - **25 maja 1996 r.** – Odbyło się spotkanie naukowo-szkoleniowe w Supraślu w Ośrodku Wczasów KWP „Puszcza”.
  - **18 grudnia 1996 r.** – Miały miejsce wybory w Klubie Seniora. Przewodniczącym został dr n. wet. Mieczysław Jaworowski. Jego zastępcą dr n. wet. Marian Nietupski.
  - **11 stycznia 1997 r.** – Odbył się V Sprawozdawczy Zjazd Lekarzy Weterynarii Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Białymstoku.
  - **17–23 sierpnia 1997 r.** – Na zaproszenie duńskich lekarzy weterynarii doszło do drugiej wizyty 7 lekarzy weterynarii – członków Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wraz z rodzinami w Danii.
  - **14 lutego 1998 r.** – Odbył się Zjazd Sprawozdawczy z działalności organów Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej II kadencji, za okres 1997/1998.
  - **15–21 sierpnia 1999r.** – Kolejna wizyta lekarzy weterynarii z Danii w Polsce.
  - **1 stycznia 2000 r.** – W wyniku nowego podziału terytorialnego kraju 137 lekarzy weterynarii zostało przekazanych do innych izb okręgowych.
  - **17 czerwca 2000 r.** – Prezesem Izby został Marian Waszkiewicz, wiceprezesami – Ireneusz Kobyliński i Ryszard Kasztelan, sekretarzem – Mirosław Czech, skarbnikiem – Krzysztof Narojewski.
  - **10–21 września 2000 r.** – Z inicjatywy podlaskiego wojewódzkiego lekarza weterynarii odbył się wyjazd studyjny lekarzy weterynarii – pracowników Inspekcji Weterynaryjnej do Francji.
  - **20 stycznia 2001 r.** – Konferencja i spotkanie karnawałowe lekarzy weterynarii w Augustowie.
  - **15–17 czerwca 2001 r.** – Odbył się V Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii w Poznaniu. Z naszej Izby w Zjeździe wzięli udział następujący delegaci: Marian Waszkiewicz, Ireneusz Kobyliński, Zdzisław Jabłoński, Ireneusz Mieczkowski, Józef Gromadzki, Leszek Czokajło oraz zaproszeni goście: Józef Greczko, Anatol Bacharewicz. Podczas Zjazdu wiele osób zostało udekorowanych odznaczeniami państwowymi: Marian Waszkiewicz – Złoty Krzyż Zasługi, Anatol Bacharewicz

Zespół redakcyjny „Biuletynu Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej”, od lewej: Andrzej Czerniawski, Anatol Bacharewicz, Katarzyna Łuniewska-Kopacz, Emilia Wielądek-Żukowska, prof. Teresa Zaniewska, Emilian Kudyba

otrzymał Medal Honorowy Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej „Bene de Veterinaria Meritus”. Odznaki „Meritus” jako wyraz uznania i uhonorowania pracy społecznej dla zawodu otrzymali: Dorota Kasprzak, Józef Gromadzki i Ireneusz Mieczkowski.

- **26 października 2001 r.** – W Białymstoku odbył się Zjazd Sprawozdawczy Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. W Zjeździe uczestniczyła delegacja lekarzy weterynarii z Litwy.
- **26–27 października 2001 r.** – Na zaproszenie prezesa Rady Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z siedzibą w Białymstoku gościła na Podlasiu krajowa delegacja lekarzy weterynarii z Republiki Litwy.
- **14 stycznia 2002 r.** – Rada Izby po rozpatrzeniu wniosku wojewody pozytywnie zaopiniowała kandydaturę lek. wet. Krzysztofa Pilawy na stanowisko podlaskiego wojewódzkiego lekarza weterynarii.
- **20 kwietnia 2002 r.** – Odbył się kolejny Zjazd Sprawozdawczy Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Na Zjazd przybyli: Bartosz Winiecki – prezes KILW, Jan Prandota – wiceprezes Krajowej Izby, Krzysztof Pilawa – podlaski wojewódzki lekarz weterynarii, Piotr Tołwiński – przedstawiciel Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku.
- **15 lutego 2003 r.** – W Augustowie odbyła się konferencja naukowo-szkoleniowa.
- **29 marca 2003 r.** – W Białymstoku odbył się XI Zjazd Sprawozdawczy Izby. Uczestniczyli w nim Bartosz Winiecki – prezes KILW, przedstawiciel GLW Jacek Leonkiewicz, Krzysztof Pilawa – podlaski wojewódzki lekarz weterynarii, prezes Oddziału PTNW Jan Krupa.
- **23–24 maja 2003 r.** – W Białymstoku odbyła się pierwsza wyjazdowa sesja Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej zorganizowana przez członków Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

- **19 lutego 2005 r.** – IV Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy. Prezesem został lek. wet. Zdzisław Jabłoński.
- **21 maja 2005 r.** – Członkowie Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej uczestniczyli w Nowogrodzie w sympozjum naukowym poświęconym bieżącym zagadnieniom nurtującym lekarzy weterynarii.
- **7–10 czerwca 2005 r.** – W Polsce przebywała z rewizytą delegacja z Republiki Białorusi reprezentowana przez Ludmiłę Pribysz – główną lekarz weterynarii w Głównym Zarządzie Weterynarii Ministerstwa Rolnictwa Białorusi, oraz Światosława Boroznowa – główną lekarz weterynarii rejonu mińskiego.
- **25 marca 2006 r.** – Odbył się XIII Okręgowy Zjazd Sprawozdawczy Lekarzy Weterynarii naszej Izby.
- **25 października 2006 r.** – Siedziba Izby została przeniesiona do budynku ZHW przy ul. Zwycięstwa 26A, miesiąc później dokonano uroczystego otwarcia Izby oraz uruchomiono stronę internetową.
- **15–16 marca 2007 r.** – Udział prezesa Zdzisława Jabłońskiego i lek. wet. Emiliana Kudyby w konferencji TAEX w Rydze.
- **31 marca 2007 r.** – Odbył się XIV Okręgowy Zjazd Sprawozdawczy Lekarzy Weterynarii Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
- **8–9 września 2007 r.** – Izba przy współpracy z podlaskim wojewódzkim lekarzem weterynarii oraz Polskim Towarzystwem Nauk Weterynaryjnych zorganizowała konferencję i spotkanie integracyjne lekarzy weterynarii w Ośrodku „Puszcza” w Supraślu.
- **17 listopada 2007 r.** – Klub Seniorów Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Białymstoku obchodził 15-lecie istnienia. Klubowi przewodniczy Marian Nietupski, wraz z zastępcami: Tadeuszem Parobczym, Wiesławem Błaszczą oraz Aliną Wityk, która prowadzi sprawy finansowe Klubu. Spotkania odbywają się co miesiąc w biurze Izby. Służą one wzmocnieniu więzi między członkami, wymianie spostrzeżeń i doświadczeń. Przynależność do Klubu daje jednak przede wszystkim możliwość spędzania czasu w miłym towarzystwie, integruje i wspiera aktywność osób starszych.
- **15 marca 2008 r.** – W ośrodku „Puszcza” w Supraślu odbył się XV Zjazd Sprawozdawczy Lekarzy Weterynarii Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Podczas Zjazdu prezes Krajowej Rady Tadeusz Jakubowski uhonorował odznakami „Meritus” Anatola Bacharewicza, Marka Wincenciaka, Piotra Gogacza i Henryka Matyszewskiego.
- **28 marca 2009 r.** – Odbył się V Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy. Prezesem Izby został lek. wet. Andrzej Czerniawski.
- **Kwiecień 2009 r.** – Założenie Kroniki Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
- **Czerwiec 2009 r.** – Pierwszy numer biuletynu Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w nowej szacie graficznej.

Spotkanie oplatkowe w 2015 r.

By głęboko odetchnąć!

Dilaterol 25 mikrogramów/ml syrop dla koni

- substancja czynna – klenbuterolu chlorowodorek
- do leczenia chorób układu oddechowego u koni
- wygodna forma podania – syrop dodawany do paszy
- opakowanie butelka z pompką dozującą zawierająca 355 ml
- opakowanie – butelka wystarczy na 11 dni leczenia dla konia o masie ciała 500 kg
- atrakcyjna cena

Bronchopulmin Paste

Mieszanka paszowa uzupełniająca dla koni, wspomagająca utrzymanie fizjologicznej odporności układu oddechowego

- zawiera olejek eukaliptusowy, olejek z czarnuszki, olejek z mięty polnej i witaminę C
- podanie doustne oraz podanie zewnętrzne poniżej nozdrzy (**podanie zewnętrzne nie jest uważane za doping!**)
- do długotrwałego podawania
- opakowanie – strzykawka 60 ml

derbymed® Bronchopulmin

Płynna mieszanka paszowa uzupełniająca dla koni, wspomagająca utrzymanie fizjologicznej odporności układu oddechowego

- zawiera ekstrakty ziołowe, olejek eukaliptusowy, olejek z czarnuszki, witaminę C w postaci palmitynianu askorbylu
- upłynnia śluz i wspomaga jego wydalanie
- działa przeciwzapalnie, przeciwbakteryjnie i przeciwgrzybiczo
- stymuluje układ odpornościowy
- do długotrwałego podawania
- opakowanie – butelka 1000 ml

Informacje o produktach wewnątrz numeru

aniMedica

skuteczne leczenie

aniMedica Polska Sp. z o.o.
ul. Chwaszczyńska 198 a
81-571 Gdynia,
tel.: 58/572 24 38
fax: 58/572 24 39
www.animedica.pl

- **26 czerwca 2009 r.** – Lek. wet. Emilian Kudyba został wybrany do Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej. Od wielu lat nasza Izba nie miała delegata w Krajowej Radzie. Był to ogromny sukces osobisty Emiliana Kudyby oraz całej Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
- **12–13 września 2009 r.** – Konferencja i spotkanie integracyjne lekarzy weterynarii w Rajgrodzie.
- **18 grudnia 2009 r.** – Zorganizowano spotkanie opłatkowe lekarzy weterynarii w restauracji „Mozart” z udziałem organów Izby, podlaskiego wojewódzkiego lekarza weterynarii, powiatowych lekarzy weterynarii, przedstawicieli Klubu Seniora oraz zaproszonych gości.
- **19 lutego 2010 r.** – Biuletyn Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej otrzymał numer ISSN nadawany przez Bibliotekę Narodową.
- **26 lutego 2010 r.** – Podpisano akt notarialny powołujący do życia Fundację „Pro Bono Veterinariae”, mającą na celu pomoc lekarzom weterynarii i ich rodzinom znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej. Następnym etapem było powołanie Zarządu Fundacji przez Radę Fundacji. Skład Zarządu Fundacji tworzą: Marek Wincenciak – prezes Zarządu Fundacji, Joanna Pelc-Socik – sekretarz Zarządu Fundacji, Joanna Pilawska – członek Zarządu Fundacji, Krzysztof Radel – członek Zarządu Fundacji. Organ nadzoru – Rada Fundacji w składzie: Marek Wysocki, Sławomir Mioduszeński, Maria Jolanta Grabowska, Andrzej Czerniawski, Marian Waszkiewicz.
- **27 marca 2010 r.** – Odbył się XVI Zjazd Sprawozdawczy Lekarzy Weterynarii Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Podczas Zjazdu wręczono odznaczenia państwowe członkom naszej Izby. Emilian Kudyba odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi, a Józef Hańczuk – Brązowym Krzyżem Zasługi. Odznaczenia wręczył wojewoda podlaski Maciej Żywno.
- **10–15 kwietnia 2010 r.** – Wyjazd studyjny lekarzy weterynarii do Brukseli. Wizyta w Stałym Przedstawicielstwie RP przy Unii Europejskiej, udział w posiedzeniu Komisji Rolnictwa PE, wizyta w Sekretariacie Generalnym Rady Europy, DG Sanco UE.
- **15 maja 2010 r.** – W restauracji „Mozart” w Białymstoku odbył się prawomocny XVII Zjazd Sprawozdawczy PWILW. Podczas Zjazdu prezes Andrzej Czerniawski wraz z przedstawicielem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej Jackiem Łukaszewiczem wręczyli odznaki „Meritus” Dariuszowi Filianowiczowi, Mariuszowi Kasprzakowi i Eugeniuszowi Staniszewskiemu.
- **28–30 maja 2010 r.** – Północno-Wschodnia Izba Lekarsko-Weterynaryjna zorganizowała Ogólnopolski Zlot Motocyklowy Lekarzy Weterynarii w Białowieży. Jest to impreza cykliczna organizowana co roku w innym rejonie kraju. W zlocie uczestniczyło ponad 120 lekarzy z całej Polski.
- **11–12 września 2010 r.** – W Hotelu „Białowiecki” odbyła się konferencja naukowo-szkoleniowa połączona z integracją środowiska weterynaryjnego.
- **15 października 2010 r.** – Udział przedstawicieli Izby w Zjeździe Litewskich Lekarzy Weterynarii. Zjazd odbył się w na Wydziale Weterynaryjnym w Kownie.
- **8–10 listopada 2010 r.** – Wyjazd studyjny do Grodna.
- **20 listopada 2010 r.** – Pierwsze szkolenie zorganizowane przez Fundację Pro Bono Veterinariae, w którym wzięło udział ponad 100 lekarzy weterynarii.
- **9 grudnia 2010 r. – 21 lutego 2011 r.** Ogólnopolski protest lekarzy weterynarii. Postulaty: nowelizacja rozporządzenia w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii, regulacja płac lekarzy weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej, odstąpienie od łączenia Inspekcji Weterynaryjnej z innymi inspekcjami oraz wyłączenie Inspekcji Weterynaryjnej z pakietu ustaw dotyczących konsolidacji i racjonalizacji zatrudnienia w administracji państwowej.
- **10 stycznia 2011 r.** – Nadzwyczajny Zjazd Lekarzy Weterynarii.
- **18–20 lutego 2011 r.** – Konferencja oraz spotkanie karnawałowe lekarzy weterynarii w Augustowie.
- **7–9 kwietnia 2011 r.** – Wyjazd studyjny do Winnicy na Ukrainie.
- **15 maja 2011 r.** – W Warszawie odbył się Nadzwyczajny IX Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii.
- **3–5 czerwca 2011 r.** – Odbyły się VI Mistrzostwa Polski Jachtów Kabinowych Lekarzy Weterynarii o Puchar Prezesa KRLW. Regaty odbyły się na jeziorach Dargin, Kisajno, Dobskie. Bazą regat był port w Sztynorcie, skąd startowało 36 jachtów typu Fortuna. Podczas ostatniego biegu jacht prowadzony przez Wojciecha Pilawskiego przepłynął metę jako czwarty.
- **23–26 czerwca 2011 r.** – Odbył się w Międzyzdrojach VIII Ogólnopolski Zlot Motocyklowy Lekarzy Weterynarii VetRiders. Liczna ekipa z naszej Izby pokonała odległość ok. 1718 km.
- **27 listopada 2011 r.** – Obchody 20-lecia Samorządu Lekarsko-Weterynaryjnego i uroczystość przyjęcia sztandaru Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z udziałem władz województwa i gości z Polski.
- **22 grudnia 2011 r.** – Odbyło się spotkanie opłatkowe połączone z jubileuszem 80. urodzin

Delegacja Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w siedzibie Sekretariatu Generalnego Rady Europy

dr. n. wet. Józefa Greczko – prezesa Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej I kadencji.

- **24 marca 2012 r.** – Odbył się XX Zjazd Sprawozdawczy Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
- **25–27 maja 2012 r.** – Odbyły się VII Mistrzostwa Polski Jachtów Kabinowych Lekarzy Weterynarii.
- **22–24 czerwca 2012 r.** – W Bydgoszczy odbył się IX Zlot Motocyklowy Lekarzy Weterynarii VetRiders 2012.
- **8–9 września 2012 r.** – Miało miejsce spotkanie integracyjne środowiska lekarsko-weterynaryjnego połączone z obchodami 50-lecia Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych Oddział w Białymstoku. Obchodzone również benefis doc. Krzysztofa Jana Wojciechowskiego.
- **16 marca 2013 r.** – Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Prezesem ponownie został Andrzej Czerniawski.
- **9–10 maja 2013 r.** – Fundacja „Pro Bono Veterinariae” wraz z PTNW Oddział w Białymstoku oraz Północno-Wschodnia Izba Lekarsko-Weterynaryjna i Polskie Stowarzyszenie Bujatryczne zorganizowały w Ciechanowcu V konferencję tematyczną.
- **17–19 maja 2013 r.** – VIII Mistrzostwa Polski Jachtów Kabinowych Lekarzy Weterynarii. Baza

regat był port Trygort koło Węgorzewa, ośrodek Góra Wiatrów.

- **6 czerwca 2013 r.** – W Hariborze (Słowenia) odbyły się wybory do Zarządu Europejskiej Unii Higienistów Weterynaryjnych (UEVH). Wiceprezesem tej organizacji został członek Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej Emilian Kudyba.
- **21 czerwca 2013 r.** – Odbył się X Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii w Wrocławiu. Delegaci z naszej Izby czynnie uczestniczyli w Zjeździe poprzez pracę w Prezydium Zjazdu oraz w Komisji Zjazdowej.
- **28–30 czerwca 2013 r.** – Na obrzeżach Puszczy Noteckiej w Pałacu w Wiejcach odbył się X Jubileuszowy Zlot Motocyklowy Lekarzy Weterynarii VetRiders 2013. Zlot ten poświęcony był pamięci zmarłego lekarza weterynarii Piotra Gorbaczewskiego – jednego z założycieli grupy VetRiders.
- **7–8 września 2013 r.** – Święto Weterynarii 2013, w Serwach k. Augustowa.
- **20 grudnia 2013 r.** – Spotkanie opłatkowe, którego organizatorami byli Izba Północno-Wschodnia oraz Wojewódzki Inspektorat Weterynarii w Białymstoku.
- **29 marca 2014 r.** – XXI Zjazd Sprawozdawczy Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
- **23–25 maja 2014 r.** – IX Mistrzostwa Polski Jachtów Kabinowych Lekarzy Weterynarii.

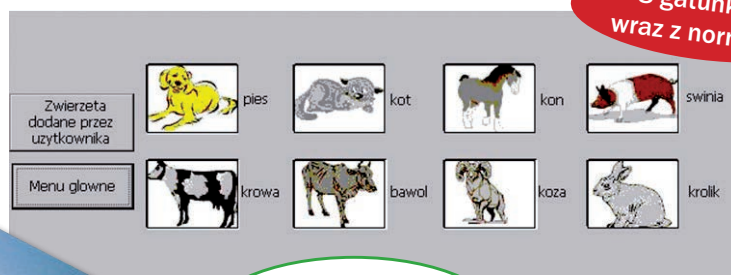
WETERYNARYJNY ANALIZATOR BIOCHEMICZNY

..... Albumina
 ..... ALP
 ..... Amoniak
 ..... Amylaza
 ..... ALT
 ..... AST
 ..... Bilirubina
 ..... Cholesterol
 ..... CK
 ..... CKMB
 ..... Fruktozamina
 ..... Glukoza
 ..... GGT
 ..... Kreatynina
 ..... Kwas moczowy
 ..... Kwasy żółciowe
 ..... Mikroproteina
 ..... Mocznik
 ..... Trójglicerydy
 ..... Cynk
 ..... Miedź
 ..... Magnez
 ..... Fosfor
 ..... Potas
 ..... Sód
 ..... Chlorki
 ..... Żelazo
 ..... Wapń
 ..... Lipaza
 ..... Wodorowęglany

0,7 PLN / test

PROMOCJA
 odbierzemy w rozliczeniu
 Twój sprzęt laboratoryjny

8 gatunków
 wraz z normami

Wynik
 po 120 sekundach

Dedykowany
 system
 jednorazowych
 testów

Polskie
 oprogramowanie
 weterynaryjne

Na rynku
 od 2005 roku

3 lata
 gwarancji

www.AnalizatoryWeterynaryjne.pl

Tel.: 601 845 055 (Marek) • 601 932 909 (Stanisław)

Obchody 40-lecia pracy zawodowej Józefa Hańczuka (pośrodku)

Bazą Regat był Port Góra Wiatrów Trygort Węgorzewo. Załoga Ireneusza Kobylańskiego zajęła VI miejsce.

- **27–29 czerwca 2014 r.** – XI Zlot Motocyklowy Lekarzy Weterynarii VetRiders 2014, w Kazimierzu nad Wisłą.
- **17 października 2014 r.** – Uroczyste otwarcie nowej siedziby Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Porosłach. Zanim głos zabrali zaproszeni goście, prezes Izby przedstawił zebranym krótki rys historyczny i najważniejsze wydarzenia z działalności Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Prezes podziękował wszystkim osobom, które przyczyniły się do powstania Izby, byłym prezesom, radom okręgowym, wszystkim, którzy pracowali na rzecz samorządu. Dziękował również wszystkim osobom, które przyczyniły się do zmiany siedziby Izby w Porosłach. Po przemowach zaproszonych gości prezes zaprosił pierwszego prezesa Józefa Greczko, głównego lekarza weterynarii Marka Pirsztuka i prezesa Krajowej Rady Jacka Łukaszewicza do symbolicznego przecięcia wstęgi. Wszyscy zebrani mogli zwiedzić Izbę, a następnie udać się na poczęstunek.

Konferencja Bujatryczna w Ciechanowcu

Dzień otwarcia nowej siedziby Izby był niewątpliwie bardzo ważnym wydarzeniem w życiu naszego samorządu weterynaryjnego.

- **28 marca 2015 r.** – XXII Zjazd Sprawozdawczy Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
- **28 marca 2015 r.** – W Dworze Czarneckiego w Porosłach odbyła się uroczystość z okazji 90. urodzin dr. n. wet. Anatola Bacharewicza. Organizatorami Jubileuszu byli: Północno-Wschodnia Izba Lekarsko-Weterynaryjna, Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie Wydział Nauk Społecznych Katedra Edukacji i Kultury, Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych Oddział w Białymstoku, Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych Oddział Łomżyńsko-Ostrołęcki i Redakcja Biuletynu Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. W uroczystości udział wzięło ok. 120 gości. Spotkanie otworzył Andrzej Czerniawski, prezes Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Dalszą część spotkania poprowadziła Pani prof. dr Teresa Zaniewska, nadając mu podniosłą, a zarazem ciepłą atmosferę. Laudację ku czci Jubilata wygłosił prof. dr Paweł Sysa.
- **23–24 maja 2015 r.** – W hotelu „Albatros” w Serwach k. Augustowa odbyło się spotkanie szkoleniowe połączone z integracją środowiska lekarsko-weterynaryjnego. Spotkanie zorganizowała Izba Północno-Wschodnia i Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych Oddział w Białymstoku i Oddział Łomżyńsko-Ostrołęcki.
- **26–28 czerwca 2015 r.** – XII Zlot Motocyklowy Lekarzy Weterynarii VetRiders 2015 w Sulejowie (powiat piotrkowski, woj. łódzkie).
- **9 kwietnia 2016 r.** – W Dworze Czarneckiego odbył się XXIII Zjazd Sprawozdawczy Lekarzy Weterynarii Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Ponadto prezes Andrzej Czerniawski złożył podziękowania za wieloletnią współpracę Krzysztofowi Pilawie i Przemysławowi Nawrockiemu. Gratulacje z objęcia nowych stanowisk otrzymali Henryk Grabowski i Andrzej Bryczkowski. Na Zjeździe wręczono odznaki honorowe „Meritus” – Zasłużony dla Samorządu Lekarzy Weterynarii następującym osobom: Jerzy Borawski, Marian Nietupski, Stanisław Tyszka, Robert Wojtacha. Absolwenci Wydziałów Medycyny Weterynaryjnej odebrali prawo wykonywania zawodu z rąk Andrzeja Czerniawskiego – prezesa Rady Izby Północno-Wschodniej, i Józefa Białowasa – wiceprezesa Krajowej Rady. Dodatkowym akcentem Zjazdu była przedstawiona przez Emiliana Kudybę prezentacja z okazji 40-lecia pracy zawodowej Józefa Hańczuka – powiatowego lekarza weterynarii w Suwałkach, który w kwietniu bieżącego roku przeszedł na emeryturę.

Andrzej Czerniawski
Prezes Rady Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej
opracowała p. Monika Wszeborowska na podstawie Kroniki
Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Na terenie dawnego województwa bydgoskiego, podzielonego w 1975 r. w wyniku reformy administracyjnej kraju, na trzy mniejsze: bydgoskie, toruńskie i włocławskie, zgodnie z rekomendacją lekarzy weterynarii – członków komitetów założycielskich lokalnych struktur korporacyjnych, w 1991 r. powołano do istnienia dwie okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne:

- Bydgoską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną z siedzibą w Bydgoszczy utworzoną w trakcie Zjazdu Założycielskiego 5 maja 1991 r. w Bydgoszczy, liczącą 281 członków i działającą na terenie województwa bydgoskiego. Siedziba Bydgoskiej Izby mieściła się przy ul. Powstańców Wielkopolskich 10 w pomieszczeniach udostępnionych przez ówczesny Wojewódzki Zakład Weterynarii.
- Lekarsko-Weterynaryjną Izbę Pomorza i Kujaw z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu, która powstała podczas zjazdu założycielskiego w Przysieku w 1991 r. Izba liczyła 296 członków i obejmowała swoim zasięgiem województwo toruńskie i włocławskie.

Zjazd Założycielski wybrał pierwsze władze bydgoskiego samorządu w następującym składzie: prezes – dr n. wet. Bartosz Winiecki, wiceprezes – doc. dr hab. Edward Malinowski, wiceprezes – dr n. wet. Jacek Judek, Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej – lek. wet. Michał Ranus, przewodniczący Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego – lek. wet. Zbigniew Kowalski, przewodniczący Komisji Rewizyjnej – lek. wet. Jerzy Dymek.

Już od początku swego istnienia, dzięki wielkiemu zapałowi członków Rady, a nade wszystko jej prezesa, dr. Bartosza Winieckiego, bydgoski samorząd nie tylko podjął skuteczne działania integracyjne lokalnego środowiska lekarzy weterynarii, czego zewnętrznym przejawem było odbywanie spotkań członków Rady z lekarzami na terenie poszczególnych powiatów, organizowanie plenerowych spotkań z okazji świąt, wydawanie w formie kwartalnika „Bydgoskiego Biuletynu Weterynaryjnego”, organizowanie, początkowo nawet dwa razy do roku, balów weterynaryjnych, ale także włączył się do prac na szczeblu krajowym, czego spektakularnym następstwem było powierzenie Bydgoskiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej zorganizowania w czerwcu 1991 r. I Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii w Bydgoszczy.

W trakcie trwania I kadencji afiliowano przy Bydgoskiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej, współfinansowane ze środków Unii Europejskiej, powstałe w 1991 r. biuro doradcze dla lekarzy weterynarii BOVAS (Bydgoszcz – Odder Veterinary Advisory Service) będące bazą współpracy między polskimi i duńskimi lekarzami weterynarii.

Ze strony polskiej organizatorami biura byli: dr n. wet. Marek Lesiak i dr n. wet. Jacek Judek.

Danię reprezentowali lekarze weterynarii: Jens Kjaer i Kai Rudebeck. Biuro wydało 8 biuletynów

(kwartalników) redagowanych przez tych lekarzy i rozsyłanych do wszystkich członków Izby Bydgoskiej. W dniach 1–2 grudnia 1992 r. zorganizowano w Bydgoszczy szkolenie z zakresu chorób bydła i świń. Wykładowcami byli lekarze duńscy, a roli tłumaczy podjęli się koledzy M. Lesiak i J. Judek, natomiast w dniach 9–16 maja 1993 r. odbyło się tygodniowe szkolenie dla 10 lekarzy weterynarii w Danii. W szkoleniu uczestniczyli lekarze weterynarii członkowie Izby Bydgoskiej i lekarze z Izby Wielkopolskiej oraz Izby Pomorza i Kujaw.

Działania integrujące środowisko lekarzy weterynarii, a także te, które wynikały z ustawowych zadań samorządu, realizowały z podobną dynamiką również władze wybrane na II kadencję samorządu w składzie: prezes – dr n. wet. Bartosz Winiecki, wiceprezes – dr n. wet. Jacek Judek, wiceprezes – dr n. wet. Maciej Kaptur, Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej – lek. wet. Krzysztof Joppek, przewodniczący Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego – lek. wet. Jerzy Janikowski, przewodniczący Komisji Rewizyjnej – lek. wet. Jerzy Dymek.

Jak wspomniano wcześniej, od początku swego istnienia Izba Bydgoska wydawała kwartalnik pod nazwą „Bydgoski Biuletyn Weterynaryjny”.

Dr Bartosz Winiecki,
prezes Izby Bydgoskiej
oraz Izby Kujawsko-Pomorskiej

Wyjazdowe posiedzenie Rady Izby
Kujawsko-Pomorskiej

Biuletyn redagowali: dr Jędrzej Jaśkowski, dr Bartosz Winiecki, dr Jacek Judek oraz lek. wet. Konstanty Klusek i dr Marek Lesiak. W okresie dwóch kadencji istnienia Izba Bydgoska wydała 26 numerów biuletynu. Cieszył się on dużym zainteresowaniem wśród członków Izby.

Niewątpliwie motorem wszelkich działań i poczynań Bydgoskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej był jej ówczesny prezes dr Bartosz Winiecki. Nie może więc dziwić, że dr Winiecki pełnił później także przez dwie kadencje funkcję prezesa Rady Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej oraz w latach 1999–2005 – funkcję prezesa Rady Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Izba Lekarsko-Weterynaryjna Pomorza i Kujaw z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu powstała podczas zjazdu założycielskiego w 1991 r. w Przysieku. Obejmowała ona zasięgiem dawne województwa toruńskie i włocławskie i liczyła 296 członków. Prezesem tej Izby został lek. wet. Jan Średziński, który z powodzeniem pełnił tę funkcję przez dwie kadencje do czasu połączenia Izb w 1999 r. W I kadencji Izby Pomorza i Kujaw stanowisko wiceprezesa pełnił lek. wet. Krzysztof Walentyłowicz. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej był dr Eugeniusz Paluszkiewicz, a przewodniczącym Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego został lek. wet. Kazimierz Watkowski. Sekretarzem Izby został lek. wet. Tomasz Borowski, natomiast stanowisko skarbnika przez dwie kadencje działalności Izby pełniła lek. wet. Małgorzata Miodyńska.

W czasie trwania I kadencji uchwałą Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej zmieniono nazwę Izby na Kujawsko-Pomorską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną.

W II kadencji Izby ponownie prezesem został lek. wet. Jan Średziński, a wiceprezesami zostali lek. wet. Ludwik Andrzejewski oraz lek. wet. Józef Siebers. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej

został dr Eugeniusz Paluszkiewicz, a na przewodniczącego Okręgowego Sądu wybrano lek. wet. Kazimierza Watkowskiego. Sekretarzem Izby została lek. wet. Teresa Chajkowska.

W 1999 r. w związku z kolejną reformą administracyjną kraju tworzącą m.in. na bazie dotychczasowego województwa bydgoskiego, toruńskiego i włocławskiego – województwo kujawsko-pomorskie, oraz decyzją Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej o tym, że terytorium okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych powinno się pokrywać z terenem nowych województw, 25 marca 2000 r., mocą decyzji Zjazdu Założycielskiego powołano do istnienia nową, Kujawsko-Pomorską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną z siedzibą w Toruniu. W skład nowo utworzonej struktury weszli wszyscy dotychczasowi członkowie Bydgoskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu.

Funkcję prezesa Rady Okręgowej powierzono dr. n. wet. Bartoszowi Winieckiemu, wiceprezesami zostali – lek. wet. Józef Siebers i lek. wet. Konstanty Klusek, Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został lek. wet. Jerzy Janikowski. Na przewodniczącego Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego wybrano lek. wet. Ryszarda Tyborskiego, przewodniczącym Komisji Rewizyjnej została lek. wet. Ewa Meyer-Borowska, a skarbnikiem lek. wet. Jerzy Dymek

W II kadencji Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (a IV kadencji w historii samorządu) prezesem Rady ponownie został dr n. wet. inż. Bartosz Winiecki, wiceprezesami zostali lek. wet. Konstanty Klusek, lek. wet. Krzysztof Łukasiewicz, Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został ponownie lek. wet. Jerzy Janikowski. Przewodniczącym Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego został ponownie lek. wet. Ryszard Tyborski. Funkcję przewodniczącego Komisji

Wręczenie prawa wykonywania zawodu podczas Święta Weterynarii w 2014 r.

Rewizyjnej powierzono lek. wet. Zygmunta Gadowskiemu, a skarbnikiem Izby ponownie został lek. wet. Jerzy Dymek.

W związku z trudnościami lokalowymi, jakie panowały w toruńskiej siedzibie Izby, na skutek intensywnych starań Rady, a przede wszystkim jej prezesa, dr. Winięckiego, wiceprezesa Konstantego Kluska i skarbnika lek. wet. Jerzego Dymka, uzyskano w Bydgoszczy lokal na siedzibę Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Fakt ten spowodował przeniesienie siedziby Izby z Torunia do Bydgoszczy.

W latach 2009–2013, w czasie trwania V kadencji Izby funkcję prezesa Rady Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej pełnił lek. wet. Konstanty Klusek, wiceprezesami zostali lek. wet. Stefan Fafiński i lek. wet. Krzysztof Łukaszewicz, Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został dr wet. Jacek Judek, przewodniczącym Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego został lek. wet. mgr Włodzimierz Giziński, a na przewodniczącego Komisji Rewizyjnej wybrano

lek. wet. Jerzego Dymka. Skarbnikiem Izby został lek. wet. Andrzej Domagalski.

Podczas kolejnych wyborów w kwietniu 2013 r. na prezesa Rady wybrano lek. wet. Macieja Bachurskiego, wiceprezesem ds. lekarzy wolnej praktyki został lek. wet. Stefan Fafiński, lek. wet. Jerzy Dymek został wiceprezesem ds. lekarzy weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej, a lek. wet. Konstanty Klusek wiceprezesem ds. kontaktów zagranicznych. Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został ponownie dr n. wet. Jacek Judek, który w czerwcu tego samego roku zrzekł się pełnienia tej funkcji w związku z wyborem, podczas Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii, na Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej. W tej sytuacji obowiązki okręgowego rzecznika przejął jego zastępca lek. wet. Andrzej Klimowski, który podczas odbywającego się w następnym roku zjazdu sprawozdawczego został wybrany na Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Izby Kujawsko-Pomorskiej. Na przewodniczącego Okręgowego Sądu wybrano lek. wet. Piotra Pułkownika, a skład Sądu powiększono do 12 sędziów. Przewodniczącym Komisji Rewizyjnej został ponownie lek. wet. Zygmunt Gadowski.

Członkowie Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej działają aktywnie nie tylko na rzecz własnej Izby. W obecnej kadencji, poza prezesem, który z urzędu jest członkiem Krajowej Rady, jeszcze czterech jej członków działa na rzecz samorządu krajowego. Krajowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został dr Jacek Judek, członkiem Krajowej Rady – dr Jolanta Dąbrowska, członkiem Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego lek. wet. Ryszard Tyborski, a członkiem Krajowej Komisji Rewizyjnej – lek. wet. Jerzy Dymek.

W obecnej kadencji członkowie Rady Izby Kujawsko-Pomorskiej kilka razy do roku odbywały wyjazdowe posiedzenia. W 2014 r. takie spotkania miały miejsce w powiatach golubsko-dobrzyńskim i lipnowskim. Kolejne wyjazdowe posiedzenia Rady odbyły się w powiatach świeckim

Po lewej: Jan Średziński, prezes Izby Pomorza i Kujaw z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu oraz Izby Kujawsko-Pomorskiej z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu

i inowrocławskim. Podczas wyjazdowych posiedzeń grupy kontrolne przeprowadzają kontrole zakładów leczniczych, następnie odbywa się posiedzenie Rady oraz szkolenia o różnej tematyce (prawo farmaceutyczne, pakiet higieniczny), a w godzinach wieczornych spotkania w ramach integracji na uroczystych kolacjach.

Tradycją Izby są także coroczne spotkania integracyjne. W 2013 r. takie spotkanie odbyło się w Chomiąży Szlacheckiej. Połączone było m.in. z przejazdem kolejką wąskotorową do Biskupina i zwiedzaniem osady. W drodze powrotnej zwiedzano muzeum kolejnictwa w Wenecji. Po powrocie czekały na uczestników różne emocje związane z zawodami sportowymi i konkursami. W 2014 r. spotkanie odbyło się w Ośrodku Ryte Błota, powiat Brodnica. Gościliśmy na tej uroczystości głównego lekarza weterynarii Marka Pirsztuka, prezesa Izby Północno-Wschodniej Andrzeja Czerniawskiego i prezesa Izby Kaszubsko-Pomorskiej Mirosława Kalickiego.

W 2015 r. impreza z okazji Święta Weterynarii odbyła się w miejscowości Fojutowo, w pow. tucholskim. Była ona również bogata w atrakcje. Uczestnicy korzystali ze spływanek kajakami po Brdzie i z przejażdżek po lasach Borów Tucholskich konnymi zaprzęgami. W spotkaniach integracyjnych uczestniczy corocznie ok. 170 osób. Spotkania są okazją do uroczystego wręczenia młodym adeptom prawa wykonywania zawodu.

W Izbie Kujawsko-Pomorskiej zarejestrowane są 403 zakłady lecznicze dla zwierząt. Łączna liczba członków Izby wynosi 945 osób, w tym 842 lekarzy pracujących zawodowo i 103 emerytów.

Tradycją Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej jest przyznawanie honorowego członkostwa wybitnym przedstawicielom zawodu lekarza weterynarii. W okresie istnienia Izby

przyznano takie honorowe członkostwo następującym osobom:

1. prof. dr hab. Vidmantas Bižokas – prezes Izby Lekarsko-Weterynaryjnej Republiki Litewskiej
2. dr Zsolt Pinter – obywatel Republiki Węgierskiej, sekretarz generalny Europejskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Praktyków (UEVP) oraz prezes Węgierskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej dla miasta i okręgu Budapeszt
3. dr Jonas Jacunskas – obywatel Republiki Litewskiej, wojewódzki lekarz weterynarii w Wilnie
4. prof. dr hab. Kazimieras Lukauskas – główny lekarz weterynarii Republiki Litewskiej oraz zastępca dyrektora generalnego Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) w Paryżu
5. dr n. wet. Robert Karczmarczyk – wiceprezes Rady Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej oraz prodziekan Wydziału Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu
6. lekarz weterynarii Emilian Kudyba – zastępca powiatowego lekarza weterynarii w Łomży
7. lekarz weterynarii Marian Waszkiewicz – prezes Rady Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej III kadencji
8. dr Jason Karl Aldiss BVMS, MRCVS – obywatel Wielkiej Brytanii, prezes Weterynaryjnego Stowarzyszenia Ochrony Zdrowia Publicznego UK, prezes Europejskiego Stowarzyszenia Higienistów Weterynaryjnych (UEVH) oraz dyrektor zarządzający Eville & Jones Ltd. w Leeds
9. dr Andrzej Chirkowski BVMS, MRCVS – obywatel Wielkiej Brytanii, sekretarz generalny Europejskiego Stowarzyszenia Państwowych Lekarzy Weterynarii (EASVO) oraz inspektor weterynaryjny Animal Health Office w Northallerton. Na terenie Kujawsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej od 2009 r. aktywnie działa

Uczestnicy VI Rocznych Spotkań Koła Seniorów w Toruniu w 2015 r.

Znaczek emerytowanych lekarzy weterynarii Izby Kujawsko-Pomorskiej

Koło Seniorów, liczące obecnie 105 członków. Do koła należą lekarze weterynarii, którzy nabyli prawa emerytalne, a także ci, którzy po uzyskaniu praw emerytalnych dalej pracują zawodowo. Wśród członków są także osoby, które ukończyły 60 lat i nie nabyły jeszcze praw emerytalnych. Koło utrzymuje się ze składek członkowskich, dotacji Rady Okręgowej oraz z datków członków wspierających. Założycielem i przewodniczącym Koła Seniorów jest członek Rady Okręgowej lek. wet. Ryszard Tyborski.

Koło Seniorów organizuje corocznie wiele spotkań i imprez, jak wyjścia na spektakle operowe i teatralne, wycieczki zagraniczne i krajowe, tradycyjne

majówki i czerwcowki, Roczne Spotkania Koła, spotkania opłatkowe, zabawy karnawałowe. Wydawany jest także „Biuletyn Koła Seniorów”. Od 2015 r. członkowie Koła mogą nosić znaczek „Lekarz Weterynarii Senior”. Znaczek jest w trakcie zastrzegania własności w Urzędzie Patentowym.

Sprawne funkcjonowanie Izby zawdzięczamy Paniom Bożenie Purczyńskiej, Justynie Czerniak, Karolinie Pełce pracującym na co dzień w biurze Izby.

Lek. wet. Maciej Bachurski

Lek. wet. Ryszard Tyborski

Dr n. wet. Jacek Judek

25 lat Kaszubsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Siedemdziesiąt lat temu, w 1946 r. zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z 17 stycznia 1946 r. w sprawie wykonywania dekretu o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz.U. poz. 42, z 13.02.1946 r.) powołano do życia siedem okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną, podległą bezpośrednio ministrowi rolnictwa. Zgodnie z zapisami tego rozporządzenia przynależność do Izby dla osób wykonujących zawód była obowiązkowa. 14 kwietnia 1946 r., jako druga w kraju, powstała Okręgowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna Pomorsko-Mazurska obejmująca swym zasięgiem całą północną Polskę – od Mazur po Pomorze Zachodnie, czyli województwa: olsztyńskie, gdańskie, pomorskie oraz szczecińskie. Swoją siedzibę Pomorsko-Mazurska Izba miała w Gdańsku-Oliwie (centrum miasta było zniszczone). Prezesem Izby został dr Antoni Spryszak, późniejszy profesor Instytutu Weterynarii w Puławach. Izba zrzeszała

około 300 lekarzy weterynarii. Tak zwana władza ludowa szybko jednak doszła do wniosku, że powołanie samorządu zawodowego lekarzy weterynarii było z jej punktu widzenia błędem, więc wraz z upaństwowieniem służby weterynaryjnej na przełomie lat 1949/1950 działalność Izby została zawieszona, a ostatecznie zlikwidowano je na mocy dekretu z 18 września 1954 r.

Odrodzenie idei samorządności lekarsko-weterynaryjnej nastąpiło z chwilą odzyskania niezawisłości Polski, czyli po roku 1989 r., gdy odbudowywać zaczęła się prywatna praktyka lekarsko-weterynaryjna. Pierwszy Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii odbył się w dniach 27–29 czerwca 1991 r. w Bydgoszczy.

Zjazd założycielski Kaszubsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbył się 13 maja 1991 r. Siedzibą Izby stało się pomieszczenie po laboratorium Zakładu Higieny Weterynaryjnej przy ul. Kartuskiej 249 w Gdańsku. Pierwszym prezesem Kaszubsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej został dr n. wet. Krystyn Grabowski, po dwóch kadencjach zastąpił go na tym stanowisku dr n. wet. Tadeusz Zdunkiewicz, następnie dwie kadencje przewodził Izbie lek. wet. Andrzej Juchniewicz. Obecnie prezesem jest piszący te słowa dr n. wet. Mirosław Kalicki.

W dwudziestym piątym roku swojego istnienia Kaszubsko-Pomorska Izba Lekarsko-Weterynaryjna zrzesza 895 członków: 409 kobiet i 486 mężczyzn. Przewaga mężczyzn stale maleje, pewnie już niedługo większość stanowią będzie pięć piękna. Aktywnych zawodowo członków Izby Kaszubsko-Pomorskiej jest 820 lekarzy, zaś 75 to emeryci. Według aktualnych danych wśród naszych członków jest 134 lekarzy zatrudnionych na etatach w Inspekcji Weterynaryjnej, w tym 90 pracujących w siedemnastu Powiatowych Inspektoratach Weterynarii, 17 lekarzy pracujących w dwóch

Dziennik Ustaw z 1946 r.
z rozporządzeniem o ustanowieniu
izb lekarsko-weterynaryjnych

42 ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 stycznia 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz.U.R.P. Nr 25, poz. 153) zarządza, co następuje:

Rozdział I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz.U.R.P. Nr 25, poz. 153), paragrafy zaś dotyczą niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Izby lekarsko-weterynaryjne korzystają z prawa używania pieczęci z godłem państwowym, której wzór zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 3. 1. Każda izba lekarsko-weterynaryjna posiada regulamin, uchwalony przez walne zgromadzenie. Regulaminy okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych zatwierdza Naczelna

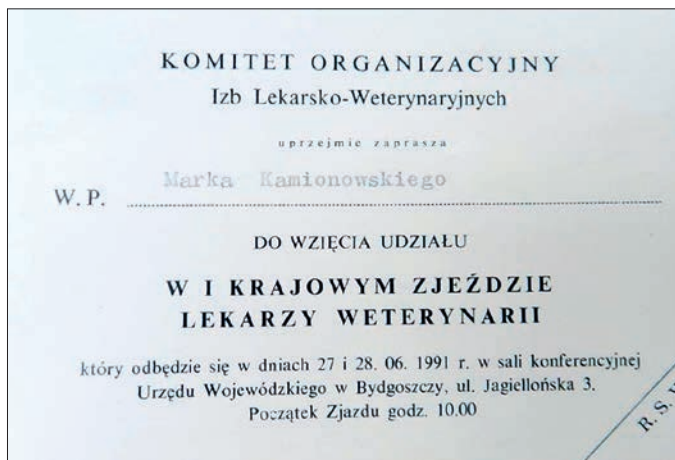
Izba Lekarsko-Weterynaryjna, regulamin zaś Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Regulamin izby zawiera przepisy:

- 1) o organizacji i trybie urzędowania organów, instytucji i biur izby;
- 2) o sposobie prowadzenia ewidencji członków izby;
- 3) o sposobie uiszczania składek wpisowych i rocznych oraz innych opłat na rzecz izby;
- 4) w sprawach zleconych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;
- 5) w innych sprawach, przewidzianych rozporządzeniem niniejszym.

3. Regulamin izby może przekazywać wykonywanie niektórych czynności zarządu izby w miejscowościach, oddalonych od siedziby izby, ustanowionym w tym celu delegatom. Delegatów wyznacza zarząd izby spośród członków izby, zamieszkałych w danej miejscowości.

Granicznych Inspektoratach Weterynarii, 15 zatrudnionych w Wojewódzkim Inspektoracie Weterynarii oraz 12 pracowników Zakładu Higieny Weterynaryjnej. Pozostali pracują w wolnej praktyce i wykonują czynności z wyznaczenia.

W obecnym rejestrze Izby jest zarejestrowanych 388 zakładów leczniczych dla zwierząt, w tym 264 gabinety, 107 przychodni, 12 lecznic, 3 kliniki i 2 laboratoria diagnostyczne.

W pierwszych 20 latach działalności siedzibę Izby stanowił lokal należący do Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii, bezpośrednio sąsiadujący z Powiatowym Inspektoratem Weterynarii w Gdańsku. W 2011 r. Kaszubsko-Pomorska Izba Lekarsko-Weterynaryjna przeniosła swą siedzibę do nowo zakupionej nieruchomości. Dzięki zabiegom ówczesnego prezesa Andrzeja Juchniewicza udało się znaleźć odpowiedni lokal przy ul. Zielony Stok 35 w Gdańsku. Rozsądna gospodarka finansowa naszej Izby oraz wsparcie Krajowej Rady pozwoliły kupić na własność nieruchomość będącą od tego czasu siedzibą biura Izby oraz miejscem pracy jej organów. Obsługę biura zapewniają zaledwie dwie osoby, Justyna Mejer i Mirosława Kopczewska, jedna zatrudniona na cały etat i jedna na pół etatu. Wszyscy nasi członkowie znają nasze przesympatyczne Panie z życzliwości i uczynności oraz z tego, że zawsze mają dla nas uśmiech na twarzy, pomimo ogromu koniecznej do wykonania pracy.

Od 2012 r. Izba Kaszubsko-Pomorska posiada swój sztandar, wykonany według projektu naszego prominentnego członka – prof. Bohdana Rutkowiaka. Uroczystego poświęcenia sztandaru dokonał metropolita gdański arcybiskup Sławoj Leszek Głódź. Od tej chwili sztandar ten towarzyszy ważniejszym wydarzeniom związanym z życiem naszego samorządu i ogólnie pojętego środowiska weterynaryjnego. Obowiązkowo sztandar jest obecny na spotkaniach opłatkowych i kolędowaniach Inspekcji Weterynaryjnej organizowanych rokrocznie przez wojewódzkiego lekarza weterynarii przy udziale gdańskich biskupów w dniu święta Trzech Króli.

Na terenie naszej Izby każdego roku odbywają się różne imprezy integrujące środowisko lekarzy weterynarii. Na przełomie maja i czerwca na Półwyspie Helskim organizowany jest przez Sabinę Żarnowską weekend windsurfingowy. Z założenia

jest to impreza dla lekarzy weterynarii z całej Polski. Spotkanie to jest doceniane przez lekarzy weterynarii, miłośników deski z żaglem i nigdy nie było problemów z frekwencją. Regaty te odbywają się w idealnym, ulubionym przez polskich windsurfingowców, miejscu, czyli na Zatoce Puckiej.

Dzień Dziecka to okazja do spotkania się lekarzy weterynarii i ich dzieci w otoczeniu zwierząt gdańskiego zoo. Spotkania te zainicjował obecny wiceprezes Krajowej Izby, a w owym czasie prezes Izby Kaszubsko-Pomorskiej Andrzej Juchniewicz. Lekarze weterynarii i ich dzieci chętnie spędzają niedzielne popołudnie na grach i zabawach przygotowanych przez animatorów, piekąc przy ognisku kielbaski oraz zwiedzając ogród zoologiczny pieszo lub specjalnie podstawioną kolejką.

Od kilkunastu lat przed świętami Bożego Narodzenia lekarze weterynarii, członkowie Kaszubsko-Pomorskiej Izby tradycyjnie spotykają się na weterynaryjnej wigilii w różnych restauracjach Trójmiasta. Potrawy przygotowane na tę okazję mają charakter dań wigilijnych. Zwykle spotkanie kończy się późno w nocy, gdyż nastroje uczestników są wyśmienite. Dla seniorów naszego zawodu w siedzibie Izby organizujemy kameralne spotkanie opłatkowe. Podobne spotkanie seniorów ma miejsce w czasie poprzedzającym święta Wielkiej Nocy. Pomieszczenia Izby pachną wtedy potrawami wielkanocnymi, a frekwencja na tych spotkaniach jest niezawodna.

Dokumenty Marka Kamionowskiego
ze Zjazdu Lekarzy Weterynarii
w Bydgoszczy w 1991 r.

Byli prezesi Kaszubsko-Pomorskiej
Izby Lekarsko-Weterynaryjnej
(od lewej): Tadeusz Zdunkiewicz,
Krystyn Grabowski
i Andrzej Juchniewicz

Poświęcenie sztandaru Kaszubsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej przez abp. Sławoja Leszka Głódzia

Spotkanie opłatkowe w 2014 r.

W okresie ferii zimowych, gdy było to możliwe, to znaczy gdy dopisywała śnieżna aura, dr n. wet. Marcin Pikiel organizował pikniki narciarskie na różnych stokach narciarskich naszego regionu. Były zawody i puchary dla zwycięzców, a potem integracja przy zastawionym stole. Niestety, w ostatnich latach pogoda nie pozwoliła na organizację tej imprezy. Miłośnicy

sportów zimowych tłumnie uczestniczący w poprzednich latach w tych piknikach mają nadzieję, że kolejne zimy będą w naszym regionie bardziej narciarskie.

Do największych sukcesów sportowych członków naszej Izby na arenie zmagania ogólnopolskich należą osiągnięcia załogi w Mistrzostwach Polski Jachtów Kabinowych, w których nasza załoga uczestniczy nieprzerwanie od 2008 r., czyli od trzeciej edycji tej imprezy. W regatach tegorocznych zajęliśmy znowu pierwsze miejsce, po roku przerwy, gdy w 2015 r. z powodu awarii steru nie udało nam się wygrać i musieliśmy zadowolić się drugą lokatą. W tym miejscu słowa ogromnego uznania należą się Izbie Warmińsko-Mazurskiej za organizację wspaniałej, ogólnopolskiej imprezy.

Jak widać, przedstawiciele naszej Izby starają się kreować wydarzenia lub czynnie uczestniczyć w różnych imprezach o randze ogólnopolskiej, a nawet wykraczając poza granice naszego kraju, co miało miejsce w maju 1994 r., gdy dwunastu członków Izby udało się na Bornholm na zaproszenie duńskich lekarzy weterynarii. Rewizyta odbyła się tego samego roku, na jesieni.

Izba to przede wszystkim ludzie poświęcający swój czas dla naszego wspólnego dobra; praca ta zwykle jest niedoceniana. Nasi Koledzy często bezrefleksyjnie mówią „Izba nic nie robi”, sprawiają przykrość tym, którzy swój wolny czas poświęcają dla wspólnej sprawy. Nie sposób wymienić wszystkich zaangażowanych w ciągu tych 25 lat w pracę naszego samorządu, tych, którzy zamiast zarabiać pieniądze starali się zrobić coś dobrego, bez wymiaru ekonomicznego. Przez te lata cała rzesza lekarzy weterynarii zapewniała sprawne funkcjonowanie organów Izby. Wszystkim gorąco dziękuję, dzięki Wam udaje się wcielać w życie ideę samorządności. Dziękuję za czas, zaangażowanie i umiejętności. Szczególnie dziękuję Markowi Kamionowskiemu za bezinteresowne prowadzenie przez te lata kroniki fotograficznej naszej Izby, większość zamieszczonych tutaj zdjęć pochodzi z jego zbiorów.

Mirosław Kalicki

Prezes Kaszubsko-Pomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Województwo lubuskie należy do najmniejszych, utworzonych w 1999 r. z dwóch, spośród 49 wcześniejszych województw: gorzowskiego i zielonogórskiego. Na 13 987 km² (4,5% powierzchni Polski) mieszka nieco ponad milion osób, a na jego obszar składają się ziemie kilku historycznych krain – ziemi lubuskiej, Dolnego Śląska, Nowej Marchii, Wielkopolski i Łużyc

Dolnych. Obok wielu jezior nasze województwo ma największą lesistość w kraju (49%). Różnorodność i bogactwo lubuskiego dziedzictwa historyczno-kulturowego, według znanego stwierdzenia Józefa Piłsudskiego, jest charakterystyczna dla polskiego pogranicza.

To tu od pierwszych lat powojennych zaczęli pracę koleżanki i koledzy utrzymujący serdeczne

więzi ze swoimi profesorami, mistrzami, dla uczczenia których ich imieniem nazywali ulice, by wymienić ul. prof. Stanisława Kirkora w Gorzowie Wlkp., ul. prof. Tadeusza Olbrychta w Zielonej Górze, lub sale w swoich obiektach, m.in. salę im. prof. Stanisława Kirkora w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Gorzowie Wlkp., czy też tablicę pamiątkową i salę im. prof. Michała Mazurkiewicza w Wojewódzkim Inspektoracie Weterynarii w Zielonej Górze. Zapewne nie powiedziano tu ostatniego słowa.

Lubuska Izba Lekarsko-Weterynaryjna powstała, jak inne Izby, w atmosferze entuzjazmu i wymiany wizji co do jej idei i organizacji, a także sporów natury ogólnej, które można by wyrazić pytaniem: dołączamy do którejś z sąsiednich dużych Izb czy tworzymy małą prężną Izbę opartą na dotychczasowej współpracy i dobrosąsiedzkiej pomocy. Chyba szczęśliwie wzięła górę koncepcja samodzielnej Izby Lubuskiej, która jak się wydaje po 25 latach istnienia, okazała się owocna.

Na I Zjeździe Założycielskim 24 maja 1991 r. powstała Lubuska Izba Lekarsko-Weterynaryjna na mocy uchwalonej 21 grudnia 1990 r. Ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Podczas I Zjazdu Założycielskiego wybrano członków organów Izby na czteroletnią kadencję.

Zebraniu założycielskiemu, co pamiętają jego uczestnicy, towarzyszyły różne emocje, co po upływie ćwierćwiecza wydaje się naturalne. Trzeba przypomnieć, że ówczesnym organizatorom nie ułatwiała zadania sytuacja prawna, tzn. czas tworzenia

prawa i pierwszych, eufemistycznie ujmując, bardzo niedoskonałych ustaw. Zdecydowana większość z nas od nowa uczyła się samorządności.

Nowo powstałe organy Izby zaczęły swoją pracę. Pierwszy prezes Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej lek. wet. Andrzej Lisowski jest współtwórcą obowiązujących do dziś przepisów prawa korporacyjnego, a pierwsza kadencja lubuskiego samorządu, działającego na terenie dwu województw, upłynęła pod znakiem regulowania podstawowych i istotnych spraw dla członków Izby Lubuskiej. Wśród nich było m.in. stworzenie cennika minimalnego na usługi Weterynaryjnej Inspekcji

Poświęcenie sztandaru Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Obchody XX-lecia Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Statuetka „Wyróżniony przez lekarzy weterynarii województwa lubuskiego”

Sanitarnej czy ustalenie jak najniższych stawek czynszowych za dzierżawione pomieszczenia lecznic po przejęciu tych obiektów przez samorządy lokalne, nadzór nad dystrybucją leków i udział Rady Izby w kontroli i opiniowaniu hurtowni weterynaryjnych przed uzyskaniem przez nie koncesji. Realizacja zadań w zakresie propagowania zdobyczy nauk weterynaryjnych wśród lekarzy weterynarii była realizowana poprzez ścisłą współpracę z Oddziałem Lubuskim Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych poprzez uczestnictwo w finansowaniu i organizacji zebrań naukowych PTNW.

Dziś można stwierdzić, że działania Rady Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej I kadencji odniosły pozytywne skutki. Inne problemy, które pojawiły się w trakcie trwania I i II kadencji, zostały w ciągu 25 lat rozwiązane.

Do osiągnięć naszej Izby w początkach jej istnienia wypada zaliczyć wysoką ocenę biuletynu Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej „Centaur Lubuski”. Redaktorem prowadzącym przez niemal cały okres był dr n. wet. Jerzy Szenfeld z życzliwą pomocą śp. dr. n. wet. Zbigniewa Owadiuka, przez pierwsze cztery lata.

Prezesem II kadencji Izby Lubuskiej został ponownie lek. wet. Andrzej Lisowski, który kontynuował podjęte przez Radę I kadencji działania socjalne na rzecz lekarzy weterynarii województwa lubuskiego, tj. możliwość korzystania z zapomóg zwrotnych bezprocentowych na wykupienie lokali przeznaczonych na działalność zawodową czy zapomóg bezzwrotnych dla osób w trudnej sytuacji materialnej oraz ubezpieczenia lekarzy weterynarii w zakresie OC i OA. Lubuska Izba Lekarsko-Weterynaryjna zadbała także o wypoczynek lekarzy weterynarii, dokonując zakupu 2 domków

kempingowych i remontując domek uzyskany po byłym Zrzeszeniu Lekarzy i Techników Weterynarii. Pozwalało to w sezonie letnim zaspokoić większość zapotrzebowania na tę formę wypoczynku w ośrodku wypoczynkowym w Międzyzdrojach.

W latach 1999–2004 prezesem II kadencji Izby Lubuskiej został lek. wet. Krzysztof Głowacki. To była ważna dla sprawnego funkcjonowania Izby kadencja. Siedziba Izby została przeniesiona do Zielonej Góry, do wykupionego na własność lokalu. Od tego czasu Izba Lubuska ma swoją siedzibę w lokalu przy ul. prof. Tadeusza Olbrychta 1 w Zielonej Górze, gdzie znajduje się biuro, sala konferencyjna oraz zaplecze socjalne. Mimo że jesteśmy najmniejszą izbą lekarsko-weterynaryjną w Polsce – jako pierwsi mieliśmy „własny kąt”.

III kadencja upłynęła pod znakiem komputeryzacji biura Izby w związku z utworzeniem ogólnopolskiej sieci pakietu programowego IZBA WET. Pojawiła się pierwsza wersja strony internetowej Lubuskiej Izby. Różnorodność spraw spowodowała, iż w III kadencji korzystaliśmy już ze stałej pomocy prawnej. Kontynuowane były formy pomocy socjalnej dla potrzebujących jej członków zapoczątkowane w I i II kadencji.

III Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy wybrał na prezesa IV kadencji lek. wet. Sławomira Wirskiego. W tej kadencji prowadziliśmy ostre spory o finanse lekarzy weterynarii, nie tylko województwa lubuskiego. Jako województwo pilotażowe w zwalczaniu choroby Aujeszkego zwracaliśmy się do wielu organów m.in. do Rzecznika Praw Obywatelskich, w sprawie niewłaściwego wynagradzania lekarzy weterynarii wykonujących czynności urzędowe.

Wartą odnotowania inicjatywą Rady IV kadencji było ustanowienie odznaczenia honorowego „Centaur Lubuski za zasługi dla Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej”. Pierwszymi honorowymi jej laureatami byli nieżyjący: prof. dr hab. Stanisław Kirkor, doc. dr Jan Chwalibóg i dr n. wet. Bogdan Bartosz – zasłużeni i wdzięcznie pamiętani wybitni pionierzy weterynarii lubuskiej. Dotychczas „Centaur Lubuski” zostało odznaczonych 50 lekarzy weterynarii, aktywnie działających w strukturach samorządu.

Chcąc upowszechnić bogatą działalność pisańską naszych kolegów, Rada wsparła finansowo autorów, poprzez zakup ich książek. Zostały one przekazane naszym emerytom i innym lekarzom weterynarii zainteresowanym poruszaniem w nich problematykę. Grupa piszących i publikujących lekarzy weterynarii województwa lubuskiego to dr hab. Witold Scheuring, dr Paweł Wiktorowski, lek. wet. Witold Wnukowski, lek. wet. Zdzisław Paduszynski, lek. wet. Leszek Gruntkowski i dr n. wet. Jerzy Szenfeld. Tomik wierszy wydała także lek. wet. Teresa Melnarowicz.

IV Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej po raz pierwszy w historii samorządu weterynaryjnego wybrał na prezesa izby okręgowej kobietę dr n. wet. Elżbietę Sobczak. W tej kadencji samorząd obchodził XX-lecie swojego powołania. Chcąc upamiętnić ten jubileusz, w 2011 r. członkowie Izby ufundowali sztandar, który towarzyszy wszystkim ważniejszym uroczystościom oficjalnym.

Przeciw zakażeniom
Przeciw pasożytnicze
Przeciwbólowe
Hormony
Kardiologiczne
Inne farmaceutyki
Pielęgnacyjne
Mieszanki paszowe
uzupełniające
Leki psychotropowe

Istnieją ważne powody, by go stosować

**Nowość
aniMedica
w atrakcyjnej cenie**

Espacox 50 mg/ml zawiesina doustna dla świń

aniMedica

skuteczne leczenie

- ▶ sprawdzona substancja czynna – **toltrazuryl**
- ▶ do zapobiegania kokcydiozie u nowonarodzonych prosiąt
- ▶ przeciwdziała stratom ekonomicznym spowodowanym przez kokcydiozę
- ▶ wysoka skuteczność kokcydiobójcza
- ▶ bezpieczny, bez przeciwwskazań
- ▶ łatwy w użyciu
- ▶ opakowanie - butelka 250 ml lub 1000 ml

Espacox, 50 mg/ml zawiesina doustna dla świń. Toltrazuryl

Zawartość substancji czynnej i innych substancji: Jeden ml zawiera: **Substancja czynna:** Toltrazuryl 50 mg; **Substancje pomocnicze:** Benzoenu sodu (E211) 2,1 mg, propionian sodu (E281) 2,1 mg. Biała lub żółtawa zawiesina. **Wskazania lecznicze:** Zapobieganie objawom klinicznym kokcydiozy u nowonarodzonych prosiąt (w wieku od 3 do 5 dni) na fermach z potwierdzonym występowaniem w przeszłości kokcydiozy, wywoływanej przez *Isospora suis*. **Przeciwwskazania:** Nie stosować w przypadku nadwrażliwości na substancję czynną lub na dowolną substancję pomocniczą. **Działania niepożądane:** Nieznane. W przypadku zaobserwowania jakichkolwiek poważnych objawów lub innych objawów niewymienionych w ulotce informacyjnej, poinformuj o nich lekarza weterynarii. **Docelowe gatunki zwierząt:** Świnie (prosięta w wieku 3–5 dni). **Dawkowanie dla każdego gatunku, droga (-i) i sposób podania:** Podanie doustne. Leczenie pojedynczych zwierząt. Każdemu prosięciu w 3–5 dniu życia należy podać jednorazową dawkę doustną wynoszącą 20 mg toltrazurylu/kg mc., co odpowiada 0,4 ml zawiesiny doustnej na kg mc. W związku z wymaganiami odmierzenia małych dawek do leczenia poszczególnych prosiąt, zaleca się stosowanie wyposażenia dozującego o dokładności dawki do 0,1 ml. Przed użyciem zawiesinę doustną należy wstrząsnąć. Leczenie podczas rozprzestrzeniania się choroby może mieć ograniczoną wartość dla pojedynczych prosiąt ze względu na już istniejące uszkodzenia w obrębie jelita cienkiego. **Okres karencji:** Mięso i podroby: 73 dni. **Szczególne środki ostrożności i ostrzeżenia:** Patrz ulotka dołączona do opakowania leku. **Interakcje z innymi produktami leczniczymi i inne rodzaje interakcji:** Nieznane. Nie występują interakcje podczas jednoczesnego podawania z preparatami uzupełniającymi żelazo. **Przedawkowanie (objawy, sposób postępowania przy udzielaniu natychmiastowej pomocy, odtrutki):** Po podaniu maksymalnie potrójnej dawki u prosiąt nie obserwowano żadnych objawów nietolerancji. **Niezgodności farmaceutyczne:** Ponieważ nie wykonano badań dotyczących zgodności, produktu leczniczego weterynaryjnego nie wolno mieszać z innymi produktami leczniczymi weterynaryjnymi. **Opakowanie:** Butelka 250 ml lub 1000 ml. **Podmiot odpowiedzialny:** Industrial Veterinaria, S.A., Esmeralda, 19, E-08950 Esplugues de Llobregat (Barcelona) Hiszpania. **Przedstawiciel podmiotu odpowiedzialnego:** aniMedica Polska, ul. Chwaszczyńska 198 a, 81-571 Gdynia. **Numer pozwolenia:** 2451/15. Wyłącznie dla zwierząt. Wydawany z przepisu lekarza – Rp.

aniMedica Polska Sp. z o.o., ul. Chwaszczyńska 198 a, 81-571 Gdynia,
tel.: 58/572 24 38, fax: 58/572 24 39, www.animedica.pl

Spotkanie przedświąteczne członków Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Jako jedna z nielicznych, a może jako jedyna Izba w Polsce, ufundowaliśmy swój sztandar sami, bez żadnych sponsorów i innych wpłat. Projekt sztandaru został wykonany przez lek. wet. Ewelinę Kossakowską. Poświęcenia sztandaru w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Świebodzinie w dniu 23 września 2011 r. dokonał biskup Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej ks. dr Stefan Regmunt.

W trakcie uroczystych obchodów XX-lecia naszej Izby, które odbyły się w zamku Joannitów w Łagowie Lubuskim, władze województwa lubuskiego, doceniając wkład lekarzy weterynarii w rozwój naszego regionu, odznaczyły „Odznaką za Zasługi dla Województwa Lubuskiego” Lubuską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną w Zielonej Górze oraz trzech lekarzy weterynarii: lek. wet. Józefa Grobelnego, lek. wet. Andrzeja Lisowskiego i dr. n. wet. Tadeusza Woźniaka.

Doceniając szczególnie wkład pracy na rzecz samorządu, Rada Lubuskiej Izby uhonorowała statuetką „Wyróżniony przez lekarzy weterynarii województwa lubuskiego” prezesa Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej I i II kadencji lek. wet. Andrzeja Lisowskiego, prezesa III kadencji lek. wet. Krzysztofa Głowackiego, prezesa IV kadencji lek. wet. Sławomira Wirskiego oraz prof. dr. hab. Michała Stosika i dr. hab. Witolda Scheuringa. Statuetki zostały wręczone w trakcie uroczystości XX-lecia Izby Lubuskiej w Łagowie Lubuskim.

Coraz częstsze kłopoty ekonomiczne, w powiązaniu ze zdarzeniami losowymi lekarzy weterynarii oraz ich rodzin w naturalny sposób spowodowały stworzenie w 2009 r. Fundacji na Rzecz Pomocy Lekarzom Weterynarii i ich Rodzinom, w celu uzyskania przez Fundację statusu organizacji pożytku publicznego, co pozwala gromadzić środki z odpisu 1% podatku. Konto fundacji z roku na rok jest znane coraz liczniejszej grupie lekarzy weterynarii województwa lubuskiego, którzy swoimi wpłatami pozwalają na jej funkcjonowanie. Zarząd Fundacji stanowią: prezes – prof. dr hab. Michał Piotr Stosik, zastępca prezesa – Andrzej Lisowski, sekretarz – Elżbieta Bratowska, członek Zarządu – Artur Jarząbkowski.

W VI kadencji prezesem Rady Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej jest nadal dr n. wet. Elżbieta Sobczak. Kontynuowane są działania podjęte

w poprzednich kadencjach z uwzględnieniem zmieniających się warunków, wymogów i rozwijających się technologii, o czym świadczy nowa i aktywna strona internetowa naszej Izby oraz fanpage na Facebooku.

Samorząd lekarsko-weterynaryjny nie tylko dba o sprawy zawodowe i socjalne, chcemy także, by był miejscem integrującym nasze środowisko. Próbuje przez wszystkie kadencje uaktywnić lekarzy weterynarii województwa lubuskiego poprzez spotkania integracyjne połączone z ciekawymi dla wszystkich wykładami i szkoleniami. W VI kadencji w ramach poznawania przepięknej ziemi lubuskiej zjazdy sprawozdawczo-wyborcze oraz spotkania integracyjne odbywają się w coraz to innych fascynujących swym urokiem miejscach. W 2014 r. dobrze bawiliśmy się w „Złotym Potoku”, zaś w 2015 r. spotkaliśmy się w „Starym Młynie”. Niestety, nie możemy pochwalić się imponującą ilością uczestników, chociaż wzięwszy pod uwagę wielkość naszej Izby, wynik nie jest najgorszy.

Nie zapominamy o seniorach naszego zawodu. Tradycją stały się świąteczne spotkania bożonarodzeniowe w Restauracji pod Aniołami. Początkowo spotykali się tylko seniorzy, a obecnie już w tych miłych spotkaniach uczestniczą aktywni zawodowo lekarze weterynarii.

Rada Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej VI kadencji ustanowiła medal okolicznościowy „Jubileusz 50-lecia w zawodzie lekarza weterynarii” przyznawany w ramach uhonorowania ponad 50-letniego stażu pracy w zawodzie. Nie bez satysfakcji możemy dodać, że była to niezwykle trafna inicjatywa, która mile zaskoczyła i sprawiła dużą przyjemność laureatom. Medale zostały wręczone po raz pierwszy podczas spotkania wigilijnego 13 grudnia 2014 r. sześciu seniorom: lek. wet. Aleksandrowi Galantowiczowi, lek. wet. Mieczysławowi Kozaneckiemu, lek. wet. Stanisławowi Mastalerzowi, dr. hab. Witoldowi Scheuringowi, lek. wet. Stefanowi Skwarkowi i lek. wet. Wiesławowi Strickerowi. Dotychczas medalem 50-lecia uhonorowano 18 lekarzy weterynarii.

Przez 25 lat zaangażowanych w pracę na rzecz Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej było 80 osób. Dla jednych była to działalność w jednej

kadencji, zaś 25 osób pracowało w Radzie i organach Izby przez dwie kadencje. Do grona osób działających przez trzy kadencje należą: dr n. wet. Tadeusz Woźniak, lek. wet. Konrad Michalski, lek. wet. Wiesław Sierszulski, lek. wet. Stanisław Węgrzyn i lek. wet. Paweł Żygadło. Aż 5 osób może wykazać się aktywną pracą w Lubuskiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej przez 4 kadencje. Są to: lek. wet. Józef Grobelny, lek. wet. Józef Jagódka, lek. wet. Czesław Kochajkiewicz, dr n. wet. Elżbieta Sobczak i lek. wet. Leszek Ziaja. Najdłużej, bo przez 5 kadencji działa na rzecz naszego samorządu lek. wet. Zbigniew Marks. Aktywność wszystkich kolegów została dostrzeżona przez Rady Izby Lubuskiej wszystkich kadencji poprzez przyznanie odznaki „Centaur Lubuski – za zasługi dla Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej” 50 zasłużonym lekarzom weterynarii.

Dla 18 osób kolejne Rady Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wnioskowały, z pozytywnym rozstrzygnięciem, do Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej o przyznanie odznaki „Meritus” – Zasłużony dla Samorządu Lekarsko-Weterynaryjnego.

W trakcie obchodów XX-lecia Izby Lubuskiej 6 osób mających wpływ na działania i efekty osiągnięte przez samorząd oraz funkcjonowanie Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej zostało uhonorowanych statuetką „Wyróżniony przez lekarzy weterynarii województwa lubuskiego”.

Tak było. A z jakim stanem wchodzimy w nowe ćwierćwiecze?

Na 30 czerwca 2016 r. czynnych zawodowo lekarzy weterynarii, członków Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej było 297 oraz 43 lekarzy weterynarii emerytów i rencistów. W rejestrach

Wręczanie medalu „Jubileusz 50-lecia w zawodzie lekarza weterynarii”

Izby Lubuskiej znajdują się 154 zakłady lecznicze dla zwierząt, w tym 111 gabinetów, 35 przychodni, 5 lecznic, 2 kliniki oraz 1 laboratorium. Po 25 latach od osławionego listu intencyjnego ministra Jacka Ambroziaka, szefa Urzędu Rady Ministrów w rządzie Tadeusza Mazowieckiego, który spowodował prywatyzację usług weterynaryjnych, dzisiejsza weterynaria lubuska wygląda inaczej. Zakłady lecznicze dla zwierząt to w większości nowoczesnie wyposażone obiekty, w których pracują doskonale wykształceni specjaliści. Lekarze weterynarii, pracownicy Inspekcji Weterynaryjnej w większości posiadają specjalizacje zawodowe. Wymogi stawiane lekarzom weterynarii badającym

zwierzęta, od których pozyskiwane są produkty spożywcze, powodują, że również ta grupa lekarzy weterynarii aktywnie podnosi swoje kwalifikacje, uzyskując stosowne specjalizacje.

Nie wszystko się udało, ale chyba możemy dzisiaj, po 25 latach, przyznać, że nie zmarnowaliśmy szansy, jaką było powołanie Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i możliwość działania na rzecz lekarzy weterynarii województwa lubuskiego.

Dr n. wet. Elżbieta Sobczak

Dr n. wet. Jerzy Szenfeld

25 lat Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Śląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna z siedzibą w Katowicach jest jedną z najbardziej licznych izb okręgowych w naszym kraju. Liczy około 1300 członków. W chwili powstania, czyli 25 lat temu, nasza Izba liczyła około 500 członków.

Wojewódzki Inspektorat Weterynarii znajduje się w Katowicach, a kieruje nim śląski wojewódzki lekarz weterynarii Jerzy Smogorzewski. Na terenie naszej Izby działa 17 Powiatowych Inspektoratów Weterynarii. Siedzibami ich są miasta: Będzin, Bielsko-Biała, Cieszyn, Częstochowa, Gliwice, Katowice, Kłobuck, Lubliniec, Myszków, Pszczyna, Racibórz, Rybnik, Tarnowskie Góry, Tychy, Wodzisław, Zawiercie i Żywiec.

Działamy w obszarze województwa śląskiego, które jest województwem o najwyższym stopniu urbanizacji oraz największej gęstości zaludnienia w Polsce. Sytuacja ta determinuje charakter działalności weterynaryjnej. W Izbie Śląskiej zarejestrowanych jest 558 zakładów leczniczych dla zwierząt. Zdecydowana większość znajduje się w miastach i zajmuje się leczeniem i profilaktyką małych zwierząt.

W czasach PRL działało Zrzeszenie Lekarzy Weterynarii, do którego w 1968 r. włączono techników weterynarii. Przetrwalo ono do 5 kwietnia 1991 r. Wtedy to Nadzwyczajny Zjazd uchwalił jego rozwiązanie. W okresie przemian z inicjatywy dyrektora Departamentu Weterynarii powołano Społeczną Komisję do spraw Reorganizacji Służby Weterynaryjnej. Był to tzw. weterynaryjny okrągły stół, który w latach 1989–1990 odbył 20 spotkań. Z naszego terenu brali w nim udział: Stanisław Śliwa, Mirosław Tomaszewski, Andrzej Szlichta i Andrzej Brzózka. W tym czasie w Katowicach powstał Komitet Założycielski Izby, w skład którego weszli Mirosław Tomaszewski, Michał Konopa i Eligiusz Bender. Grupa ta podjęła trud przygotowania i organizacji Zjazdu Założycielskiego naszej Izby, do której należeliby obowiązkowo wszyscy lekarze weterynarii pracujący na terenie ówczesnych województw: bielskiego, częstochowskiego i katowickiego. Zjazd odbył się w sali Sejmiku Śląskiego w Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach w dniu 17 maja 1991 r. Jego otwarciem dokonał w imieniu Komitetu Założycielskiego dr Mirosław Tomaszewski. Obradom przewodniczył lek. wet. Daniel Wierzbinka. W Zjeździe uczestniczyło 170 lekarzy. W trakcie Zjazdu podjęto uchwałę o powołaniu Okręgowej Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej oraz wybrano jej pierwsze władze. Prezesem został dr n. wet. Michał Konopa. Członkami Rady zostali: dr n. wet. Mirosław Tomaszewski – wiceprezes, dr n. wet. Władysław Lipczak – wiceprezes, lek. wet. Anna Spyra – sekretarz, lek. wet. Jerzy Zieliński – skarbnik oraz członkowie – lekarze weterynarii Mirosław Lański, Aleksy Lasatowicz, Eligiusz Bender, Zbigniew Bernacki, Beata Fulińska, Andrzej Alweil, Ewa Fiedler-Kwiatkiewicz, Janusz Leśnik, Andrzej Mazurkiewicz, Karol Mielczarek oraz dr n. wet. Bogdan Witala. Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został Józef Gomółka, a jego zastępcami – Jerzy

Poświęcenie sztandaru w kościele pw. św. Marii Magdaleny w Cieszynie,

(od prawej): proboszcz parafii – ks. Henryk Sattława, pastor parafii ewangelicko-augsburskiej w Cieszynie – ks. Janusz Sikora i krajowy duszpasterz lekarzy weterynarii – o. Jerzy Brusilo

Dorenda, Alojzy Gnot i Józef Prokop. Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny tworzyli – Sławomir Samotij – przewodniczący oraz członkowie Daniel Wierzbinka, Arkadiusz Kaleński, Tadeusz Dziubek i Mieczysław Hławiczka. Okręgowa Komisja Rewizyjna została wybrana w składzie Tadeusz Buzek – przewodniczący, Hubert Majchrzyk, Maria Heluszka, Ewa Motyl (dziś Stachowiak) oraz Franciszek Kania.

W 2011 r. Śląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna obchodziła 20-lecie powstania samorządu lekarzy weterynarii na Śląsku. Z tej okazji ufundowany został, przy udziale wielu sponsorów, także spoza weterynarii, sztandar, który został poświęcony i okazany podczas obchodów 15 października 2011 r. w Sali Urzędu Miejskiego w Cieszynie.

Pierwsza siedziba nowej Rady znajdowała się dzięki uprzejmości wojewódzkiego lekarza weterynarii w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Katowicach. Następnie przez wiele lat pracowaliśmy w wynajmowanych pomieszczeniach w Katowicach przy ul. Mikołowskiej. W 2012 r. zakupiliśmy własny lokal w Katowicach przy ul. Walecznych 4. Lokal ten ma takie pomieszczenia, jak biuro z poczekalnią, sala narad, pokój ROZ, pokój kierownika biura, pokój prezesa, zaplecze kuchenne, 2 węzły sanitarne, piwnicę oraz pomieszczenie gospodarcze. Lokal zakupiliśmy z własnych składek oraz zaciągnęliśmy kredyt, który jesienią 2016 r. będzie spłacony, oraz przy pomocy Krajowej Rady, która na pewien czas prolongowała nam obowiązek odprowadzania składek na jej rzecz. Siedziba mieści się w cichej dzielnicy Katowic. Zaletą tego miejsca jest także fakt, iż posiadamy własny parking, o którym marzyliśmy w poprzedniej siedzibie, bowiem czasami długo musieliśmy szukać miejsca do zaparkowania.

W ciągu 25 lat nasza izba kierowana była przez trzech prezesów: Michała Konopę przez 4 kadencje, przedzielone jedną kadencją Mirosława Tomaszewskiego oraz Krzysztofa Orlika przez jedną kadencję.

Obecny skład Rady Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej to: Krzysztof Orlik – prezes, Mariusz Grzesiczek – wiceprezes, Jordan Zawadzki – sekretarz, Adam Paszek – skarbnik, Bogusław Kubica – członek Prezydium, Andrzej Franciczek – członek Prezydium oraz członkowie Rady: Katarzyna Wierzbinka, Maciej Dragan, Ireneusz Gewalt, Tadeusz Hapeta, Andrzej Janikowski, Zbigniew Krzysztofiak, Marcin Machoj i Leszek Szczepańczyk. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej jest Piotr Ściagała, jego zastępcami są Szymon Kościarz, Ziemowit Kudła, Małgorzata Strokowska i Piotr Teodorowski. Sąd Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej tworzą przewodniczący – Jan Skrzypiec, wiceprzewodniczący Zbigniew Blimke, Katarzyna Dudzińska-Salamon, Zbigniew Mazur, Jacek Musialik, Violetta Olender, Karol Piwowarek oraz Grzegorz Tokarczyk. W Komisji Rewizyjnej pracują: Bogdan Lisak – przewodniczący, Wiesław Jadanowski, Karolina Michalec.

Członek naszej Izby – dr n. wet. Janusz Związek w latach 2005–2008 był zastępcą głównego lekarza weterynarii, a w latach 2008–2014 głównym lekarzem weterynarii.

Wielu naszych członków aktywnie pracowało na rzecz samorządu na różnych szczeblach. I tak obok prezesów w Krajowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej pracowali: Stanisław Śliwa, Jerzy Smogorzewski, Bogusław Kubica i obecnie aktualny prezes oraz Katarzyna Wierzbinka, w Krajowym Sądzie Lekarsko-Weterynaryjnym: Eligiusz Bender, Andrzej Szlichta, Ewa Fidler-Kwiątek (wszyscy po dwie kadencje), Józef Gomóła, Andrzej Alweil, zastępcami Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej byli: Józef Gomóła, Jerzy Smogorzewski, Zbigniew Krzysztofiak, w Krajowej Komisji Rewizyjnej pracował Mirosław Łański, a obecnie Bogusław Kubica.

Wielu naszych członków działa społecznie również poza samorządem. Kilkunastu kolegów zasiada w radach powiatu, radach miast i gmin.

Szczególnie należy zwrócić uwagę na działalność na polu weterynaryjnym. Roman Aleksiewicz oraz Zbigniew Blimke są prezesami Polskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Małych Zwierząt. Jest

Rada Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, 2013 r.
Od lewej stoją: Ireneusz Gewalt, Adam Paszek, Zbigniew Krzysztofiak, Tadeusz Hapeta, Jordan Zawadzki, Andrzej Janikowski, Marcin Machoj, Maciej Dragan, Leszek Szczepańczyk, Andrzej Franciczek; od lewej siedzą: Mariusz Grzesiczek, Katarzyna Wierzbinka, Krzysztof Orlik, Magdalena Górską (kierownik biura)

Od lewej: dr Marcin Bojarski, prezes Stowarzyszenia Śląska Poliklinika Weterynaryjna, poseł lek. wet. Dorota Niedziela, Krzysztof Orlik, prezes Rady Izby Śląskiej

Uczestnicy warsztatów Śląskiej Polikliniki Weterynaryjnej, 2016 r.

to organizacja o zasięgu ogólnopolskim skupiająca elitę lekarzy zwierząt towarzyszących.

W 1999 r. powstało Stowarzyszenie Śląska Polikliniki Weterynaryjna. Poliklinikę zawiązało kilkunastu lekarzy, którzy obrali sobie za cel współpracę, wymianę doświadczeń, a nade wszystko pogłębianie wiedzy weterynaryjnej. Co roku organizowane są konferencje ogólnopolskie, na które przyjeżdża kilkaset lekarzy z całej Polski i nie tylko, a wykładowcami byli czołowi światowi prelegenci w różnych dziedzinach.

W naszych szeregach mamy koleżanki i kolegów, którzy rozwijają swoje pasje pozazawodowe. Mamy muzyków, malarzy, rzeźbiarzy, fotografików, żeglarzy, podróżników. Niektórzy startują również w zawodach sportowych organizowanych przez samorządy innych izb.

Rada Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej od 2001 r. organizuje spotkania integracyjne w ramach „Święta Weterynarii”. Spotkania te organizowane są zazwyczaj w październiku (w 1986 r. ustanowiony został Dzień Służby Weterynaryjnej, który przypadał na pierwszą niedzielę po 16 października). Spotkania takie odbywają się co roku w innej części województwa. Byliśmy w Beskidach i Jurze Krakowsko-Częstochowskiej.

Konferencja w Dolnym Kubiniu z udziałem uczestników z Polski, Czech i Słowacji

W bieżącej kadencji spotkania takie odbyły się w Pszczynie w Warowni, w Górnośląskim Parku Etnograficznym w Chorzowie oraz ostatnio pod średniowiecznym zamkiem w Olsztynie koło Częstochowy. Ostatnie spotkanie po części miało charakter sportowy, ponieważ rywalizowaliśmy o Puchar Prezesa w takich konkurencjach, jak: paintball, park linowy, wspinaczka na ścianie, sumo, rzuty lotkami. Lekarze weterynarii zostali podzieleni na 3 zespoły, które rywalizowały drużynowo. Ubrani byliśmy w 3 kolory koszulek: białe, czarne i zielone, z logo Izby, a wieczorem szturmowaliśmy z pochodniami ruiny średniowiecznego zamku w Olsztynie koło Częstochowy. Zabawa była wyśmienita, a zwycięzcą po serii pytań w quizie kończącym spotkanie została drużyna w zielonych koszulkach.

Organizujemy również spotkania, które pomagają nam w prowadzeniu zakładów leczniczych. Mieliśmy szkolenia dotyczące powinności wobec fiskusa, szkolenie przeprowadzone przez nadzór weterynaryjny, szkolenie związane z gospodarką odpadami oraz szkolono nas w zakresie ochrony danych osobowych.

Przez 10 lat jesteśmy współorganizatorami Międzynarodowej Konferencji oraz Międzynarodowych Zawodów w Narciarstwie Alpejskim Lekarzy Weterynarii o Puchar Euroregionu Beskidy. Spotkania te organizujemy wspólnie z kolegami ze Słowacji w Dolnym Kubiniu.

W ostatnim roku zorganizowaliśmy cykl szkoleń (kilkanaście spotkań w Śląskim zoo) w zakresie chorób zwierząt egzotycznych.

Co roku dofinansowujemy Śląskie Warsztaty Diagnostyczne, które organizują nasze koleżanki i koledzy ze Śląskiej Polikliniki Weterynaryjnej, pierwszego stowarzyszenia lekarzy weterynarii w Polsce.

W dniu 27 kwietnia 2016 r. upoważnieni, na podstawie uchwały nr 10/2016 z dnia 19 marca 2016 r. Sprawozdawczego Zjazdu Lekarzy Weterynarii Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej,

przedstawiciele Rady Izby: prezes lek. wet. Krzysztof Orlik, wiceprezes lek. wet. Mariusz Grzesiczek i członek Rady lek. wet. Katarzyna Wierzbinka, reprezentowali środowisko lekarzy weterynarii na Śląskim Forum Samorządów Zaufania Publicznego. W imieniu Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej porozumienie podpisał prezes Krzysztof Orlik. Celem powstania Forum zrzeszającego wszystkie zawody zaufania publicznego na Śląsku jest między innymi inicjowanie i wyrażanie opinii wobec działań organów władzy, administracji państwowej i samorządowej oraz występowanie w obronie interesów grupowych członków Forum, tworzenie właściwych warunków do wykonywania ustawowych zadań przez członków samorządów oraz integracja. Forum ma stanowić płaszczyznę wymiany myśli, poglądów, doświadczeń związanych z wykonywaniem zawodów zaufania publicznego.

Biuro Izby jest nerwem naszej działalności. Bez prawidłowo działającego układu nerwowego

żaden organizm nie da rady pracować. Na układ nerwowy działają różne bodźce: pozytywne i negatywne. Wyzwalają one różne reakcje organizmu, również pozytywne i negatywne. Nad prawidłową obsługą biura Izby czuwają panie: mgr Magdalena Górską – kierownik biura oraz mgr Justyna Bierca oraz Anna Socha. Panie są nastawione na przyjmowanie tylko bodźców pozytywnych i o takie proszą. W biurze wspomagają nas mecenas: p. Magdalena Skonecka oraz mecenas Zenon Klatka. Księgowością zajmuje się p. mgr Oriana Kreja, a informatyką – Tomasz Kreja.

Przeżyliśmy ćwierć wieku jako Śląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna, mam nadzieję, że przeżyjemy następne 25 lat, działając na rzecz dobra naszego pięknego zawodu.

Lek. wet. Krzysztof Orlik
Prezes Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Uczestnicy forum samorządów zaufania publicznego po podpisaniu umowy zawiązującej Śląskie Forum Zaufania Publicznego, czwarty od prawej – lek. wet. Krzysztof Orlik, prezes Śląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Jubileuszowy przyczynek do historii powstania Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Patrząc z perspektywy 25 lat działania naszego samorządu, uświadamiamy sobie, że niezbyt dbaliśmy o dokumentowanie początkowych pełnych entuzjazmu czasów, a do tego wspomnienia ujawniają ukrytą w nas świadomość rozbieżności pomiędzy ówczesnymi pomysłami i zamierzeniami a realnym stanem dzisiejszym. Nie wszystko, co osiągnęliśmy, stanowi kontynuację tamtych pomysłów. Zbyt optymistycznie, jak się wydaje, widzieliśmy przyszłość zawodu i niezbyt precyzyjnie

udało się przewidzieć kierunki zmian, z którymi mieliśmy się zmierzyć. Można nawet stwierdzić, że niektóre sprawy nas przerosły, w znaczeniu nieprzewidywalności tempa i kierunków zmian w zawodzie lekarza weterynarii i środowisku, w którym działamy. Zresztą dotyczy to kontekstu całości przemian ustrojowych w Polsce. Dziś siłą możemy uznać, że sami lekarze weterynarii jako środowisko zawodowe mają bardzo różne widzenie zawodu, jego organizacji i kierunków

rozwoju. Bardzo odczuwamy niespójności lub wręcz sprzeczności nie do pogodzenia. Okazja rocznicowa nie pozwala na skierowanie analizy naszych dziejów w tym kierunku, sięgnijmy więc w głąb pamięci, wspierając się nielicznymi istniejącymi dokumentami i ograniczmy okazjonalny zapis działań do czasu kształtowania się wizji samorządu i ukazania się ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych oraz do I Okręgowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii w Kielcach 26 maja 1991 r.

Od 1980 r., od początku kreowania przemian w Polsce, środowisko lekarzy weterynarii w kraju i poszczególnych województwach sygnalizowało potrzebę zmian organizacyjnych w zawodzie, a w szczególności przywrócenia samorządu zawodowego, usamodzielnienia się organizacyjnego lekarzy weterynarii, rozumianego jako odejście od centralnego kierowania praktyką weterynaryjną, jej prywatyzację i wydzielenie weterynarii urzędowej jako strażnika interesów państwa w kwestiach weterynaryjnych. Przypomniano sobie o blokowanej przez władze ustawie z 1948 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt, która dawała możliwości kształtowania praktyki weterynaryjnej w zgodzie z warunkami i potrzebami jej wykonywania.

Jedynym środowiskiem akceptującym zmiany na tym etapie przemian i stwarzającym możliwość reform była „Solidarność”. Wokół niej grupowali się działacze weterynaryjni, najmocniej oddani sprawie zmian, dopatrujący się w odrzuceniu państwowych struktur zawodowych możliwości rozwoju, awansu społecznego i podnoszenia poziomu merytorycznego weterynarii. Zaraz też zrodziły się problemy polegające na rozbieżnościach pomiędzy wolą utrzymania systemu centralnego kierowania wszystkim i wszystkimi a chęcią sprywatyzowania praktyki weterynaryjnej.

W maju 1990 r. w Kielcach odbyło się pierwsze formalne zebranie przedstawicieli służby weterynaryjnej czterech województw: radomskiego, tarnobrzesckiego, częstochowskiego i kieleckiego. Wzięli w nim udział wojewoda i wicewojewoda kielecki oraz dyrektor Departamentu Weterynarii w Ministerstwie Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. W centrum dyskusji był temat utworzenia struktury samorządowej w zawodzie weterynaryjnym. Z historycznego punktu widzenia było w tym spotkaniu wiele znamiennych wystąpień wskazujących na duży chaos koncepcyjny co do kształtu przyszłego samorządu. Według protokołu z tamtejszego spotkania grupę inicjatywną tworzyli: Maciej Duda, Paweł Banasik, Mirosław Równicki, Wojciech Gronek, Waldemar Lis, Przemysław Poznański, Stanisław Rokita (Kielce), Jan Gontarski i Krzysztof Półtorak (Radom), Andrzej Szlichta i Andrzej Brzózka (Częstochowa), Leszek Stępień i Stanisław Nycz (Tarnobrzeg). Dyskusja, którą prowadził dyrektor Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii w Kielcach dr Maciej Duda, dotyczyła idei utworzenia Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i zogniskowała się na sprawach zasięgu terytorialnego działania przyszłej Izby oraz możliwości podjęcia wspólnego działania przez reprezentowane województwa.

Ciekawe wydaje się, że już wtedy nie było entuzjazmu dla współpracy województw, których przedstawiciele zebrali się w sali. Wprawdzie nikt nie mówił otwarcie, lecz pojawiły się argumenty, które można było odczytać jako próbę odłożenia dyskusji na czas, gdy w kraju powstanie nowy układ administracyjny. Tym głównie uzasadniano niechęć do podjęcia decyzji w tej mierze. A zmiany administracyjne wydawały się bliskie.

Zakres informacji na temat przyszłego podziału administracyjnego kraju był niewielki, ale przewijały się w dyskusji opinie, że lekarze weterynarii z województwa częstochowskiego skłaniają się w większości ku Katowicom, przedstawiciele województwa radomskiego wykazywali rezerwę, podkreślając długi czas samodzielności terytorialnej i utratę więzi z Kielecczyną, zostawiając sobie otwartą drogę do uznania za swoje centrum Warszawy, przedstawiciel województwa tarnobrzeckiego podawał w wątpliwość samą ideę Izby, a także szczególny charakter województwa powstałego na ziemiach granicznych trzech byłych województw, czyli zróżnicowania kierunków zainteresowania co do możliwości przystąpienia do Izby.

W efekcie zgromadzenie podjęło ustalenia o pozostawieniu decyzji lekarzom weterynarii w poszczególnych województwach, a województwa zainteresowane współpracą miały wydelegować przedstawicieli do Komitetu Organizacyjnego Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Nawet wystąpienie przybyłego na spotkanie dyrektora Departamentu Weterynarii prof. Józefa Maleszewskiego nie zawierało odniesień do tworzenia samorządu, a w dużej mierze prezentowało niejasne pomysły dotyczące wydzielenia państwowej służby weterynaryjnej z dotychczasowej struktury. Jest charakterystyczne, że w dyskusji w małym stopniu przewijały się wątki prywatyzacji lekarzy weterynarii, chociaż w tamtym czasie rozmowy na ten temat były już codziennością. Przecież uznano aktualność nie tylko wspomnianej ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, ale od 1988 r. mieliśmy ustawę o działalności gospodarczej. Niektóre sprawy podjął dyrektor Józef Maleszewski, jednak w wymiarze zbyt skrótowym i nieodpowiadającym zainteresowaniu lekarzy weterynarii.

Efektom tego spotkania było jednak „Oświadczenie o powstaniu Grupy Inicjatywnej Komitetu Organizacyjnego Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z siedzibą w Kielcach”. Zgodnie z protokołem zebrania, decyzję o składzie Grupy podjęto na spotkaniu przedstawicieli Wojewódzkich Zakładów Weterynarii Częstochowy, Kielc, Radomia i Tarnobrzega. Postanowiono o składzie grupy: Andrzej Brzózka, Andrzej Szlichta, Jan Gontarski, Krzysztof Półtorak, Stanisław Nycz, Andrzej Rucki, Leszek Stępień, Maciej Duda, Stanisław Rokita, Bogdan Konopka, Przemysław Poznański, Wojciech Gronek, Paweł Banasik, Mirosław Równicki i Waldemar Lis.

Nacisk, jaki kładła „grupa kielecka” na integrację sąsiednich województw oraz obecność na spotkaniu wojewody i wicewojewody kieleckiego, może nasuwać refleksję, że traktowano działania

dotyczące powołania „Izby Świętokrzyskiej”, jako próbę zaznaczenia roli Kielc w trakcie podejmowania decyzji o kształcie przyszłych województw. Podobnie jak sygnalizowana na spotkaniu przez wojewodę jako przykład Izba Przemysłowo-Handlowa łącząca województwa radomskie, tarnobrzeskie i kieleckie. Wojewoda uzasadniał takie działanie jako łączenie naturalnie zbliżonych regionów, z podobnymi problemami i uwarunkowaniami. Łącznie ze zobowiązaniem wzięcia na swe barki trudu organizacyjnego.

Po kilku miesiącach, 16 września 1990 r., jako kontynuację myśli o tworzeniu „Izby” zorganizowano zebranie lekarzy weterynarii – formalnie z czterech województw: kieleckiego, tarnobrzeskiego, częstochowskiego i radomskiego.

Protokół tego zebrania wskazuje pośrednio, że udział przedstawicieli województw poza kieleckim był formalny, a jedynym zabierającym głos spoza województwa kieleckiego był wojewódzki lekarz weterynarii z Radomia Jan Gontarski.

Zebranie to faktycznie podjęło próbę zidentyfikowania, na tym etapie ogólnokrajowej dyskusji, formy organizacji lekarzy weterynarii w województwie kieleckim. We wrześniu 1990 r. było już więcej wiadomości o kierunkach prac legislacyjnych zmierzających do stworzenia samorządu. W Kielcach istniała już Okręgowa Izba Lekarska będąca odniesieniem dla naszego myślenia o samorządzie. Dyskutanci na naszym spotkaniu w przewodzie opowiadali się za samorządem określonym jako „Izba”. Przewodniczący zebrania Jan Kozłowski w swoim wystąpieniu zaznaczył, że powołanie Izby zamknie okres działalności Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii, przekształceniu ulegną zadania wojewódzkich lekarzy weterynarii, a przynależność do samorządu będzie obowiązkowa. Późniejszy oddany działacz samorządu Przemysław Poznański przedstawił ogólny zamysł organizacyjny przyszłej Izby. Niektóre informacje można już było przyjąć jako pewne, gdyż w tym czasie trwały prace redakcyjne nad ustawą o izbach lekarsko-weterynaryjnych. Dyskutanci optowali na rzecz niezwłocznego utworzenia Tymczasowej Izby Lekarzy Weterynarii jako „Izby Świętokrzyskiej”, gdyż widziano w jej powstaniu organizację mogącą reprezentować środowisko i osłaniać przemiany w zawodzie od niekorzystnych zjawisk.

W dyskusji zabrał głos Stanisław Rokita, prezes Kieleckiego Oddziału Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii. Podkreślił rolę, jaką odegrało Zrzeszenie, gdy nie było samorządu oraz to że Zrzeszenie współdziałało z lekarzami weterynarii we wstępnym okresie prywatyzacji i że niewątpliwie majątek Zrzeszenia zostanie przekazany przyszłej Izbie.

Rezultatem zebrania było rozstrzygnięcie co do formy, jaką ma przybrać dalsza działalność mająca na celu doprowadzenie do stworzenia Izby. Wniosek przewodniczącego zebrania obejmował cztery warianty organizacyjne: utworzenie Tymczasowej Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, utworzenie Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii, powołanie „Komisji”, przy Oddziale Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii. Zebrani zdecydowaną większością opowiedzieli się za utworzeniem Świętokrzyskiej Tymczasowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Faktycznie już wtedy zachwiała się całkowicie koncepcja utworzenia Izby o charakterze okręgowym. Przedstawiciele województwa częstochowskiego i tarnobrzeskiego nie podjęli propozycji kieleckiej. Jedynie wojewódzki lekarz weterynarii z Radomia w swoim wystąpieniu wspominał o utrzymaniu współpracy. W tej sytuacji zebrani postanowili przeprowadzić wybory do władz nowej organizacji.

Wyniki tych wyborów zawiera protokół z 16 września 1990 r. podpisany przez dr. Józefa Barę, Elżbietę Michalską i Elżbietę Olszewską. W wyniku głosowania przewodniczącym nowo utworzonej Tymczasowej Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej został lek. wet. Stefan Noworyta, a członkami Zarządu w kolejności otrzymanych głosów zostali: Jan Kowalczewski, Waldemar Lis, Mirosław Równicki, Stanisław Kwapisz, Stanisław Pędziwiatr, Roman Maliborski, Stanisław Bronkowski, Jan Łutczyk, Jan Karp i Stanisław Mroczek. Na podkreślenie zasługuje fakt, że Jan Kowalczewski, który został wybrany do Zarządu największą liczbą głosów, reprezentował województwo radomskie.

Pierwsze posiedzenia Zarządu poświęcono sprawom organizacyjnym, a w szczególności przygotowania rejestracji naszej „Izby” jako Stowarzyszenia. Taka forma organizacyjna była zasadna, ponieważ jeszcze nie ukazała się ustawa nadająca ostateczny kształt samorządowi i stwarzała prawne podstawy działalności. Rozpoczynając działalność przedstawiliśmy wojewodzie kieleckiemu nasze kierunki działania, wskazując na konieczność pomocy w sprawach, w których administracja państwowa mogła nas wspomóc. Jeszcze raz, już jako formalna organizacja, podjęliśmy rozmowy z lekarzami sąsiednich województw, aby ostatecznie rozstrzygnąć o ich udziale w przyszłej organizacji. Trzeba przyznać, że zgodnie z przewidywaniami nie uzyskaliśmy poparcia do koncepcji wspólnej Izby. Szczególnie

Automat biochemiczny MINDRAY BS-120

Automat hematologiczny 3-diff MINDRAY BC-2800vet

Najnowszy automat hematologiczny 5-diff MINDRAY BC-5000vet

(cytometria przepływowa + laser)

STAMAR®

Autoryzowany
i wyłączny dystrybutor sprzętów
firmy **mindray**
do laboratorium weterynaryjnego

Tel.: 601 845 055 (Marek)
726 300 777 (Dominika)

zimno rozmowa przebiegła w Radomiu na spotkaniu lekarzy weterynarii tamtejszego województwa, w której uczestniczył prezes kieleckiej Tymczasowej Izby. Pojawił się także problem z członkostwem kolegów z powiatu miechowskiego, ze względu na wizję włączenia tego powiatu do województwa krakowskiego. Jednakże ze względów formalnych zostali oni w naszej Izbie. Rejestracja stowarzyszenia zapewniała legalność działania i możliwość egzekucji postanowień Zarządu. W tym czasie 3 stycznia 1991 r. pismem okólnym szef Urzędu Rady Ministrów faktycznie sprywatyzował zawód lekarza weterynarii. W zawodzie nastąpiła nowa rzeczywistość. Ujawniały się problemy z praktyką prywatną lekarzy weterynarii, których rozstrzygnięcie stało się niemal codziennością w naszej działalności. Zderzenie dosyć optymistycznych nadziei na efektywne odnalezienie się w nowej rzeczywistości z brutalnością życia codziennego nastroczały kłopoty, które były przedstawiane na forum Izby. Zmiany bowiem nie dotyczyły tylko naszego środowiska zawodowego, ale, może przede wszystkim, całego rolnictwa. Wolny rynek oraz rodząca się w tamtym czasie koncentracja produkcji rolnej oddziaływały zwrotnie na rodzące się formy działania lekarzy weterynarii. Musieliśmy konfrontować nową rzeczywistość z obowiązującym stanem prawnym. Wewnątrz i zewnątrz naszego środowiska. Pojawiła się kwestia zapewnienia pracy technikom weterynarii. Wielu lekarzy rezygnowało ze współpracy z nimi, wielu techników otwierało własne nieformalne, a nawet formalne praktyki. Istniała bowiem sprzeczność pomiędzy aktami prawnymi, która umożliwia takie praktyki, nie mówiąc o przychylności w wielu wypadkach władz gminnych dla takich rozwiązań. Procedury prawne były uciążliwe. Naszej Izbie udało się przeprowadzić postępowanie w tej mierze w drodze sądowej, które było podstawą stanowiska, jakie prezentowaliśmy na zewnątrz. Było też sporą trudnością pojawienie się praktyki współdziałania lekarzy z technikami na zasadzie bardzo formalnego nadzoru, w tamtym czasie zwanego „sponsorowaniem praktyki”.

Izba (jeszcze tymczasowa) wszczęła procesy dotyczące nieuprawnionego wykonywania praktyki zawodowej. Generalnie kwestia była nierozwiązywalna, możliwa do stwierdzenia w tylko rażących przypadkach. Zaczęły się też problemy z zaopatrzeniem w leki. Zachowała się korespondencja z dyrektorem Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii w sprawie wynagradzania lekarzy weterynarii wykonujących badania zwierząt rzeźnych i mięsa. Obrót lekami rodził wiele wątpliwości prawnych. Pojawiły się kwestie ze wsparciem lekarzy weterynarii w rozmowach z bankami celem ustalenia warunków kredytowych, a także skłonienie banków do udzielania pożyczek „na zagospodarowanie” związanych z tworzeniem praktyk. Prowadziliśmy rozmowy z towarzystwami ubezpieczeniowymi dla uzyskania korzystnych warunków ubezpieczeń, głównie chodziło o ubezpieczenie od odpowiedzialności zawodowej. Wiele z tych zagadnień przeniesionych zostało na czas, kiedy powstały już okręgowe izby oparte na nowych podstawach prawnych.

Druga połowa 1990 r. to także intensywne prace nad ustawą o zawodzie i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Powstawała ona w trudnych rozmowach, mimo istnienia rozwiązań prawnych odpowiednich do zastosowania w naszej ustawie. Uczestnictwo w tych pracach ze strony naszych przedstawicieli stało się coraz bardziej widoczne. Umożliwiło to zwrotnie efektywniejsze przenoszenie do naszej działalności uzgodnionych już postanowień projektu ustawy.

W grudniu 1990 r. Sejm wreszcie przyjął ustawę o zawodzie lekarza weterynarii. Dało to podstawę do faktycznych przygotowań mających na celu powołanie naszej Izby i Izby Krajowej. W marcu 1991 r. premier Krzysztof Bielecki powołał Komitet Organizacyjny Izb Lekarsko-Weterynaryjnych. Naszym przedstawicielem w Komitecie Organizacyjnym został przewodniczący tymczasowej Izby Stefan Noworyta. Trzeba wspomnieć, że w tym czasie niezakończona została jeszcze reforma administracyjna. Działaliśmy jako struktura wojewódzka na niewielkim terenie. Województwo kieleckie, składające się z siedmiu powiatów, w tym powiatu miechowskiego, którego odłączenie od Kielecczyny było niemal postanowione, było jednym z najmniejszych w kraju. W województwie pracowało wówczas 162 lekarzy weterynarii, z których 110 pracowało w lecznicach (56 w lecznicach prywatnych, 20 lekarzy w samorządowych i 27 lekarzy jeszcze w lecznicach państwowych), oraz 52 lekarzy w administracji wojewódzkiej i powiatowej, inspektoratach Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej, laboratoriach diagnostycznych, chłodni składowej itp. Ostatecznie sytuacja Izby ulegnie stabilizacji dopiero po reformie administracyjnej kraju. Izba Świętokrzyska będzie liczyła 230 członków, po dołączeniu do województwa powiatów opatowskiego, sandomierskiego, staszowskiego i przejściu miechowskiego do administracji krakowskiej.

I Okręgowy Zjazd Lekarzy Weterynarii został zwołany na 26 maja 1991 r. Zjazd odbywał się w dobrej, podniosłej atmosferze. Porządek obrad oraz procedury zjazdowe przygotowane zostały starannie. Nie było problemów formalnych. W Zjeździe uczestniczyło 115 lekarzy weterynarii, co można uznać za frekwencję dobrą lub bardzo dobrą, stanowiącą 75% wszystkich lekarzy weterynarii w województwie. Na przewodniczącego Zjazdu wybrano Jana Kozłowskiego.

Zjazd przyjął do wiadomości informację o rozwiązaniu Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii w dniu 9 kwietnia 1991 r. Po wyborze Komisji Zjazdowych wystąpił przewodniczący Tymczasowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i zarazem przedstawiciel Komitetu Organizacyjnego Izb Lekarsko-Weterynaryjnych Stefan Noworyta, prezentując istotne działania, jakie były podjęte dla stworzenia Okręgowej Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Zjazd przyjął do wiadomości utworzenie samorządu zawodowego. Uczestnikom zaprezentowano dotychczasowe dokonania, proponowane dalsze działania dla Izby oraz przeprowadzono wybory do organów Izby. Zjazd podjął uchwałę o zakończeniu działalności

stowarzyszenia Tymczasowa Świętokrzyska Izba Lekarsko-Weterynaryjna. Pierwszym prezesem Okręgowej Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, jako samorządu umocowanego prawnie w ustawie z 21 grudnia 1990 r., został Stefan Noworyta z Jędrzejowa, a pierwszym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej Jan Kozłowski z Kielc. Zebranie, na którym ukonstytuowały się organy Izby Okręgowej, odbyło się 1 czerwca 1991 r. Przewodniczącym Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego został Mieczysław Aleksandrowicz, a przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Leonard Lech. Podkreślenia wymaga fakt pojawienia się dużej grupy lekarzy weterynarii, którzy włączyli się do działalności Izby z chwilą powołania samorządu. Na I Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii w Bydgoszczy delegatami byli Stefan Noworyta, Andrzej Szperl, Stanisław Bronkowski i Marian Popiołek. Na Zjeździe w skład pierwszej Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej weszli z naszego grona Stefan Noworyta i Stanisław Bronkowski, co, jak na tak małą liczebnie Izbę okręgową, było znaczącym sukcesem.

Tak zakończył się okres tworzenia samorządu lekarzy weterynarii w województwie świętokrzyskim, chociaż ostateczny zakres terytorialny i skład członkowski ukształtował się dopiero po reformie administracyjnej. Liczba członków samorządu zwiększyła się z początkowej 162 lekarzy weterynarii, do aktualnej liczby 436 członków wykonujących zawód i 38 pozostających w stanie spoczynku. Wpływ na to miało nie tylko zwiększenie obszaru województwa w ramach reformy administracyjnej, ale także liczny napływ młodych lekarzy weterynarii, którzy na obszarze działania naszej Izby otrzymali prawo wykonywania zawodu i podjęli pracę. Łącznie Rada Świętokrzyskiej

Izby Lekarsko-Weterynaryjnej nadała w trybie uchwały prawa wykonywania zawodu dla 630 lekarzy. Czas dwudziestopięcioletniej działalności Izby mimo licznych kontrowersji i zastrzeżeń potwierdził aspiracje naszego środowiska zawodowego do samorządności. Wykreowane zostały różne formy działania na rzecz środowiska zawodowego, dające poczucie jedności i wagi oddziaływania. Czas pozwolił na wykreowanie bardzo licznej grupy działaczy samorządowych, którzy na Zjazdach Okręgowych uzyskali poparcie społeczności lekarzy weterynarii i byli wybierani do organów Świętokrzyskiej Izby. Łącznie w działalności społecznej jako członkowie organów Izby na rzecz naszego środowiska uczestniczyło 83 lekarzy. W tej grupie znajduje się 15 członków Izby, którzy wybierani byli cztery i więcej razy, a dwaj aż sześciokrotnie. Są to Waldemar Lis i Mirosław Równicki. Z naszej Izby do grona członków organów Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej Zjazdu Krajowe powołały 9 lekarzy weterynarii: Stanisława Bronkowskiego, Ryszarda Dula, Edytę Gawlik, Jacka Karwackiego, Artura Krakowiaka, Tadeusza Kulkiewicza, Stefana Noworytę, Marianna Popiołka i Mirosława Równickiego. 26 członków naszej Izby uhonorowanych zostało odznaką „Meritus” – za zasługi dla samorządu lekarsko-weterynaryjnego.

Jubileusz uświadamia potrzebę dokumentowania historii zawodu, gdyż z upływem czasu ubywa ludzi pamiętających, jak było nawet w niedawnej przeszłości. Trzeba naszą historię ocalić od zapomnienia, tym bardziej że moje pokolenie może być z niej dumne. Nikt za nas tego nie zrobi.

Lek. wet. Stefan Noworyta

25 lat Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Lubelska Izba Lekarsko-Weterynaryjna rozpoczęła działalność 4 kwietnia 1991 r. Tego dnia odbyło się posiedzenie Zespołu Założycielskiego, na którym przedstawiciele lekarzy weterynarii z województw białkopodlaskiego, chełmskiego, lubelskiego, tarnobrzeskiego i zamojskiego powołałi Komitet Organizacyjny Zjazdu Założycielskiego. Przewodnictwo powierzono Ryszardowi Reszkowskiemu z Lublina. Ponadto zostały wyłonione trzy zespoły – programowy: prof. Zbigniew Pomorski, Tomasz Balak, Ryszard Kupicz, Grażyna Pawełczak, Krzysztof Wilczyński; wyborczy: dr n. wet. Janusz Karpiński, dr n. wet. Jacek Andrychiewicz, Tadeusz Gałczyński, Wawrzyniec Laskowski, Sławomir Orlik, Karol Więclawski, i organizacyjny: Janusz Mańko, Władysław Domański, Ryszard Dopierała, Waldemar Ferenc, Jacek Mielniczuk, dr n. wet. Jan Sławomirski, Leszek Stępień, Marek Szpejna.

Od tego czasu corocznie odbywają się Zjazdy Sprawozdawcze Lekarzy Weterynarii Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, w których uczestniczą delegaci z poszczególnych powiatów (okręgów wyborczych) województwa lubelskiego, a co cztery lata Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy.

- 1 czerwca 1991 r. – Zjazd Założycielski – wybory organów I kadencji
- 26 listopada 1995 r. – Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy – wybory organów II kadencji
- 18 marca 2001 r. – Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy – wybory organów III kadencji
- 29 maja 2005 r. – Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy – wybory organów IV kadencji
- 18 marca 2009 r. – Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy – wybory organów V kadencji
- 21 kwietnia 2013 r. – Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy – wybory organów VI kadencji

Członkowie Rady Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej podczas posiedzenia. Od lewej: mec. Alicja Lemieszek – radca prawny, dr n. wet. Jerzy Krasucki, lek. wet. Jerzy Wrzesień, dr n. wet. mgr prawa Piotr Listos – prezes, dr n. wet. Jacek Andrychiewicz – przewodniczący Kasy Pośmiertnej, lek. wet. Stanisław Krzysztoń, lek. wet. Paweł Matejko, lek. wet. Marzena Ramotowska-Kołbun, lek. wet. Wawrzyniec Laskowski, lek. wet. Jacek Kutrzuba, lek. wet. Sławomir Oriłk, lek. wet. Tomasz Brzana – sekretarz, lek. wet. Stanisław Gajda – skarbnik, dr n. wet. Artur Burmańczuk, lek. wet. Gustaw Zaleski, lek. wet. Jerzy Korec, lek. wet. Jan Nowicki, lek. wet. Barbara Łuszczwińska, lek. wet. Remigiusz Gotner

Plk dr Zbigniew Mizak
ze sztandarem Lubelskiej Izby
Lekarsko-Weterynaryjnej

Prezesami Rady Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej od początku działania Izby byli: dr n. wet. Jan Sławomirski w latach 1991–2001, lek. wet. Tomasz Wróblewski w latach 2001–2005, lek. wet. Tomasz Górski w latach 2005–2013 i dr n. wet. mgr prawa Piotr Listos – obecnie urzędujący.

Jesteśmy drugą co do liczby członków Izbą w kraju. Obecnie jest nas 1603 osoby, w tym 1448 lekarzy pracujących zawodowo, 140 emerytów i 15 rencistów. Siedzibą Izby jest zakupiony ze środków własnych lokal położony w malowniczej dzielnicy Lublina, w bliskości Ogrodu Botanicznego i Muzeum Wsi Lubelskiej. Na terenie działania Izby zarejestrowanych jest 506 zakładów leczniczych dla zwierząt, w tym 406 gabinetów, 85 przychodni, 10 lecznic, 4 kliniki i 1 laboratorium. Na obszarze działania Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej istnieją również inne podmioty związane z działalnością weterynaryjną: Wydział Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy w Puławach, Ośrodek Diagnostyki i Zwalczenia Zagrożeń Biologicznych Wojskowego Instytutu Higieny i Epidemiologii w Puławach, Biowet – Puławy Sp. z o.o., Przedsiębiorstwo Wielobranżowe VET – AGRO Sp. z o.o., Wojewódzki Inspektorat Weterynarii w Lublinie, powiatowe inspektoraty weterynarii, graniczne inspektoraty weterynarii i hurtownie leków weterynaryjnych.

Przy Lubelskiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej działa Kasa Pośmiertna. Inicjatorem jej założenia i pierwszym przewodniczącym Zarządu był lek. wet. Bronisław Załuski. Celem Kasy Pośmiertnej jest organizowanie pomocy materialnej rodzinom zmarłych lekarzy weterynarii. Długie lata prowadził ją lek. wet. Juliusz Wesołowski wraz z Ryszardem Reszkowskim i Wojciechem Tyczyńskim. Obecnie przewodniczącym Zarządu jest dr n. wet. Jacek Andrychiewicz. Ponadto w skład Zarządu wchodzi lek. wet. Stanisław Gajda, prof. Zygmunt Wrona oraz lek. wet. Zygmunt Górski.

W 2007 r. został utworzony Fundusz Samopomocowy, którego celem jest niesienie pomocy finansowej w wyjątkowych wypadkach losowych członkom Izby lub ich rodzinom. Podczas długoletniej działalności fundusz wielokrotnie przyczynił się do poprawy warunków osób potrzebujących, które znalazły się w trudnej sytuacji życiowej.

W 2009 r. ustanowiono Medal Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, którego projekt wykonała ceniona lubelska artystka Jolanta Słomianowska. Medal został wykonany w Państwowej Mennicy w Warszawie. W skład Kapituły Medalu wchodzi: prof. Zbigniew Nozdrzyn-Płotnicki, prof. Zygmunt Wrona, dr n. wet. Jacek Andrychiewicz, lek. wet. Wawrzyniec Laskowski i lek. wet. Tomasz Górski. Medale są wręczane zasłużonym lekarzom weterynarii podczas ważnych uroczystości samorządowych.

Od 2010 r. wszystkie ważne uroczystości naszej Izby otwiera poczet sztandarowy.

W obecnej, VI kadencji, Prezydium i Rada Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i jej organy przedstawiają się następująco:

- Prezes dr n. wet. mgr prawa Piotr Listos
- Wiceprezes lek. wet. Andrzej Więcek
- Wiceprezes lek. wet. Paweł Piotrowski
- Sekretarz lek. wet. Tomasz Brzana
- Skarbnik lek. wet. Stanisław Gajda
- Członek lek. wet. Jerzy Wrzesień

Członkowie Rady

- lek. wet. Jarosław Bliźniuk
- dr n. wet. Artur Burmańczuk
- lek. wet. Remigiusz Gotner
- lek. wet. Jerzy Korec
- dr n. wet. Jerzy Krasucki

Medal Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Wręczenie Medalu Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej przez członków Kapituły – prof. Zbigniewa Nozdrzyna-Płotnickiego (drugi od lewej) i dr. n. wet. Jacka Andrychiewicza (pierwszy od prawej) – lekarzowi weterynarii Tadeuszowi Dudkowi (pierwszy od lewej)

- lek. wet. Stanisław Krzysztoń
- lek. wet. Jacek Kutrzuba
- lek. wet. Wawrzyniec Laskowski
- lek. wet. Paweł Mateńko
- lek. wet. Jan Nowicki
- lek. wet. Sławomir Orlik
- dr n. wet. Tomasz Piech

Od prawej: prezes Piotr Listos, przewodniczący Sądu Rafał Michałowksi, wiceprezes Andrzej Więcek i pracownice biura: Anna Polska, Alicja Lemieszek, Teresa Flis, Teresa Sobótka

Prezes i wiceprezesi podczas uroczystego wręczania dyplomów prawa wykonywania zawodu

- lek. wet. Przemysław Pogódź
- lek. wet. Marzena Ramotowska-Kołbun
- lek. wet. Stanisław Zajac
- lek. wet. Gustaw Zaleski

Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej i jego zastępcy

- lek. wet. Tomasz Górski – ROZ
- lek. wet. Piotr Barszcz – zastępca
- dr n. wet. Zbigniew Mizak – zastępca
- lek. wet. Maciej Szczawiński – zastępca
- dr hab. Iwona Taszkun – zastępca

Członkowie Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego

- lek. wet. Rafał Michałowski – przewodniczący
- lek. wet. Krzysztof Kasperkiewicz – zastępca przewodniczącego
- lek. wet. Agnieszka Lis – zastępca przewodniczącego
- lek. wet. Rafał Belniak
- lek. wet. Kamilla Smeja
- lek. wet. Piotr Biełuszka
- lek. wet. Krzysztof Wilczyński
- dr n. wet. Hanna Czekaj

Wspólne zdjęcie członków Rady i absolwentów

- lek. wet. Jacek Kasprzyk
- lek. wet. Andrzej Puchala

Członkowie Komisji Rewizyjnej

- lek. wet. Barbara Łuszczynska – przewodnicząca
- lek. wet. Tadeusz Błachnio – zastępca przewodniczącego
- lek. wet. Michał Piasecki – członek

Komisja ds. Współpracy z Inspekcją Weterynaryjną

- lek. wet. Stanisław Zajac – przewodniczący
- lek. wet. Marzena Ramotowska-Kołbun
- lek. wet. Przemysław Pogódź
- lek. wet. Gustaw Zaleski

Komisja ds. Kształcenia Podyplomowego i Szkoleń

- dr n. wet. Tomasz Piech – przewodniczący
- dr n. wet. Jerzy Krasucki
- lek. wet. Jan Nowicki

Komisja ds. Farmacji

- dr n. wet. Jerzy Krasucki – przewodniczący
- lek. wet. Sławomir Orlik
- lek. wet. Wawrzyniec Laskowski

Komisja ds. Lekarzy Wolnej Praktyki

- lek. wet. Remigiusz Gotner – przewodniczący
- lek. wet. Stanisław Gajda
- lek. wet. Jerzy Korec
- lek. wet. Stanisław Krzysztos
- lek. wet. Jacek Kutrzeba
- lek. wet. Paweł Mateńko
- lek. wet. Andrzej Więcek

Komisja ds. Funduszu Samopomocowego

- lek. wet. Stanisław Krzysztos
- lek. wet. Stanisław Gajda
- lek. wet. Stanisław Zajac

Dr n. wet. mgr prawa Piotr Listos

25 lat Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

25 lat temu powołano 16 okręgowych lekarsko-weterynaryjnych izb, w tym Warmińsko-Mazurską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną z siedzibą w Olsztynie. Ten ważny moment określany jest mianem reaktywacji samorządu lekarsko-weterynaryjnego.

Historia korporacji zawodowej lekarzy weterynarii na terenie obecnego województwa warmińsko-mazurskiego rozpoczęła się ponad 70 lat temu. Na terenie okręgu mazurskiego 14 kwietnia 1946 r. rozpoczęła działalność druga w Polsce Okręgowa Pomorsko-Mazurska Izba Lekarsko-Weterynaryjna z siedzibą w Gdańsku. Swoją działalnością obejmowała ona obszar województw: gdańskiego, pomorskiego, szczecińskiego oraz powstałego miesiąc później województwa olsztyńskiego.

Od 1949 r. w czasie II kadencji Izb pojawiły się polityczne naciski na ich likwidację; 18 września 1954 r. nastąpiła ostateczna likwidacja Izb Lekarsko-Weterynaryjnych w Polsce. Pozbawiono w ten sposób korporację zawodową lekarzy weterynarii możliwości posiadania własnej organizacji społeczno-zawodowej.

Nadzieje na reaktywację Izb Lekarsko-Weterynaryjnych odżyły na krótko w latach 1980–1981. Zapomniane obecnie stanowisko Zespołu Komisji Krajowej Służby Weterynaryjnej „Solidarność” ds. organizacyjno-płacowych (7 września 1981 r., Wrocław) zakładało w obszernym projekcie reorganizację służby weterynaryjnej, oddzielenie urzędowych działań weterynaryjnych od usługowych oraz powołanie samodzielnej Państwowej Inspekcji Weterynaryjnej, podległej bezpośrednio Prezydium Rządu lub ministrowi rolnictwa oraz utworzenie izb lekarsko-weterynaryjnych. Stan wojenny na wiele lat odsunął jednak nadzieję na powstanie samorządu lekarzy weterynarii.

Dopiero po zmianach ustrojowych w ówczesnym województwie olsztyńskim w latach 1990–1991 lekarze weterynarii skupieni w NSZZ „Solidarność”, Związku Zawodowym Pracowników Weterynarii, Zrzeszeniu Lekarzy i Techników Weterynarii oraz Stowarzyszeniu „Chiron” podjęli poprzednie projekty. Po uchwaleniu Ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych w grudniu 1990 r. powstał Komitet Organizacyjny Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Olsztynie, któremu przewodniczył lek. wet. Igor Marek Hutnikiewicz. Reprezentował on środowisko olsztyńskich lekarzy weterynarii w Komitecie Organizacyjnym Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Uchwałą nr 2 Komitetu Organizacyjnego Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej 15–16 marca 1991 r. powołano 16 Tymczasowych Izb Okręgowych, w tym Izbę Warmińsko-Mazurską z siedzibą w Olsztynie.

I kadencja Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (1991–1995)

Zjazd Założycielski Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej pod przewodnictwem Piotra Jurczyka odbył się w Olsztynie 11 maja 1991 r. Dokonano wyboru prezesa w osobie prof. Stefana Tarczyńskiego, członków Rady oraz organów Izby.

- **Prezydium Rady:** wiceprezesa – Igor Marek Hutnikiewicz, Piotr Jurczyk i Tadeusz Glazer, Józef Mikucki, sekretarz – Anna Wasilewska oraz skarbnik – Witold Wojciechowski.
- **Członkowie Rady:** Wojciech Larski, Andrzej Jankowski, Stanisław Rynkiewicz, Jan Piotrowski, Jan Siemionek, Piotr Parys, Zygmunt Kuleta, Adam Liburski.
- **Komisja Rewizyjna:** przewodniczący – Jan Bernad, wiceprzewodniczący – Czesław Rejdych, sekretarz – Sławomir Marozas i członkowie – Mirosław Karczewski, Henryk Grajewski (zmarł w trakcie trwania kadencji).
- **Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej:** Antoni Żebracki, zastępcy – Maciej Gajęcki, Lech Masłowski i Tadeusz Pastuszczyk.
- **Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny:** przewodniczący – Grzegorz Borowski, członkowie – Ryszard Grzechnik, Mirosław Obijalski, Janusz Sliwicki, Marek Sucharski, Janusz Prątnicki, Jerzy Wiśniewski.

Na Zjeździe Założycielskim Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej 28 czerwca 1991 r. w Bydgoszczy prof. Stefan Tarczyński wygłosił referat „Deontologiczne założenia organizacyjne izb lekarsko-weterynaryjnych”. Zapoczątkował tym samym prace nad kodyfikacją zasad etycznych i deontologicznych naszego zawodu. W czasie obrad Zjazdu w wyniku wyborów utworzono pierwsze struktury organów Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, w skład których weszli następujący członkowie Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej: Igor Marek Hutnikiewicz – członek Prezydium Krajowej Rady, Stefan Tarczyński – członek Krajowej Rady (pod koniec kadencji zastępował go Piotr Jurczyk), Stanisław Niedzielski – zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności

Posiedzenie Rady Izby Warmińsko-Mazurskiej I kadencji, od lewej: Stefan Tarczyński, Tadeusz Glazer, Piotr Jurczyk, Witold Wojciechowski, Wojciech Larski, Jan Bernad, Grzegorz Borowski

Posiedzenie Rady Izby
Warmińsko-Mazurskiej I kadencji
pod przewodnictwem prezesa
prof. Stefana Tarczyńskiego

Zawodowej, Urszula Jankowska – członek Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego.

W składzie pierwszej Rady i organów Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej znalazły się osoby zaangażowane w jej tworzenie oraz nestorzy naszego zawodu pamiętający powojenne struktury samorządu lekarzy weterynarii: prof. dr hab. Antoni Żebracki, prof. dr hab. Stefan Tarczyński i dr n. wet. Jan Bernad. To ludzie będący wielkimi humanistami i patriotami naszego zawodu, ludzie życzliwi, otwarci, o wysokiej kulturze osobistej i niekwestionowanym autorytecie. Pracowali oni społecznie na rzecz samorządu dopóki pozwalało im na to zdrowie. Wzięli na siebie ciężar kształtowania wśród lekarzy weterynarii jedności zawodowej, świadomości samorządowej oraz właściwych postaw etycznych i moralnych. Wierzyli w ideę samorządności zawodowej stworzonej dla ludzi wolnych i odpowiedzialnych, pozostawiając nam do dzisiaj aktualne przesłanie.

Pracę w I kadencji Izby rozpoczęto w niezwykle trudnych warunkach. Bez własnej siedziby, w pierwszych miesiącach nie dysponując żadnymi funduszami, gdyż pierwsze składki napływały powoli. Siedzibę urządzono w lokalu uzyskanym od Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii. Członkowie Prezydium i Rady samodzielnie wykonywali remont lokalu, poświęcając swój czas i pieniądze. Dzięki staraniom władz Izby uzyskano dotację finansową od prezydenta m. Olsztyna, która starczyła zaledwie na zakup mebli i koparki, natomiast część wyposażenia przynieśli z domu członkowie Rady i nowo zatrudnieni pracownicy, kierownik Biura Aleksandra Jaksztowicz oraz księgowa Barbara Motyka. Mimo tak trudnych okoliczności Biuro Izby rozpoczęło działalność od listopada 1991 r.

Prezydium Rady Izby
Warmińsko-Mazurskiej
II kadencji, od lewej:
Janusz Śliwicki, Józef Mikucki,
Jan Siemionek, Igor Hutnikiewicz,
Aleksandra Jaksztowicz (biuro),
Piotr Jurczyk, Anna Wasilewska,
Witold Wojciechowski,
Andrzej Jankowski

Izba zajmowała się realizacją zadań wynikających z ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, uchwał Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej i opiniowaniem projektów powstających aktów prawnych. Taki zakres pracy Izby jest realizowany do dnia dzisiejszego.

Ważnym zagadnieniem organizacyjnym na początku działalności Izby było uściślenie kwestii związanych z obowiązkową przynależnością do Izby i opłacaniem składek. Prywatyzacja działalności usługowej zrodziła wiele spraw związanych z obiektami po byłych Państwowych Zakładach Lecznicych dla Zwierząt. Pojawiły się również konflikty między lekarzami wolnej praktyki związane z handlem lekami oraz funkcjonowaniem praktyk weterynaryjnych. Problemy te starano się rozwiązać na drodze mediacji, zapraszając zainteresowane strony na posiedzenia Prezydium Rady. W celu przeciwdziałania niezdrowej konkurencji i dumpingu cen w końcu 1991 r. ustalono uchwałą cennik „Minimalne honoraria za usługi lekarsko-weterynaryjne”, co miało pomagać lekarzom w ustalaniu cen świadczonych przez nich usług. Jak się później okazało, miało to poważne reperkusje, ponieważ w 2003 r. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zakwestionował taką działalność samorządu. Właściwie sformułowane uzasadnienie prawne uchwał naszej Rady, spowodowało, że nie zapłaciliśmy z tego powodu dotkliwej kary pieniężnej. Ciągłe zmieniające się przepisy związane z prowadzeniem działalności gospodarczej powodowały wiele problemów podatkowych dotyczących lekarzy wolnej praktyki. Izba kierowała zapytania do Izby Skarbowej oraz organizowała szkolenia kontynuowane w następnych kadencjach, dzięki czemu wielu kolegów uniknęło kar finansowych. Nawiązano stałą współpracę z doradcą podatkowym, która jest kontynuowana przez wszystkie dotychczasowe kadencje. Wdrożono wśród lekarzy weterynarii ideę grupowego ubezpieczenia OC.

Rada podjęła działania mające na celu bezpośredni kontakt z członkami, organizując od 1992 r. otwarte posiedzenia Prezydium Rady w rejonach weterynaryjnych (późniejszych powiatach). W 1993 r. ukazał się pierwszy numer kwartalnika „Biuletynu Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej”, który wychodził z przerwami do końca 2002 r. Redaktorami naczelnymi byli

kolejno: Marek Nowicki, Tadeusz Bakuła oraz Arkadiusz Płotka.

W trakcie trwania I kadencji Izby w dniach 28–29 października 1994 r. odbył się II Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii w Krakowie, na którym uchwalono Kodeks Etyki i Deontologii Weterynaryjnej, którego inicjatorem i współautorem był prezes Izby Warmińsko-Mazurskiej prof. Stefan Tarczyński.

Istotnym elementem od początku działalności Izby było nawiązywanie kontaktów z wojewódzkim i rejonowymi lekarzami weterynarii, Wydziałem Medycyny Weterynaryjnej Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie, wojewodą olsztyńskim i prezydentem m. Olsztyna. Nawiązano również partnerską współpracę z Okręgową Izbą Lekarską w Olsztynie.

II kadencja Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (1995–2001)

Na okręgowym Zjeździe Sprawozdawczo Wyborczym 28 maja 1995 r. dokonano następujących wyborów.

- **Prezes** – Piotr Jurczyk.
- **Prezydium Rady:** wiceprezesa – Igor Marek Hutnikiewicz, Józef Mikucki (ds. lekarzy państwowych), Jan Siemonek (ds. lekarzy wykonujących zawód w resorcie nauki), Janusz Śliwicki (ds. lekarzy wolno praktykujących), sekretarz – Anna Wasilewska, skarbnik – Witold Wojciechowski.
- **Członkowie Rady:** Stanisław Jarmołowicz, Wojciech Larski, Tadeusz Glazer, Ryszard Lewin, Romuald Liburski, Ireneusz Łakomy, Mirosław Obijalski, Piotr Parys, Urszula Pazdry-Strzemżalska, Elżbieta Piotrowska, Stefan Tarczyński, Stanisław Gonkiewicz, Tomasz Janowski, Henryk Szubstarski.
- **Okręgowa Komisja Rewizyjna:** przewodniczący – Jan Bernad, wiceprzewodniczący – Czesław Rejdych, sekretarz – Sławomir Jan Marozas, członkowie – Mirosław Tomasz Karczewski, Krzysztof Czaja.
- **Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej:** Andrzej Jankowski, zastępcy – Tadeusz Pastuszczak, Maciej Gajęcki, Jan Piotrowski, Krzysztof Cezary Rudziński, Jan Maciej Bernad.
- **Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny:** przewodniczący – Józef Szarek, członkowie – Grzegorz Borowski, Ludwik Piotr Bartoszewicz, Adam Ryszard Grzechnik, Stefan Koprowski, Jacek Sławomir Pełczyński, Franciszek Przała, Andrzej Raś, Marek Jerzy Sucharski, Ryszard Rybacki.

Ważnym wydarzeniem w tej kadencji była współorganizacja III Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii, który odbył się w Olsztynie w dniach 29–31 marca 1996 r. Wymagało to dużego wysiłku ze strony Prezydium i Rady Izby we współpracy z Wydziałem Medycyny Weterynaryjnej ART. Zjazd odbył się na terenie Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie, zbierając pochlebne opinie jego uczestników. Dzięki aktywności delegatów Izby Warmińsko-Mazurskiej doszło do ujednoczenia

Od lewej: Andrzej Jankowski, Stanisław Gonkiewicz, Jan Bernad, Janusz Śliwicki

rozwiązań dotyczących wysokości składki członkowskiej. Na Zjeździe po raz pierwszy wręczono medale „Bene de Veterinaria Meritus”, a wśród wyróżnionych był prof. Stefan Tarczyński.

W składzie II kadencji Krajowej Rady Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i jej organach znaleźli się: Igor Marek Hutnikiewicz – członek Prezydium Krajowej Rady, Piotr Jurczyk – członek Krajowej Rady, Anna Wasilewska – członek Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego, Józef Mikucki – zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, Stanisław Gonkiewicz – członek Krajowej Komisji Rewizyjnej.

Po IV Nadzwyczajnym Krajowym Zjeździe Lekarzy Weterynarii w Szczyrku (21–22 października 1998 r.) i po wyborze nowego prezesa Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w 1999 r. funkcję wiceprezesa Krajowej Rady powierzono Piotrowi Jurczykowi i Igorowi Hutnikiewiczowi.

Trudności finansowe Izby związane z małą liczbą członków unormowały się po decyzjach III Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii w sprawie składek. W czasie II kadencji opiniowano projekty ustaw i rozporządzeń. Izba brała udział we wdrażaniu pilotażowego systemu identyfikacji zwierząt. Rozpoczęto ewidencjonowanie praktyk weterynaryjnych na terenie Izby. Dzięki współpracy z prezydentem m. Olsztyna zakupiono pierwszy komputer do biura Izby. Uchwałą Rady powołano Fundusz Pomocy.

Z inicjatywy i przy udziale Igora Hutnikiewicza powstał „Raport sygnałny o stanie weterynarii w Polsce” w świetle przygotowań Polski do wejścia w struktury Unii Europejskiej. Było to kompleksowe stanowisko samorządu w sprawie stanu obecnego i perspektyw we wszystkich aspektach wykonywania zawodu lekarza weterynarii. Dokument ten w opinii gościa V Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii w Poznaniu Andrzeja Chirkowskiego został wysoko oceniony przez najwyższe władze państwa oraz środowisko weterynaryjne w Europie, znacznie przyczyniając się do uporządkowania prac akcesyjnych w zakresie rolnictwa i weterynaryjnego nadzoru nad bezpieczeństwem zdrowia publicznego. W wyniku zmian dotyczących podziału administracyjnego kraju do Warmińsko-Mazurskiej Izby Weterynaryjnej trafiło ok. 140 lekarzy z innych izb okręgowych: Północno-Wschodniej, Warszawskiej, Kujawsko-Pomorskiej i Kaszubsko-Pomorskiej.

Od lewej: Zygmunt Kuleta,
Piotr Parys, Anna Wasilewska,
Stefan Tarczyński

III Kadencja Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (2001–2005)

Okręgowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy 31 marca 2001 r. dokonał następujących wyborów nowych władz Izby.

- **Prezes** – Henryk Szubstarski.
- **Prezydium Rady:** wiceprezisi – Tadeusz Cieślak i Krzysztof Cezary Rudziński, sekretarz – Maria Wyszowska, skarbnik – Anna Wasilewska, członkowie – Henryk Kołyszko, Piotr Parys, Jan Siemionek.
- **Członkowie Rady:** Tadeusz Bakula, Ludwik Bartoszewicz, Eleonora Bukowska, Aleksander Dziedzic, Andrzej Jankowski, Mirosław Łakomy, Sławomir Marozas, Józef Mikucki, Jerzy Mokrzycki, Stanisław Piłat, Dorota Przewowska, Zbigniew Wróblewski, Wojciech Żurawski.
- **Okręgowa Komisja Rewizyjna:** przewodniczący – Ryszard Bieszke, członkowie – Mirosław Karczewski, Stanisław Bolik, Marzena Wolna, Zenon Pidsudko.
- **Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej:** Jacek Pełczyński, zastępcy – Anna Janczukowicz, Jacek Parynow, Jan Piotrowski, Krzysztof Jerzy Rudziński, Marek Sucharski.
- **Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny:** przewodniczący – Józef Szarek, zastępca przewodniczącego – Urszula Pazdry-Strzemżalska, członkowie – Grzegorz Borowski, Włodzimierz Ficek, Romualda Karczewska, Wojciech Piekałkiewicz, Andrzej Raś, Janusz Rymanowski, Grażyna Szulia, Mariola Wytrzązek.

Po V Krajowym Zjeździe Lekarzy Weterynarii, który odbył się 15–17 czerwca 2001 r. w Poznaniu, w Krajowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej i jej organach Warmińsko-Mazurską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną reprezentowali: Henryk Szubstarski – członek Krajowej Rady, Józef Mikucki – członek Krajowej Rady, Witold Wojciechowski – członek Krajowej Komisji Rewizyjnej, Wojciech Żurawski – zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej.

III kadencja Izby to gorący okres związany z akcją Polski do Unii Europejskiej oraz pracami legislacyjnymi nad aktami prawnymi regulującymi pracę Inspekcji Weterynaryjnej i lekarzy wolnej praktyki, w tym ustawą o zakładach leczniczych dla zwierząt. W 2003 r. Izba była współorganizatorem dwóch ważnych wydarzeń: konferencji w Starych Jabłonkach pt. „Wzmocnienie kompetencji lekarza wolnej praktyki weterynaryjnej w procesie adaptacyjnym do wymaganych standardów Unii Europejskiej w zakresie wysokiej jakości obsługi rolnictwa” oraz spotkania

szkoleniowego przedstawicieli samorządów lekarsko-weterynaryjnych z państw Europy Środkowo-Wschodniej z udziałem lekarzy weterynarii z obwodu kaliningradzkiego z Rosji i obwodu łuckiego z Ukrainy połączonych z ćwiczeniami symulacyjnymi zwalczania chorób zakaźnych na przykładzie przyszczy. Ceną inicjatywą prezesa Henryka Szubstarskiego było podjęcie współpracy z Muzeum w Węgorzewie i działań związanych z popularyzacją postaci dr. Kurta Obitza oraz dofinansowanie wystawy na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Olsztynie, a także udział w ufundowaniu sztandaru Szkoły Podstawowej im. dr. Kurta Obitza w Węgielsztynie.

Przeprowadzono anonimową ankietę dotyczącą problemów zawodowych wśród lekarzy weterynarii wolnej praktyki województwa warmińsko-mazurskiego, której wyniki omówiono w artykule zamieszczonym w „Życiu Weterynaryjnym”. Pod koniec kadencji w całej Polsce wzrastało niezadowolone lekarzy wolnej praktyki związane z pracą z wyznaczeń. Pozytywnie trzeba ocenić rolę Izby Warmińsko-Mazurskiej w rozszerzeniu Komisji ds. lekarzy wolnej praktyki o kolegów spoza Rady i doprowadzeniu do trójstronnych rozmów pomiędzy przedstawicielami Inspekcji Weterynaryjnej, Izby i Stowarzyszenia Lekarzy Wolnej Praktyki Województwa Warmińsko-Mazurskiego. Wielu kolegów negatywnie oceniło niektóre działania członków Izby wobec akcji protestacyjnej, co znalazło swój wyraz w wynikach wyborów do władz okręgowych i krajowych samorządu lekarsko-weterynaryjnego w 2005 r.

IV kadencja Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (2005–2009)

Okręgowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy w Olsztynie 6 marca 2005 r. dokonał następujących wyborów.

- **Prezes** – Jacek Łukasiewicz.
- **Prezydium Rady:** wiceprezisi – Mirosław Łakomy, Zygmunt Piotrowski, sekretarz – Tomasz Kozłowski, skarbnik – Witold Wojciechowski, członkowie Prezydium – Tadeusz Cieślak, Andrzej Kloska, Władysław Kubiński, Maria Tonder.
- **Członkowie Rady:** Janusz Bil, Piotr Gij, Tomasz Janowski, Henryk Kołyszko, Fryderyk Lejman, Ryszard Pieńkowski, Janusz Rymanowski, Józef Szarek, Adam Szczęsny, Lech Szymański, Janusz Wrotek, Zbigniew Wróblewski.
- **Okręgowa Komisja Rewizyjna:** przewodniczący – Jarosław Kuczyński, członkowie – Lech Dobrzycki, Zbigniew Miłosz, Krzysztof Jerzy Rudziński, Wiesław Merchewa.
- **Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej:** Jan Siemionek, zastępcy – Tadeusz Bakula, Andrzej Glinka, Alina Gawrych-Niedźwiecka, Ireneusz Nowiński, Maria Wyszowska.
- **Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny:** przewodnicząca – Urszula Pazdry-Strzemżalska, zastępcy przewodniczącego – Maciej Kandycki, Andrzej Raś, członkowie – Adam Dembek, Jerzy Kopaniec, Remigiusz Malinowski, Hubert Pereświet-Sołtan, Mariusz Synowczyk, Mirosław Szporcka, Andrzej Zyskowski.

Po VI Krajowym Zjeździe Lekarzy Weterynarii (17–19 czerwca 2005 r.) w składzie Izby Krajowej

i jej organów znaleźli się: Jacek Łukaszewicz – członek Krajowej Rady, Zbigniew Wróblewski – zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, Tomasz Kozłowski – członek Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego, Witold Wojciechowski – członek Krajowej Komisji Rewizyjnej.

W czasie trwania IV kadencji Izba realizowała zadania związane z wejściem w życie Ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt. Na terenie Izby Warmińsko-Mazurskiej zarejestrowano ponad 300 zakładów leczniczych. Opracowano też zasady prowadzenia i wdrożono nadzór nad zakładami na obszarze działania Izby. Wdrożono też elektroniczną ewidencję lekarzy weterynarii zgodnie z wymogami prawa unijnego i polskiego. W celu usprawnienia obiegu informacji utworzono stronę internetową.

Po uwolnieniu z zadań zleconych szczenię przeciwko wściekliznie członkowie Rady nadzorowali wykonanie uchwały Zjazdu Izby Warmińsko-Mazurskiej o podziale terenu na podstawie porozumienia lekarzy weterynarii. Przy współudziale wojewódzkiego weterynaryjnego inspektora do spraw nadzoru farmaceutycznego zorganizowano w powiatach spotkania szkoleniowe dotyczące zagadnień wynikłych podczas kontroli z zakresu przestrzegania prawa farmaceutycznego i prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej.

Ważnym aspektem działania Rady Izby była konsolidacja całego środowiska. Zapoczątkowano wówczas jesienne spotkania integracyjno-szkoleniowe, regaty lekarzy weterynarii, spotkania opłatkowe i powołano Klubu Seniora.

W 2008 r. delegacja Izby Warmińsko-Mazurskiej gościła we Lwowie, nawiązując trwającą do dziś współpracę z Narodowym Uniwersytetem Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii im S.Z. Grzyckiego we Lwowie (dawniej Akademia Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie).

Podjęto działania w kierunku poprawy warunków lokalowych i dzięki przychylności wojewody

nastąpiła zmiana siedziby Izby, z ul. Warszawskiej na ul. Dworcową.

W 2007 r. członkowie Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wzięli udział w akcji protestacyjnej w Warszawie.

V kadencja Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (2009–2013)

Okręgowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczym w Olsztynie (6 marca 2005 r.) ponownie powierzył funkcję prezesa Rady Jackowi Łukaszewiczowi.

Wynik pozostałych wyborów był następujący:

- **Prezydium Rady:** wiceprezesi – Andrzej Koncicki, Elżbieta Zduńczyk, Zbigniew Wróblewski, sekretarz – Andrzej Kloska, skarbnik – Witold Wojciechowski, członkowie – Janusz Borzemski, Mirosław Łakomy, Maria Tonder, Lech Szymański.
- **Członkowie Rady:** Tadeusz Bakuła, Ludwik Bartoszewicz, Cezary Baryłka, Dorota Daniluk, Anna Gesek, Tomasz Janowski, Henryk Kołyszko, Radosław Pieńkowski, Krzysztof Cezary Rudziński, Janusz Rymanowski (zmarł w trakcie kadencji), Józef Szarek.
- **Okręgowa Komisja Rewizyjna:** przewodniczący – Jarosław Kuczyński, członkowie: Grzegorz Kleps, Ryszard Jasicki, Adam Szczęsny, Mirosław Talaga.
- **Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej:** Jan Siemionek, zastępcy – Michał Gesek, Andrzej Glinka, Joanna Maciejewska, Artur Paluszewski, Maria Wyszowska.
- **Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny:** przewodnicząca – Urszula Pazdry-Strzemżalska, zastępcy przewodniczącego – Hubert Pereświat-Sołtan, Andrzej Raś, członkowie – Adam Grzywaczewski, Jerzy Kopaniec, Tomasz Siódmiak, Anna Skamarska, Mirosław Szporka, Waldemar Zalewski, Andrzej Zyskowski.

Delegaci na Krajowy Zjazd w Poznaniu (2001 r.), od lewej: Tomasz Ziółkowski, Andrzej Jankowski, Krzysztof C. Rudziński, Romuald Liburski, Mirosław Łakomy, Józef Mikucki, Igor Hutnikiewicz, Piotr Jurczyk, Jerzy Tułodziecki, Wojciech Żórawski, Tadeusz Bakuła, Ludwik Bartoszewicz

Po VI Krajowym Zjeździe Lekarzy Weterynarii w Warszawie (25–26 czerwca 2005 r.) w skład organów Krajowej Izby weszli: Jacek Łukaszewicz – zastępca sekretarza Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, a w okresie 1 lutego – 21 czerwca 2013 r. prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z wyboru Krajowej Rady, Zbigniew Wróblewski – członek Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, Andrzej Kloska – członek Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego.

W czasie tej kadencji doszło do zmiany siedziby Biura Izby, która przejściowo mieściła się w Wojewódzkim Inspektoracie Weterynarii. Dzięki przychylności prezydenta m. Olsztyna Izbie przydzielono lokal przy ul. Gietkowskiej, w którym siedziba Izby mieści się do chwili obecnej.

W czasie V kadencji miała miejsce zmiana przepisów podatkowych oraz wprowadzenie kas fiskalnych. Zorganizowano szkolenie lekarzy weterynarii wolnej praktyki połączone z prezentacją kas fiskalnych przystosowanych do praktyki weterynaryjnej. Rozpoczęto również działania ukierunkowane na pozyskanie środków unijnych na szkolenia dla członków Izby.

XX-lecie Izby uhonorowano ustanowieniem medalu okolicznościowego, którym wyróżniono zasłużonych członków Izby. Ufundowano sztandar Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i od tej chwili poczet sztandarowy towarzyszy wszystkim uroczystościom oraz żegna zmarłych lekarzy weterynarii.

Warmińsko-Mazurska Izba Lekarsko-Weterynaryjna stanowiskiem Zjazdu oraz dzięki poparciu posła Mirona Sycza skutecznie wsparła protest studentów i kadry naukowej Lwowskiego Narodowego Uniwersytetu Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii im. Stefana Grzyckiego przeciwko likwidacji tej uczelni.

VI kadencja Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (2013–2017)

Na okręgowym Zjeździe Sprawozdawczo Wyborczym 24 lutego 2013 r. dokonano następujących wyborów.

- **Prezes** – Zbigniew Wróblewski.
- **Prezydium Rady:** wiceprezesi – Andrzej Kloska, Andrzej Koncicki, Witold Wojciechowski, skarbnik – Tadeusz Bakuła, sekretarze – Ewa Ziomek-Opalińska (w trakcie trwania kadencji przeniosła się do Izby Zachodniopomorskiej), Lech Szymański (wybrany w trakcie trwania kadencji).
- **Członkowie Okręgowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej:** Janusz Borzemski (zmarł w trakcie trwania kadencji), Małgorzata Dobrzycka-Guzek, Leszek Dzieńkowski, Maciej Gajęcki (wybrany w trakcie trwania kadencji), Anna Gesek, Piotr Gij, Tomasz Janowski, Henryk Kołyszko, Jacek Łukaszewicz, Adam Mariak, Jerzy Piekarczyk, Krzysztof Cezary Rudziński, Józef Szarek, Edyta Szutowicz, Maria Tonder, Anna Talaga-Kozieł (zrzekła się mandatu członka Rady w trakcie kadencji).
- **Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej:** Maria Wyszowska, zastępcy – Jacek

Brzeski, Iwona Janulewicz, Ewa Olchowy, Zygmunt Piotrowski, Andrzej Rychlik.

- **Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny:** przewodniczący – Jan Siemionek, zastępcy przewodniczącego – Hubert Pereświat-Sołtan i Tadeusz Wojnicz, członkowie – Grzegorz Ciuk, Ryszard Jasicki, Urszula Pazdry-Strzemżalska, Andrzej Pomianowski, Andrzej Raś, Jacek Wyszowski, Andrzej Zyskowski.

- **Okręgowa Komisja Rewizyjna:** przewodniczący – Grzegorz Kleps, wiceprzewodniczący – Tomasz Siódmiak, sekretarz – Andrzej Jurczak, członkowie – Józef Fatla, Ewa Szymczak

Po X Krajowym Zjeździe Lekarzy Weterynarii we Wrocławiu (21–23 czerwca 2013 r.) w skład organów Krajowej Izby weszli: Jacek Łukaszewicz – prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, Zbigniew Wróblewski – członek Prezydium Krajowej Rady, Ewa Ziomek-Opalińska – członek Krajowej Rady (aktualnie należy do Izby Zachodniopomorskiej), Witold Wojciechowski – członek Krajowej Komisji Rewizyjnej.

Wzrastająca liczba zadań wymagała w VI kadencji dodatkowego wyposażenia i zatrudnienia w biurze Izby. Sporym wysiłkiem dla Biura i Prezydium Izby była realizacja 4 projektów szkoleń lekarzy weterynarii ze środków unijnych w ramach programu „Kapitał Ludzki” finansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego, trwających ponad 3 lata. Poza zdobywaniem wiedzy miały one duże znaczenie integracyjne. Wzięło w nich udział 192 lekarzy wolnej praktyki. Izba była organizatorem konferencji historycznej w Działdowie oraz szkoleniowej w Lidzbarku Warmińskim we współpracy z Oddziałem Olsztyńskim PTNW. Powrócono do rozpoczętych w III kadencji Izby działań mających na celu propagowanie postaci dr. Kurta Obitza, ustanowiono Medal im. dr. Kurta Obitza i powołano Kapitułę Medalu. Izba była współorganizatorem uroczystości w Działdowie oraz Olsztynie przy współpracy z marszałkiem województwa oraz władzami powiatów działdowskiego i węgorzewskiego, a także kontynuowano patronat nad Szkołą Podstawową im. dr. Kurta Obitza w Węgielsztynie. Nawiązano też współpracę z Warmińsko-Mazurską Izbą Rolniczą i Polskim Związkiem Hodowców Koni i Związkiem Warmii i Mazur.

Na początku I kadencji Izba liczyła 426 członków, a w 2016 r. należy do niej 1200 lekarzy weterynarii, w tym 56% stanowią lekarze wolnej praktyki, 11% lekarze wykonujący zawód w Inspekcji Weterynaryjnej, 10% emeryci i renciści, 8,3% pracuje na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej UWM, 8,3% to młodzi stażyści (najczęściej bezrobotni), doktoranci oraz pracownicy PAN, hurtowni farmaceutycznych, przedstawiciele firm farmaceutycznych i medycznych oraz osoby pracujące poza zawodem, 4,2% stanowią członkowie Izby, którzy wyjechali za granicę. Kolejne lata i działania weryfikowały rzeczywistą aktywność i zaangażowanie członków Izby. Spora grupa osób ofiarnie działała w Izbie od jej powstania, natomiast oczekiwania aktywności młodszych członków samorządu nie zawsze się spełniają, co niewątpliwie stanowi wyzwanie dla następnych kadencji Izby.

Lek. wet. Zbigniew Wróblewski

Rejestracja Europejska

AIVLOSIN® 625mg/g granulat do podania w wodzie do picia dla kur i indyków

**Skuteczne narzędzie w walce z Mykoplazmami
TERAZ RÓWNIEŻ U KUR NIOSEK !**

- niska dawka terapeutyczna
- udowodniona skuteczność
- znakomita rozpuszczalność
- bez wpływu na spożycie wody
- KARENCA NA JAJA KONSUMPCYJNE ZERO DNI !

Wiecej informacji w dziale apteka weterynaryjna

Żawsze na czele

25 lat Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Komitet Organizacyjny Izb Lekarsko-Weterynaryjnych, który zebrał się 15–16 marca 1991 r. w Warszawie, po zapoznaniu się z projektem opracowanym przez Społeczną Komisję ds. Restrukturyzacji Zawodu Weterynaryjnego, zaproponował zasięg terytorialny Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej obejmujący ówczesne województwo opolskie oraz wskazał jej siedzibę w Opolu. Dwa miesiące później, w sali Uniwersytetu Opolskiego, przy pl. Kopernika, 11 maja 1991 r., podczas pierwszego zjazdu lekarzy weterynarii wybrano prezesa Wacława Kawalca oraz pozostałe organy Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Wraz z transformacją ustrojową rozpoczęła się nowa era, powstał nasz samorząd.

Delegatami na pierwszy Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii zostali: Antoni Nabrdalik, Andrzej Szczerkowski, Andrzej Rudy, Józef Chudy, Bogusław Grzegorzczak, Wacław Bortnik i Wacław Kawalec. Pracę organów samorządu utrudniał nieuregulowany stan prawny panujący w tamtym czasie, brak przepisów wykonawczych do ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, skromne środki na organizację Izby i ogrom zadań związanych z budową samorządu zawodowego. Podobne problemy miała Rada Izby II kadencji. W celu lepszego i szybszego informowania członków Izby o pracach Rady, nie było wtedy internetu, organizowaliśmy spotkania lekarzy weterynarii w poszczególnych powiatach. Omawiano na nich m.in. proces tworzenia prywatnych lecznic, sprawy reklamy, przestrzegania uczciwej konkurencji. Oprócz spraw organizacyjnych Rada dużo pracy poświęciła reprezentowaniu środowiska lekarzy weterynarii, również na forum międzynarodowym. Nawiązywano kontakty z Izbą Śląską i Izbą Dolnośląską, a poprzez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną z Izbą Lekarzy Weterynarii Republiki Czeskiej. Rada była też w ścisłym kontakcie z Wydziałem Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu.

Spotkanie z Izbą Lekarzy Weterynarii Republiki Czeskiej w Wiśle, w 2002 r.

Największym dobrem naszej Izby są jej członkowie. Obecnie nie jesteśmy już najmniejszą izbą okręgową, ponieważ liczymy 444 członków. W 2000 r. było nas 312, a w momencie utworzenia Izby 162 członków założycieli. Reprezentujemy zawód zaufania publicznego i adekwatnie to dewizy *noblesse oblige* uznajemy, że tytuł lekarza weterynarii jest zobowiązaniem społecznym związanym z godnym reprezentowaniem zawodu. Z tego zobowiązania nasi członkowie świetnie się wywiązują. Docenieniem uznania społecznego naszego zawodu jest szeroka reprezentacja we władzach samorządowych Opolszczyzny, mieliśmy też posła. Miało to miejsce w pierwszej dekadzie III Rzeczypospolitej, kiedy Władysław Medwid z Nysy był posłem na Sejm. Dziś nasi członkowie są burmistrzami, wójtami, starostami, nie mówiąc już o zasiadaniu w radach samorządów. Zawód lekarza weterynarii, szczególnie klinicysty wykonującego indywidualnie praktykę, zmusza do samodzielnego i zdecydowanego rozwiązywania problemów. Kierując się tą ideą, pracowaliśmy w czasach transformacji, kiedy wiele czynności związanych z działalnością gospodarczą było nowością, kiedy musieliśmy wprowadzać dane do druków ZUS, rozliczać się z urzędem skarbowym – dodatkowo nie posiadaliśmy dostatecznej wiedzy w tym zakresie. Również obecnie, kiedy nie ma problemów, oczekiwana stabilizacja staje się coraz bardziej odległą, zmienia się struktura hodowli zwierząt gospodarskich, będących 25 lat temu naszymi głównymi pacjentami, nasz upór przydaje się, aby te problemy pokonywać. Tacy jesteśmy.

Bezpośrednio po I Zjeździe Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej podjęto decyzję o założeniu siedziby przy Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Opolu. Przez 21 lat siedziba znajdowała się w kompleksie przy ul. Wrocławskiej 170. Najpierw mieliśmy jeden pokój udostępniony przez Zakład Higieny Weterynaryjnej. Mimo skromnych zasobów finansowych uzupełniano sprzęt, m.in. zakupiono kserokoparkę i drukarkę. Następnie w 2000 r. Izba postarała się o nową siedzibę, wyposażono ją w niezbędne sprzęty, uruchomiono też pocztę elektroniczną i internet. Od 2005 r. zajmowaliśmy dwa pomieszczenia, jedno biurowe i małą salę posiedzeń. Ostatecznie Izba z inicjatywy prezesa Tomasza Pięknika i przy pomocy p. Ewy Rocznik podjęła decyzję zakupu niezależnego lokalu. Od listopada 2012 r. użytkujemy lokal przy ul. Wojciecha Drzymały 29/1, znajdujący się w centrum Opola. Powierzchnia biura wynosi 84 m², lokal ma salę obrad, pokój Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej i sędziów, pokój biura Izby, zaplecze kuchenne i socjalne.

W sali obrad spoczywa honorowo w oszklonej gablocie nasz sztandar, po przeciwnej stronie ściany znajduje się miedziana tablica Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii przekazana w darze od lekarzy z powiatu strzeleckiego. W szerokim holu, na głównej ścianie umieszczamy zdjęcia z ważnych wydarzeń naszej Izby.

Członkowie naszej Izby pochodzą w większości z województwa opolskiego. Najczęściej też kończą Wydział Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu, choć oczywiście mamy absolwentów z wydziałów z Warszawy, Lublina i Olsztyna, czy nawet z dalekiego Leningradu (obecnie Sankt Petersburg). Corocznie przybywa nam kilku członków Izby. Tradycją stała się obecność prezesa Izby podczas absolutorium na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu, połączona z przekazaniem nagród dla wszystkich absolwentów z województwa opolskiego.

Prezesami Izby byli w kolejności od pierwszej kadencji: Waclaw Kawalec, Andrzej Szczerkowski, Bogusław Rejman, Tomasz Pięknik (dwukrotnie) oraz obecnie Marek Wisła. Rzecznikami Odpowiedzialności Zawodowej Izby od pierwszej kadencji byli: Janusz Januszewski, Aleksander Kosin, Andrzej Rudy, Antoni Krupnik, Maria Ostrowska, a obecnie Tomasz Pięknik.

Po reformie administracyjnej w 1997 r., kiedy do województwa opolskiego przyłączono powiat oleski, szeregi naszych członków zasilili lekarze weterynarii z tego powiatu. Włączyli się w prace Izby, obecnie powiat oleski reprezentuje wiceprezes Alojzy Gnot i członek Rady Sebastian Konwant.

Pierwszym pracownikiem biura naszej Izby była p. Halina Kapral, a od 2004 r. pracownikiem biura jest p. mgr Ewa Rocznik. Od 2013 r. czynności w zakresie obsługi Sądu i Rzecznika Izby wykonuje p. Maria Ostrowska. W biurze od 2014 r. pracuje również p. Natalia Kurkiewicz. Od III kadencji Izby mamy radcę prawnego, był nim na początku mec. Stanisław Nowak. Następnie obsługę prawną od 2005 r. pełniła mec. Maria Cap i mec. Szczepan Iwan, od lutego tego roku obowiązki przejęła mec. Jolanta Konofalska.

W 2012 r. powstał sztandar Izby. Fundatorami byli powiatowi lekarze weterynarii województwa opolskiego, opolski wojewódzki lekarz weterynarii oraz liczni lekarze weterynarii prowadzący praktyki weterynaryjne z Opola, Dobrodzienia, Kędzierzyna-Koźla i Namysłowa. Drzewce sztandaru zakończone jest głowicą z orłem w koronie, płat sztandaru przedstawia godło Opola i Wieżę Piastowską wpisaną w kontur województwa opolskiego oraz znak izb lekarsko-weterynaryjnych. Nazwa miasta pochodzi od słowa „opole”, które określało dawną słowiańską wspólnotę terytorialną. Herb przedstawia w błękitnym polu połowę złotego orła górnośląskiego, złączonego z połową złotego krzyża o rozstrojonych końcach. Herb ten nawiązuje do tradycji stolicy księstwa górnośląskiego oraz relikwii drzewa Świętego Krzyża, umieszczonej w pierwszym miejscowym kościele. Napis wokół centrum płata przywołuje łacińską maksymę *Sanitas animalium pro salute homini* – zdrowie zwierząt dla zdrowia człowieka, podkreśla szczególną rolę lekarzy weterynarii w zakresie zdrowia publicznego państwa, poprzez wpływ nie tylko na status zdrowotny zwierząt, ale też na jakość produktów spożywczych, zwalczanie chorób odzwierzęcych czy też ochronę przyrody. Sztandar jest używany podczas zjazdów, ważnych uroczystości Izby oraz pogrzebów jej członków. Zaszczyt chorążego sztandaru pełnili: Mirosław Zawadzki, Igor Kochanowski, Adam Brzana i Bartek Kulka.

Dla naszego zawodu, dla prawidłowego funkcjonowania samorządu zawodowego potrzebne są spotkania jego członków, powszechnie wybierając charakter imprez integracyjnych. Organizowaliśmy je najczęściej nad Jeziorem Turawskim i w Przysieczy. Były lata, kiedy na spotkania przybywała blisko połowa członków naszej Izby.

Grupa opolska podczas protestu przed gmachem Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w 2015 r.

Szkolenie z chorób cieląt,
Zakład Higieny Weterynaryjnej
w Opolu, 2014 r.

Ostatnimi czasy spotkaniom towarzyszą zawody sportowe, tradycyjne turnieje Północ – Południe, nie mniej atrakcyjne niż pokazy fireshow i tańców latynoamerykańskich.

Frekwencja podczas corocznych zjazdów sprawozdawczych naszej Izby jest imponująca. Od pierwszego zjazdu, gdy na sali obrad było 141 członków, na 162 uprawnionych, do ostatniego, gdzie mieliśmy 69,84% frekwencji, kworum nie było zagrożone. Jest to wynik odpowiedzialności naszych członków i dobrych wyborów w obwodach rejonowych, za co warto podziękować.

Nasza Izba energicznie włączyła się w protesty w latach 2007, 2011 i ostatnio w 2015 r., kiedy powstało Porozumienie Wielkopolskie. W Wolsztynie 26 czerwca 2015 r. Karol Treffon i Marek Wiśła ze strony Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i Witold Dereń ze strony NSZZ „Solidarność” byli sygnatariuszami Porozumienia Wielkopolskiego. Uchwały przyjęte podczas obrad dotyczyły podniesienia pensji pracowników Inspekcji Weterynaryjnej o 600 zł miesięcznie w 2016 i 2017 r. oraz zwiększenia wydatków na monitoring zwierząt gospodarskich odpowiednio 7,5 mln we wspomnianych latach.

Pracownicy Inspekcji Weterynaryjnej oraz urzędowni lekarze weterynarii z terenu województwa

Wręczenie Medalu św. Rocha
dr. Władysławowi Tomaszewskiemu,
Przysiecz, 2014 r.

opolskiego 6 października 2015 r. wzięli udział w manifestacji zorganizowanej w Warszawie przez Porozumienie Wielkopolskie. Z terenu województwa opolskiego w manifestacji uczestniczyły 53 osoby. Koordynatorem naszej grupy był Bartek Kulka. Łącznie w proteście wzięło udział ponad 2,5 tys. osób z całej Polski.

Nic tak nie integruje ludzi jak współzawodnicstwo sportowe. Pamiętamy z dawnych lat spartakiady weterynaryjne, które odbywały się w różnych konkurencjach – od piłki nożnej po zawody kajakarskie. Reaktywując tę formę aktywności, rozgrywamy mecze w piłkę nożną i siatkówkę plażową. W zawodach występują dwie drużyny Północ i Południe, przynależność do drużyn wyznacza równoleżnik przebiegający przez Wieżę Piastowską w Opolu. Drużyna Północy wygrała już dwukrotnie, otrzymując Puchar Prezesa, jednak dla równowagi drużyna Południa otrzymuje zawsze nagrodę pocieszenia, gdyż, jak mawiał baron Pierre de Coubertin, ważne jest nie zwycięstwo, ale walka i ją też trzeba docenić. Spektakularnym zwycięstwem naszej reprezentacji było zdobycie w 2015 r. Pucharu Prezesa Opolskiej Izby Lekarskiej, po zwyciężonych bojach w piłce halowej z drużynami innych izb Opolszczyzny. Bez wątplenia najlepszym sportowcem opolskiej weterynarii jest Basia Maj, amazonka, mistrzyni Polski w jeździectwie, zbierająca od lat laury podczas zawodów konnych. Warto też podkreślić popularność prудnickiego turnieju tenisa ziemnego, rozgrywanego w formule Otwartych Mistrzostw Śląska Lekarzy Weterynarii, który od 2014 r. przygotowuje Tomasz Wiśła. W pierwszej edycji naszego turnieju wygrał Tomasz Wiśła, w drugiej Adam Opalski, a ostatnio Waldemar Olszowski. Konkurencję kobiet w 2015 r. wygrała Dorota Wiatr. Nieco mniejszą popularnością cieszy się ultramaraton, organizowany przez piszącego te słowa Marka Wiśłę. Wysokie kryteria w zakresie przygotowania fizycznego, wymagająca 60-km trasa, mająca blisko 3000 m podejść, marsz przez odludne tereny nie odstrasza jednak uczestników pieszego maratonu górskiego, który w tym roku będzie miał charakter międzynarodowy. W 2015 r. mistrzem Polski został Tomasz Wiśła, zaś w kategorii kobiet Mariola Powroźna z Katowic, która zdeklasowała rywali.

O ile uczestnictwo w zawodach sportowych wymaga odpowiedniego przygotowania, to udział w imprezach turystycznych jest możliwy dla prawie każdego członka naszej Izby. Widać to w popularności imprez turystycznych. Zorganizowaliśmy rajdy weterynaryjne, od patrona św. Rocha zwane Rochasiami, z zamiarem ostatecznym zdobycia Korony Gór Polskich. Osiągnęliśmy Kope Biskupią, Szczeliniec Wielki i Śnieżnik. W rajdach biorą udział lekarze weterynarii i ich rodziny, a najbliższy Rochaś IV – z wejściem na Śnieżkę, ma ponad 30-osobową frekwencję. W rajdach uczestniczą dojrzały turyści, jak i kilkuletnie dzieci. Dwupokoleniowa różnica wieku zanika na trasie marszu i ze zdziwieniem można stwierdzić, że młody turysta podobnie patrzy na świat, jest jego ciekawy i go podziwia. Miałem zaszczyt pełnić funkcję komandora wszystkich „Rochasi”. Każdy uczestnik otrzymuje certyfikat po zdobyciu

szczytu. Popularność ostatniego pomysłu, którego inicjatorką była Ula Giedrojć-Brzana, czyli I Weterynaryjnego Spływu Kajakowego przeszła nasze najśmielsze oczekiwania, gdyż chętnych zgłosiło się więcej niż mieliśmy miejsc w kanadyjkach i kajakach, łącznie 41 osób.

Zważając na szczególną rolę zawodu lekarza weterynarii w utrzymaniu bezpieczeństwa zdrowia publicznego, wyrażającą się leczeniem zwierząt, nadzorem nad szeroko pojętym przetwórstwem produktów pochodzenia zwierzęcego, odpowiedzialnością za status epizootyczny kraju, jako prezes i Rada Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej podjęliśmy działania, aby uhonorować naszych członków, doceniając ich ciężką pracę, niezbędną wiedzę, budowanie etosu i godne reprezentowanie zawodu lekarza weterynarii. Toteż w 2013 r. rozpoczęliśmy prace nad opracowaniem Medalu Św. Rocha z Montpellier, które zakończyły się sukcesem i jego wybicciem w kwietniu 2014 r. Medal jest wykonany ze stopu miedzi chemicznie patynowanej, po obróbce polerowany. Na awersie w centrum medalu umieszczono postać świętego Rocha, który otrzymuje chleb przyniesiony przez wyżła należącego do szlachcica włoskiego Gotarda. W sensie semiotycznym, przynoszenie chleba – jako symbolu dobrobytu, przez zwierzę jest uznaniem zwierząt za naszych żywicieli, dających nam, lekarzom weterynarii, utrzymanie. Na rewersie umieszczono obraz z płata sztandaru naszej Izby, czyli herb Opola i Wieżę Piastowską w obrysie województwa opolskiego, zaś na pierwszym planie znak V z wężem Eskulapa. Na otoku znajduje się inskrypcja *Sanitas animalium pro salute homini*.

Każdy medal ma na rancie sygnaturę, medal z numerem „1” uchwałą nr 1/R/VI/2014 Kapituły Medalu św. Rocha z Montpellier z 30 maja 2014 r. otrzymał nestor opolskiej weterynarii dr Władysław Tomaszewski.

Pamiętamy również o naszych dzieciach i wnukach. Organizujemy Weterynaryjny Dzień Dziecka. W realizację tych spotkań zaangażowali się Piotr Klucznik i Sebastian Konwant. Imprezy mają charakter pikniku rodzinnego z zabawami, konkursami, przejażdżką wozami konnymi. Pierwsze spotkanie odbyło się w opolskim zoo, którego dyrektorem jest Lesław Sobieraj, kolejne miały miejsce w gospodarstwie agroturystycznym Zeni i Miecia Lipińskich w Przysieczy koło Pruszkowa. Tradycją stał się również wręczanie dla nowo narodzonych dzieci lekarzy weterynarii Baby Roszka – prezentu dla niemowlaka i listu gratulacyjnego kierowanego dla jego rodziców.

W II kadencji rozpoczęto wydawanie miesięcznika – „Biuletynu Weterynaryjnego Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej”. Drukowano w nim m.in. nowe przepisy prawa oraz informacje z działań Rady Izby. Biuletyn redagowali nieżyjący już Janusz Januszewski i Aleksander Kosiń. Po pewnym czasie idea tego wydawnictwa jednak upadła. Staraniem prezesa i Rady VI kadencji Izby zaczęto wydawać biuletyn w formie elektronicznej. Zawiera on artykuły dotyczące bieżących wydarzeń i historii weterynarii. W ciągu półtora roku funkcjonowania nowego „Biuletynu Weterynaryjnego” naszej Izby ukazało się 45 artykułów. Uznajemy, że ta forma przekazywania treści jest lepsza od tradycyjnej – można dołączać artykuły permanentnie, uzupełniać je zdjęciami wysokiej jakości, dodatkowo jest bezkosztowa.

W 2013 r. odbudowaliśmy naszą stronę internetową, przy ponadstutysięcznej popularności w ciągu blisko trzech lat, stała się atrakcyjnym źródłem wiadomości dla naszych członków. Na stronie umieściliśmy ponad 400 postów, nie licząc fotorelacji z ważnych dla naszej Izby wydarzeń. Przekazujemy również informacje w systemie dialogowym dla 200 członków Izby, tych, którzy udostępnili nam swoje adresy e-mailowe.

II Weterynaryjny Dzień Dziecka,
Przysiecz, 2015 r.

Nie możemy zapominać o naszych zmarłych, bo właśnie oni tworzyli historię i etos, a współczesne osiągnięcia są też ich udziałem. Dlatego przed Świętem Zmarłych prezes i Rada Izby kontynuują inicjatywę, aby w czasie odwiedzin nekropolii składać na znak pamięci chorągiewki okolicznościowe na znanych sobie mogiłach zmarłych lekarzy weterynarii. Na stronie Izby umieszczamy obszernie wspomnienia o kolegach, których już nie ma między nami.

Izba prowadzi rejestr lekarzy weterynarii, którzy osiągnęli wymaganą liczbę punktów w kształceniu ustawicznym i złożyli stosowne dokumenty. Mimo że nasi członkowie są bardzo zaangażowani w kształcenie zawodowe, uczestniczą w wielu sympozjach, szkoleniach i kursach, do tej pory stosowną dokumentację złożyli jedynie Andrzej Zdobylak, Nina Bochyńska i Marta Szypczyńska. Wśród członków Izby mamy 22 doktorów nauk weterynaryjnych oraz 2 profesorów, uhonorowaniem zdobycia tytułu doktora na forum samorządowym jest wręczenie listu gratulacyjnego, uroczystość odbywa się podczas Zjazdów. Jednym z priorytetów działania Izby jest edukacja i podnoszenie umiejętności zawodowych lekarzy weterynarii. Opolska Izba zawsze przykładła duże znaczenie do organizacji spotkań szkoleniowych. Organizowaliśmy cykle szkoleniowe z chorób zwierząt egzotycznych, chorób cieląt oraz wykłady z chorób ryb, prowadzenia zakładów leczniczych, prawa farmaceutycznego i chorób świń. Przeznaczamy w budżecie dość wysoką część na realizację tych zadań ustawowych. Wspomniane szkolenia cieszą się dużą popularnością wśród naszych członków. Zdobycie tytułu specjalisty jest dla lekarza weterynarii nobilitacją, a dla organów Inspekcji Weterynaryjnej ustawową koniecznością. System specjalizacyjny jest popularny wśród naszych członków. Posiadamy kilkudziesięciu specjalistów, od chorób owadów użytkowych, poprzez prewencję weterynaryjną, choroby psów i kotów po choroby bydła.

Działania podejmowane w poszczególnych kadencjach Izby były warunkowane obiektywnymi możliwościami. Mam tu na myśli możliwości finansowe, czas, priorytety, które trzeba było realizować. Rozwijaliśmy się powoli, ale jednak postęp jest odczuwalny. Wspieramy spotkania integracyjne i opłatkowe, szkolenia, turystykę, sport, druk kalendarza weterynaryjnego, informacje o kasach fiskalnych, odpadach weterynaryjnych i wiele innych działań.

Obecnie posiadamy 225 zakładów leczniczych dla zwierząt. Porównując z początkami naszej Izby, w większości są nowoczesnie urządzone. W ośrodkach miejskich są one wyposażone w pełne zaplecze diagnostyczne. Diagnostyka ultrasonograficzna i rentgenologiczna, która 25 lat temu była dostępna tylko na wydziałach weterynaryjnych, jest teraz cennym uzupełnieniem przy stawianiu diagnozy. Postęp w leczeniu zwierząt jest jedną z największych zdobyczy opolskiej weterynarii.

Gigantyczna powódź, której fala kulminacyjna na Odrze dotarła do Opola 10 lipca 1997r., wyrządziła wielkie szkody, zalewając całkowicie lecznice weterynaryjne w Koźlu i Krapkowicach,

podtapiając wiele innych. Zakład Rejonowy Weterynarii w Kędzierzynie-Koźlu został całkowicie zalany, podobnie filia krapkowicka Zakładu Weterynarii w Opolu. Rada II kadencji poświęciła wiele starań, pomagając w likwidacji strat, jakie ponieśli lekarze weterynarii. Zorganizowano przyjazd prezesa Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej Andrzeja Komorowskiego, który na miejscu zapoznał się z wielkością szkód poniesionych przez lekarzy weterynarii. Opracowano wykaz szkód i przeprowadzono ich oszacowanie. Uzyskano dodatkową pomoc finansową od Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, a także od lekarzy weterynarii z Monachium.

Tak jak zmieniała się weterynaria kliniczna, równolegle przeobrażała się Inspekcja Weterynaryjna. Zakres nadzoru i przyjęcie nowych obowiązków rozszerzały się geometrycznie. O ile na początku lat 90. w inspektoratach pracowało zazwyczaj 3 lekarzy weterynarii, to obecnie jest tam przynajmniej 7 osób. Nowe dziedziny, czyli nadzór nad paszami i dobrostanem, wymogi wzajemnej zgodności (cross compliance) IRZ, utylizacja, wymagają wąskiej specjalizacji i dużego doświadczenia w wykonywaniu działań inspekcyjnych. Jedno pozostaje niezmiennie, niskie zarobki pracujących w Inspekcji Weterynaryjnej.

Z inicjatywy prezesa Andrzeja Szczerkowskiego powstał fundusz pomocy koleżeńskiej. Zasila on w postaci zapomogi tych lekarzy weterynarii, którzy znajdują się w ciężkiej sytuacji życiowej. Nie są to częste przypadki, ale wymagają naszej interwencji. Obecnie członkami Komisji Etyki i Spraw Socjalnych są Ula Pękala-Duda, Andrzej Malawski i Marek Szaciłło-Kosowski.

Trudno zebrać historię Opolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w jednym artykule. Podejmowaliśmy wiele działań, interwencji i włożyliśmy wiele pracy w kształtowanie naszego samorządu, choć pojawiały się głosy, że „Izba nic nie robi”. W ciągu ćwierćwiecza zmieniło się wszystko, od galopującej inflacji w 1991 r. (przypomnę młodszymi, że wynosiła 70,3%), powszechnej prywatyzacji weterynarii i upadek hodowli wielkostatnej prowadzonej w PGR po stan, który mamy teraz, czyli nowoczesne gabinety, nowoczesną weterynarię, wysokie zarobki w rzeźniach (wcześniej do rzeźni trafiało się za karę), tysięcy absolwentów wydziałów medycyny weterynaryjnej co roku i przerażająco niskie zarobki inspektorów weterynaryjnych. Ale ocena, bo opracowanie dotyczące historii nie może jej unikać, jest zdecydowanie pozytywne. Obecny stan opolskiej weterynarii jest zasługą wszystkich, którzy włączyli się w działalność samorządową, unowocześnianie gabinetów weterynaryjnych, w kształcenie i rozwój doświadczenia zawodowego oraz organizację współczesnej Inspekcji Weterynaryjnej.

KetoScan®

KetoScan®

ketokonazol

Nowość!

KetoScan® plus

ketokonazol + chlorheksydyna

- regulują równowagę mikrobiologiczną skóry
- przywracają prawidłowe pH skóry
- oczyszczają i pielęgnują skórę, usuwają przykry zapach
- pomocne w problemach dermatologicznych
- składniki wykazują działanie antyseptyczne, przeciwgrzybicze, przeciwbakteryjne
- dostępne w wygodnych opakowaniach 100 ml

zdrowa
skóra
i piękna
sierść

dla psów i kotów

nowoczesne szampony

Specjalistyczna pielęgnacja skóry psów i kotów ze skłonnością do łupieżu, dermatoz i stanów zapalnych tła grzybiczego i bakteryjnego.

Ketokonazol hamuje rozwój grzybów, w tym drożdżaków *Malassezia pachydermatis*. **Chlorheksydyna** działa antyseptycznie, szczególnie wobec bakterii Gram-dodatnich (m.in. gronkowców).

Produkt dostępny w lecznicach weterynaryjnych

ScanVet
POLAND

25 1991-2016
lat na rynku

Skierszewo, ul. Kiszkowska 9, 62-200 Gniezno
Tel. 61 4264920, Fax 61 4241147, www.scanvet.pl

25 lat Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Minione 25 lat to wiele wspaniałych chwil i zdarzeń dających powody do dumy. To czas, który zostawił niezapomniane wspomnienia, ale również zabrał nam wspaniałych ludzi, wyjątkowych lekarzy weterynarii. Tworzyli oni historię samorządu i zasługują na szczególne miejsce w pamięci.

Na pierwszym posiedzeniu Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, której prezesem został Andrzej Komorowski, ustalono zasięg terytorialny 16 okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych. Łódzka Izba Lekarsko-Weterynaryjna została powołana z siedzibą w Piotrkowie Trybunalskim. Liczyła wówczas 573 lekarzy weterynarii.

Zjazd założycielski Izby Łódzkiej odbył się 18 maja 1991 r. w Piotrkowie Trybunalskim

Na prezesa nowo powstałej Izby został wybrany Włodzimierz Skorupski, który do dnia dzisiejszego nieprzerwanie uczestniczy w życiu społeczno-zawodowym naszej Izby, a obecnie objął stanowisko głównego lekarza weterynarii. Jego zastępcami w I kadencji byli: Andrzej Woskowicz, Mieczysław Pawelec, Zbigniew Czop oraz Anna Sierant.

Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został Andrzej Naze, a jego zastępcami Janusz Krzywański, dr n. wet. Elżbieta Miaśkiewicz oraz Adam Krajewski. W skład prezydium Rady weszli: Grzegorz Malecki, Wojciech Grobelny (który nieprzerwanie od 25 lat działa w Radzie Izby), Zbigniew Niebudek, Tadeusz Domarecki oraz Andrzej Rudnik. Zbigniew Skrzek został sekretarzem, a skarbnikiem Magdalena Stradomska. Pozostałymi członkami Rady Izby Łódzkiej byli: Piotr Pardyka, Aleksander Paliński, Jerzy Krasoń, Barbara Jasiorowska, Zbigniew Grodzicki, Bogdan Noweta, Stefan Szaga, Marek Pytloch oraz Andrzej Podczaski.

Delegatami na Krajowy Zjazd zostali: Janusz Krzywański (który w kolejnych kadencjach pełnił wiele funkcji i gdyby nie jego przegrana z chorobą, wierzymy, że do dziś aktywnie uczestniczyłby w naszym samorządzie) oraz Lechosław Buchalski, Tadeusz Cichocki, Tadeusz Domarecki, Anna

Mazurkiewicz, Andrzej Naze, Mieczysław Pawelec oraz Zbigniew Skrzek.

Wybrany też został Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny w składzie: przewodniczący dr n. wet. Andrzej Mazurkiewicz, który również nieprzerwanie od 25 lat aktywnie działa w naszej Izbie. Obecnie Andrzej Mazurkiewicz jest przewodniczącym Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego. Wiceprzewodniczącymi Sądu zostali: Edward Mendelewski, Zygmunt Załęcki oraz Leszek Nowakowski. Ponadto w skład Sądu weszli: Andrzej Witos, Teresa Połanecka, Jerzy Włodarczyk i Zdzisław Pyrek.

Przewodniczącym Komisji Rewizyjnej został Roman Owecki, zastępcą Marek Radzikowski, sekretarzem Jacek Ostromecki, a jej członkiem Józef Mikołajczyk.

25 listopada 1995 r. odbył się I Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Prezesem ponownie został Włodzimierz Skorupski, co wyraźnie pokazuje uznanie dla jego pracy na rzecz samorządu. Również po raz drugi Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został Andrzej Naze. Jego zastępcami zostali: Andrzej Kęsy, Zdzisław Boguszewicz, Janusz Krzywański.

Na I Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym ukształtowała się Rada Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, w skład której weszli: Jarosław Baczyński, Tadeusz Domarecki, Mieczysław Pawelec, Andrzej Podczaski, Marek Pytloch, Aleksander Borowiecki, Wiesław Brudnicki, Lechosław Buchalski, Janusz Krzywański, Zbigniew Grodzicki, Barbara Jasiorowska, Grzegorz Malecki, Roman Owecki, Magdalena Stradomska, Michał Bartkowiak, Zbigniew Czop, Wojciech Grobelny, Mirosław Smolarz, Andrzej Rudnik i Marian Szymański.

W skład Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego weszli: dr n. wet. Andrzej Mazurkiewicz, Bolesław Brzezicki, Jacek Gwoździk oraz Jerzy Riabinowski. Do Komisji Rewizyjnej zostali powołani: Ewa Chmielewska, Zbysław Kopka, Jerzy Krasoń oraz Tomasz Mroczek.

Powołano również delegatów na Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii: Tadeusza Domareckiego, Andrzeja Mazurkiewicza, Wojciecha Grobelnego, Janusza Krzywańskiego, Zbigniewa Czopa, Henryka Maciołka, Annę Mazurkiewicz, Andrzeja Naze, Bożenę Olczyk, Mieczysława Pawelca, Magdaleny Stradomską oraz Andrzeja Woskowicza.

30 marca 2001 r. odbył się II Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Funkcję prezesa Łódzkiej Izby objął wtedy Andrzej Naze, zaś jego zastępcami zostali Roman Owecki oraz Włodzimierz Skorupski. Sekretarzem został Janusz Krzywański, a skarbnikiem Sławomir Borkowski. Wybrano również nowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej – Bogdana Wasilewskiego

Prezisi Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, od lewej: Włodzimierz Skorupski – I i II kadencja, Andrzej Naze – III kadencja

oraz jego zastępców: Mirosława Smolarza i Edward Mendelewskiego. Niestety, Andrzej Naze zmarł w trakcie trwania kadencji, a jego obowiązki przejął Włodzimierz Skorupski.

W Sądzie Lekarsko-Weterynaryjnym znaleźli się jako przewodniczący Jarosław Balcerak, wiceprzewodniczący: Stanisław Buchalski i Andrzej Stępnicki, a członkiem Sądu był Jan Kurzawa.

W skład Rady Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej od 2001 r. wchodziło: Wiesław Brudnicki, Beata Chrzanowska, Zbigniew Czop, Tadeusz Domarecki, Wojciech Grobelny, Jacek Gwoździk, Janusz Izdebski, Grzegorz Malecki, Andrzej Mazurkiewicz, Bożena Olczyk, Aleksander Paliński, Adam Rogoziński, Zbigniew Skrzek, Magdalena Stradomska, Jacek Tyrankiewicz oraz Andrzej Woskowicz.

Delegatami na Krajowy Zjazd zostali: Sławomir Borkowski, Zbigniew Czop, Tadeusz Domarecki, Wojciech Grobelny, Janusz Krzywański, Andrzej Mazurkiewicz, Roman Owecki, Krzysztof Siejka, Włodzimierz Skorupski, Zbigniew Skrzek, Jadwiga Stępnicka, Magdalena Stradomska oraz Bogdan Wasilewski.

Komisja Rewizyjna składała się z Andrzeja Rudnika – przewodniczącego, Anny Maciejewskiej – wiceprzewodniczącej oraz Macieja Błachiewicza – sekretarza.

19 marca 2005 r. odbył się III Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Na prezesa został wybrany Krzysztof Matras. Na wyniku wyborów zaważyła ogromna aktywność

Krzysztofa Matrasa w czasie protestów w 2004 r. Zaraz po wyborach dzięki jego staraniom Łódzka Izba Lekarsko-Weterynaryjna, jesienią 2004 r., zyskała własny lokal w centrum Łodzi i jako pierwsza Izba Okręgowa prowadziła działalność we własnej siedzibie. Biuro Izby mieści się tam do dzisiaj. Wiceprezesami III kadencji zostali Mirosław Kacprzyk oraz Zbigniew Niebudek.

Funkcję sekretarza objął Zbigniew Skrzek, a skarbnika Marek Trenkner.

Do Rady Łódzkiej Izby zostali wybrani: Andrzej Cecotka, Andrzej Chachuła, Henryk Golan, Wojciech Grobelny, Krzysztof Jasiński, Włodzimierz Jurkowski, Grzegorz Krzemionka, Janusz Krzywański, Andrzej Mazurkiewicz, Jarosław Naze, Jarosław Rogoziński, Marek Rowiński, Włodzimierz Skorupski, Andrzej Strzelecki, Marek Tomaszewski oraz Marek Wiśniewski.

Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej została Alicja Raczkowska, a jej zastępcami: Wiesław Brudnicki, Marek Dobrowolski oraz Janusz Gołgowski. W Okręgowym Sądzie Lekarsko-Weterynaryjnym przewodniczącym został Andrzej Stępnicki, jego zastępcą Zygmunt Załęcki, a pozostałymi członkami: Nikodem Bluszcz, Jakub Buchalski oraz Jerzy Łaz.

Komisja Rewizyjna została wybrana w składzie: przewodniczący – Włodzimierz Lachowski, zastępcy – Bożena Kowalska oraz Tomasz Wojciechowski.

Lista delegatów na Krajowy Zjazd ukształtowała się następująco: Sławomir Borkowski, Andrzej Cecotka, Andrzej Chachuła, Tadeusz Domarecki, Henryk Golan, Wojciech Grobelny, Krzysztof

Członkowie Izby Łódzkiej podczas manifestacji w Warszawie w 2007 r.

Jasiński, Mirosław Kacprzyk, Janusz Krzywański, Andrzej Mazurkiewicz, Zbigniew Niebudek, Marian Nowak, Włodzimierz Skorupski, Zbigniew Skrzek oraz Marek Trenkner.

24 kwietnia 2009 r. odbył się IV Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Funkcję prezesa Izby ponownie objął Krzysztof Matras. Jego zastępcami zostali Mirosław Kacprzyk oraz Jacek Tyrankiewicz. Sekretarzem został Grzegorz Kowalczyk, jego zastępcą Krzysztof Siejka, a skarbnikiem Włodzimierz Jurkowski.

Skład Rady IV kadencji kształtował się następująco: Sławomir Borkowski, Jakub Buchalski, Andrzej Cecotka, Tadeusz Domarecki, Henryk Golan, Wojciech Grobelny, Włodzimierz Jurkowski, Mirosław Kacprzyk, Grzegorz Kowalczyk, Janusz Krzywański, Andrzej Mazurkiewicz, Zbigniew Rybiński, Krzysztof Siejka, Włodzimierz Skorupski, Andrzej Strzelecki, Marek Tomaszewski, Marek Trenkner, Jacek Tyrankiewicz oraz Krzysztof Zajac.

Przewodniczącym Sądu Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej został Wiesław Brudnicki, jego członkami: Nikodem Bluszcz, Maciej Błachiewicz, Waldemar Gradecki, Mirosław Kasiura, Bogdan Łunkiewicz, Bożena Olczyk, Tomasz Trębicki oraz Zygmunt Załęcki. W Komisji Rewizyjnej przewodniczącym został Włodzimierz Lachowski, a pozostałymi członkami Izabela Opalińska i Jadwiga Stępnicka. Kolejną kadencję Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej objęła Alicja Raczkowska, a jej zastępcami byli: Beata Chrzanoska, Jarosław Rzeźny oraz Zbigniew Skrzek. Delegatami na Zjazd Krajowy zostali: Nikodem Bluszcz, Sławomir Borkowski, Jakub Buchalski, Andrzej Cecotka, Tadeusz Domarecki, Henryk Golan, Wojciech Grobelny, Włodzimierz Jurkowski, Mirosław Kacprzyk, Janusz Krzywański, Krzysztof Matras, Andrzej Mazurkiewicz, Jarosław Naze, Zbigniew Niebudek, Alicja Raczkowska, Bartłomiej Raj, Marek Tomaszewski oraz Marek Trenkner.

Poczet sztandarowy Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, od lewej: Mirosław Kacprzyk, Włodzimierz Jurkowski i Krzysztof Jasiński

27 kwietnia 2013 r. odbył się V Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Prezesem został Mirosław Kacprzyk. Wiceprezisi V kadencji to Andrzej Cecotka i Krzysztof Matras. Skarbnikiem został Włodzimierz Jurkowski, sekretarzem Grzegorz Kowalczyk, a jego zastępcą Jacek Tyrankiewicz. Ukształtowała się również nowa Rada Łódzkiej Izby w składzie: Sławomir Borkowski, Jakub Buchalski, Andrzej Cecotka, Beata Chrzanoska, Henryk Golan, Wojciech Grobelny, Krzysztof Jasiński, Włodzimierz Jurkowski, Grzegorz Kowalczyk, Grzegorz Krzemionka, Janusz Krzywański, Krzysztof Matras, Andrzej Mazurkiewicz, Artur Piosczek, Tadeusz Płyk, Alicja Raczkowska, Włodzimierz Skorupski, Paweł Śpiewak, Marek Tomaszewski oraz Jacek Tyrankiewicz.

W składzie Sądu Izby Lekarsko-Weterynaryjnej znaleźli się: przewodniczący Włodzimierz Lachowski oraz Wiesław Brudnicki, Andrzej Chojcecki, Stanisław Chybicki, Agata Hucał, Mirosław Kasiura, Adrianna Muller, Ryszard Rawicki oraz Jerzy Wolski.

Do Komisji Rewizyjnej zostali wybrani: Adam Jarczoch, Tomasz Niżnikowski, Bogusław Pęcina. Na Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej wybrano Jarosława Rzeźnego, a jego zastępcami zostali: Tomasz Burchaciński, Piotr Cymerski, Kazimierz Gwoździk oraz Henryk Wojciechowski.

Delegatów na Zjazd Krajowy wybrano w składzie: Sławomir Borkowski, Jakub Buchalski, Andrzej Cecotka, Tadeusz Domarecki, Henryk Golan, Krzysztof Jasiński, Włodzimierz Jurkowski, Mirosław Kacprzyk, Grzegorz Krzemionka, Janusz Krzywański, Ewa Lech, Krzysztof Matras, Andrzej Mazurkiewicz, Jarosław Naze, Tadeusz Płyk, Alicja Raczkowska, Jarosław Rzeźny, Włodzimierz Skorupski, Andrzej Strzelecki, Marek Tomaszewski oraz Marek Trenkner. W trakcie kadencji zmarł wieloletni działacz samorządu lekarsko-weterynaryjnego Janusz Krzywański.

27 kwietnia 2014 r. odbył się VI Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Uzupełniono skład Rady po śmierci Janusza Krzywańskiego. Nowym członkiem Rady został Andrzej Strzelecki, zaś po rezygnacji zastępcy Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Piotra Cymerskiego – wybrano Tomasza Trębickiego.

29 marca 2015 r. odbył się VII Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Wybrano nowych Rzeczników Odpowiedzialności Zawodowej, zostali nimi: Krzysztofa Rzepecka oraz Wojciech Zadumiński.

Działalność Łódzkiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej na przestrzeni ostatnich lat daje nam wiele powodów do dumy. Głównym z nich jest organizowanie VetForum – konferencji naukowych i targów weterynaryjnych, które od 2011 r. przekształciły się w Kongres Praktyki Weterynaryjnej organizowany

wspólnie z Warszawską Izbą Lekarsko-Weterynaryjną. Rokrocznie bierze w nich udział kilkuset lekarzy weterynarii z całej Polski i liczne grono wykładowców z Polski, Wielkiej Brytanii, Kanady, USA, Australii czy RPA.

II Kongres Praktyki Weterynaryjnej odbył się 21–22 kwietnia 2012 r.

Jego głównym organizatorem był prezes Krzysztof Matras. Warszawska Izba Lekarsko-Weterynaryjna oraz firma Interservis Sp. z o.o. dały ogromne wsparcie i umożliwiły realizację tego projektu. W skład Komitetu Organizacyjnego wchodził również dr hab. Krzysztof Anusz, mgr Paweł Babij, dr Andrzej Bereznowski, dr Michał Jank, dr Jarosław Kaba, dr Roman Owecki, prof. Zygmunt Pejsak i prof. Piotr Szeleszczuk. Zaplanowano 7 sesji kongresowych. Pierwszą z nich były choroby psów i kotów (Wybrane problemy patologii i diagnostyki chorób psów i kotów), której moderatorem był prof. Roman Lechowski, autorami niektórych wykładów byli między innymi: dr James Kyffin, dr Marco Bertoli. Kolejną była sesja chorób koni (Toksemia u koni), moderator tej sesji to dr Andrzej Bereznowski, a zagraniczni wykładowcy: prof. Christopher Pollitt (University of Queensland, z Australii). Moderatorem sesji chorób świń (Aktualne wyzwania zdrowotne w hyopatologii) był prof. Zygmunt Pejsak. Sesją IV były choroby drobiu (Praktyczne problemy w diagnostyce i profilaktyce zakaźnego zapalenia oskrzeli kur), naszymi gośćmi byli między innymi dr Luciano Gobbi oraz dr Wil Landman. Pojawiła się też sesja chorób małych przeżuwaczy, której moderatorem był dr hab. Jarosław Kaba, a zagranicznym wykładowcą był Agnus Wielkopolski z Wielkiej Brytanii. Przedostatnia sesja poświęcona była żywieniu i pielęgnacji zwierząt towarzyszących, moderował ją dr Michał Jank, a jednym z wykładowców była Lidiya Alaverdova, Hills. Ostatnią sesją tego kongresu były choroby ptaków domowych i zwierząt egzotycznych (Wybrane problemy patologii i terapii ptaków domowych i zwierząt egzotycznych), moderatorem był prof. Piotr Szeleszczuk, a jednym z zagranicznych wykładowców podczas tej sesji był dr Francios le Grange (Bird and Exotic Animal Clinic, Pretoria, RPA).

III Kongres Praktyki Weterynaryjnej odbył się w dniach 20–21 kwietnia 2013 r.

Jego organizatorami były Izba Łódzka i Izba Warszawska oraz Interservis Sp. z o.o. Podczas Kongresu odbyło się 7 sesji, takich jak: choroby psów i kotów (Neurologia psów i kotów), moderatorami byli prof. Roman Lechowski i dr Magdalena Kalwas; choroby koni (Rany u koni – duże wyzwanie dla praktyka), moderator: dr Andrzej Bereznowski; choroby trzody chlewnej (Rola lekarza weterynarii w optymalizacji wyników produkcyjnych stad świń) – prof. Zygmunt Pejsak; choroby drobiu (Mykoplasmoza kur i indyków – zagrożenia, rozpoznawanie, zwalczanie) – prof. Piotr Szeleszczuk. Kolejną sesją było zarządzanie bezpieczeństwem w łańcuchu pokarmowym (Praktyczne aspekty wdrażania zasad

Dobrych Praktyk oraz Systemu HACCP w łańcuchu produkcji żywności pochodzenia zwierzęcego) – prof. Krzysztof Kwiatek. Była też sesja poświęcona chorobom zwierząt egzotycznych (Diagnostyka chorób zwierząt egzotycznych), moderator: dr Tomasz Piasecki. W większości sesji wykładowcami byli również naukowcy zagraniczni.

IV Kongres Praktyki Weterynaryjnej odbył się w dniach 5–6 kwietnia 2014 r.

Zaplanowanych było wtedy 6 sesji. Pierwsza dotyczyła chorób psów i kotów (Analiza przypadków klinicznych z zakresu dermatologii, radiologii, hematologii, onkologii, diagnostyki), moderatorami byli: prof. dr hab. Roman Lechowski i dr n. wet. Magdalena Kalwas-Śliwińska. Kolejną sesją były choroby koni (Stomatologia u koni), moderatorem sesji był dr Andrzej Bereznowski. III sesja to choroby trzody chlewnej (Zdrowie – czynnik decydujący o wykorzystaniu potencjału genetycznego stada podstawowego), moderator: prof. dr hab. Zygmunt Pejsak. Następną były choroby zwierząt egzotycznych (Chirurgia zwierząt egzotycznych), moderator: dr Tomasz Piasecki. Choroby bydła (Aktualne problemy zdrowotne bydła mlecznego), moderatorem tej sesji był: dr hab. Przemysław Sobiech prof. nadzw. Nie zabrakło sesji dotyczącej chorób ptaków (Aktualne problemy zdrowotne w produkcji drobiarskiej i metody ich zwalczania) moderator: dr n. wet. Grzegorz Tomczyk.

V Kongres Praktyki Weterynaryjnej odbył się w dniach 25–26 kwietnia 2015 r.

Przedstawiono wtedy 7 sesji. Pierwsza to choroby psów i kotów (Pacjent ortopedyczny – kiedy nie operować?), moderatorem byli: prof. Roman Lechowski oraz dr Magdalena Kalwas-Śliwińska. II sesja to choroby koni (Choroby układu oddechowego i krążenia u koni), moderator: dr Andrzej Bereznowski. III sesją były choroby trzody chlewnej (Zdrowie podstawą opłacalnej produkcji prosiąt i tuczników), której moderatorem był prof. dr hab. Zygmunt Pejsak. Następnie odbyła się sesja chorób bydła (Zarządzanie stadem bydła a wydajność mleczna), moderatorem był dr hab. Przemysław

Targi VetMedica w 2012 r.,
od lewej: Krzysztof Matras,
Jacek Łukasiewicz, Andrzej Cecotka,
minister Marek Sawicki,
Marek Tomaszewski,
Jacek Tyrankiewicz

Od lewej: Jerzy Polkowski, Mirosław Maliszewski, Włodzimierz Jurkowski, prof. Henryk Maciołek, Krystyna Ozga, Tadeusz Domarecki, Krzysztof Matras, Jacek Tyrankiewicz, Andrzej Strzelecki, Stanisław Buchalski, Nikodem Bluszcz

Konferencja „Rola samorządów zawodów zaufania publicznego w demokratycznym porządku państwa prawnego” w Łodzi w 2016 r. Od prawej: prezes Mirosław Kacprzyk i wiceprezes Andrzej Cecotka

Sobiech. Na sesji V tematem były choroby zwierząt egzotycznych (Nowe wyzwania wraz z nowymi gatunkami w grupie zwierząt egzotycznych – marmozety i tamaryny, jeże, zwierzęta jadowite oraz ptaki drapieżne), moderatorem tej sesji był dr Tomasz Piasecki. Sesja VI poświęcona była chorobom drobiu (Najważniejsze zagrożenie zdrowotne w wielkotowarowej produkcji drobiarskiej), moderator: dr hab. Grzegorz Tomczyk, na ostatniej sesji tego roku było żywienie i dietetyka zwierząt (Wybrane choroby dietozależne – aktualny stan wiedzy), moderator: dr hab. Michał Jank.

VI Kongres Praktyki Weterynaryjnej odbył się w dniach 23–24 kwietnia 2016 r.

Podczas tego kongresu było 6 sesji. Pierwszą z nich były choroby małych zwierząt (Kardiologia psów

i kotów – sesja interaktywna), moderatorami byli: prof. Roman Lechowski i dr Magdalena Kalwas-Śliwińska. Sesja II dotyczyła chorób koni (Neonatologia koni), moderatorem był dr Andrzej Berznowski. Sesja III poświęcona była chorobom trzody chlewnej (Metody zwalczania ekonomicznie ważnych chorób świń), moderatorem tej sesji był prof. dr hab. Zygmunt Pejsak. Kolejną sesją były choroby bydła (Okres przejściowy u bydła mlecznego – diagnostyka i przeciwdziałanie zaburzeniom zdrowotnym), moderator: dr hab. Przemysław Sobiech prof. nadzw. Przedostatnią sesją były choroby zwierząt egzotycznych, której moderatorem był dr Tomasz Piasecki. Sesją VII były choroby drobiu (Czynniki zakaźne i środowiskowe rzutujące na efektywność produkcji i dobrostan drobiu), której moderatorem był dr hab. Grzegorz Tomczyk prof. nadzw.

Kongresowi co roku towarzyszą wystawy firm w ramach Targów Medycyny Weterynaryjnej – VetMedica.

Łódzka Izba Lekarsko-Weterynaryjna jest również organizatorem spotkań integracyjno-szkoleniowych, między innymi w Łowiczu i Radomsku. Są to spotkania dla lekarzy weterynarii praktyków, jak i pracowników Inspekcji Weterynaryjnej. Jedno z takich spotkań odbyło się w Piotrkowie Trybunalskim, była to biesiada strzelecka na terenie strzelnicy Polskiego Związku Łowieckiego. Przez wiele lat Janusz Krzywański wraz ze Sławomirem Borkowskim byli organizatorami „Balu lekarza weterynarii”, a po śmierci Janusza Krzywańskiego kontynuują tę tradycję Sławomir Borkowski wraz z Beą Chrzanowską.

Lek. wet. Mirosław Kacprzyk

25 lat Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Wielkopolska Izba Lekarsko-Weterynaryjna, podobnie jak pozostałe izby lekarsko-weterynaryjne w naszym kraju, świętuje w bieżącym roku 25-lecie istnienia. Minęło zatem ćwierć wieku od ponownego ustanowienia samorządów zawodowych lekarzy weterynarii, być może niewiele, ale jednak i w tym stosunkowo krótkim czasie dokonały się liczne zmiany w funkcjonowaniu zawodu.

Wspomnieć tutaj należy o krótkim epizodzie powojennym, w którym jednak działał samorząd lekarzy weterynarii. Poznańska Okręgowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna, bo o niej mowa, rozpoczęła działalność w 1946 r. Prezesem Izby został wówczas prof. Stanisław Runge, ur. w 1888 r. we Lwowie, absolwent Akademii Weterynarii we Lwowie, gdzie w 1913 r. zdał z odznaczeniem egzamin państwowy i otrzymał dyplom lekarza weterynarii.

W latach 1948–1949 prezesem Izby był lekarz wet. Henryk Heinsch. Po 1949 r. aż do 1991 r. nastąpiła ponad 40-letnia przerwa działalności samorządu zawodowego.

W ramach transformacji ustrojowej w Polsce, której początek datuje się umownie na 4 czerwca 1989 r. (pierwsze wolne wybory), zgodnie z zarządzeniem nr 14 z 26 marca 1991 r. prezesa Rady Ministrów powołany został Komitet Organizacyjny Izb Lekarsko-Weterynaryjnych, którego zadaniem było zwołanie okręgowych oraz Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii. Na mocy Ustawy z 21 grudnia 1990 r. (Dz.U nr 8 poz. 27 z 1991 r.) powołano do życia okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne w całym kraju oraz Krajową Izbę Lekarsko-Weterynaryjną. Wtedy reaktywowano również Wielkopolską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną z siedzibą w Poznaniu, samorząd niezależny w wykonywaniu swych zadań, podlegający tylko przepisom ustawy.

Organami Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, zgodnie z wyżej przytoczoną ustawą, są:

- Okręgowy Zjazd Lekarzy Weterynarii,
- Rada Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej,

oraz działające w sposób niezawisły:

- Komisja Rewizyjna Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej,
- Sąd Lekarsko-Weterynaryjny Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej,
- Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej,

Rada Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej powołuje ponadto komisje, które pełnią funkcje pomocnicze przy realizacji poszczególnych zadań.

Zjazd Założycielski naszej Izby odbył się 25 maja 1991 r. w Poznaniu, w Sali Sesyjnej Urzędu Wojewódzkiego. Początkowy problem z uzyskaniem siedziby rozwiązany został dzięki staraniom lek. wet. Waldemara Golca. Ostatecznie był to budynek przy ul. Grunwaldzkiej 248, dawniej część Leczniczy Miejskiej w Poznaniu. Pierwszym prezesem Izby został dr hab. Karol Kotowski (aktualnie prof. dr hab.), który funkcję tę pełnił przez dwie kolejne kadencje, w latach 1991–2001 (ponownego wyboru dokonał I Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Lekarzy

Weterynarii w 1995 r.). W tym okresie, również przez dwie następujące po sobie kadencje funkcję: Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej pełnił prof. dr hab. Walenty Kempki, przewodniczącego Okręgowego Sądu dr Piotr Kneblewski, a przewodniczącym Komisji Rewizyjnej był lek. wet. Jan Kardas.

Był to okres budowania pierwszych struktur samorządu, organizacji pracy biura, ustalania procedur administracyjnych, wprowadzenia pierwszego systemu informatycznego, dzięki któremu w sposób systemowy zaewidencjonowano lekarzy weterynarii z województwa wielkopolskiego. Ówczesny radca prawny Izby p. mec. Jolanta Mizera dbała o kwestie prawne, redagowała wzory poszczególnych dokumentów, ramowe uchwały oraz we współpracy z Radą określała sposób ich selekcji i przechowywania, tworząc zrzęby czegoś w rodzaju instrukcji kancelaryjnej. Wielkopolska Izba Lekarsko-Weterynaryjna stała się instytucją zrzeszającą lekarzy weterynarii, nadającą im prawo wykonywania zawodu i nadzorującą działalność w ramach tego zawodu. W II kadencji Rady radcą prawnym Izby została p. mec. Katarzyna Nikodem.

W 2001 r. odbył się II Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy, podczas którego wybrano nowego prezesa Izby – lek. wet. Andrzeja Żarneckiego. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został dr Edward Raczyński, który funkcję tę pełnił również w IV kadencji. Na przewodniczącego Komisji Rewizyjnej na III i później IV kadencję wybrano dr. Czesława Włodarczaka. Sądowi Wielkopolskiej Izby przewodniczył lek. wet. Tadeusz Majewicz, ówczesny wielkopolski wojewódzki lekarz weterynarii. Tadeusz Majewicz, pełniąc tę godność przez wiele lat, od początku wspierał Izbę w licznych przedsięwzięciach, również włączając się osobiście w jej prace, służąc cennymi radami i opiniami. W 2001 r. pożegnał się z nami na zawsze, po kilku miesiącach

Prof. Stanisław Runge,
w latach 1933–1936
rektor Uniwersytetu Poznańskiego,
prezes Poznańskiej Okręgowej Izby
Lekarsko-Weterynaryjnej
(1946–1948)

ciężkiej choroby. Po jego śmierci przewodniczącym Sądu został lek. wet. Alfred Kaczmarek.

Termin II Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego był nieco przesunięty, ponieważ poprzednia Rada czekała na nowelizację ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, która wprowadzić miała instytucję delegatów, jako novum w ramach samorządu zawodowego lekarzy weterynarii. Do tego roku władze Izby wybierane były na zjazdach sprawozdawczo-wyborczych zwoływanych dla wszystkich członków izb. Jednak występowały ogromne problemy z frekwencją, szczególnie widoczne podczas zjazdów sprawozdawczych, które czasem powtarzano, z uwagi na brak quorum i – co za tym idzie – brak możliwości podejmowania prawomocnych uchwał regulujących pracę Rady Okręgowej i innych organów Izby.

III kadencja Rady kierowanej przez prezesa Andrzeja Żarneckiego to okres, który zapoczątkował liczne zmiany w działalności samorządu. Już we wrześniu 2001 r., w ramach integracji środowiska zawodowego, nowy prezes zorganizował turniej piłki nożnej, mecze pomiędzy drużynami lekarzy weterynarii z poszczególnych powiatów. Zwieńczeniem turnieju był mecz finałowy połączony z festynem lekarzy weterynarii i ich rodzin w Brudzewie.

W następnym roku, w Doruchowie odbyła się pierwsza Majówka Lekarzy Weterynarii Izby Wielkopolskiej, która zainaugurowała cykl corocznych imprez majówkowych, które stały się po latach tradycją naszej Izby, ale nie tylko. Niektóre izby okręgowe, zainspirowane naszym przykładem, zaczęły organizować tego typu imprezy integracyjne.

Z inicjatywy prezesa Andrzeja Żarneckiego powołane zostało do życia Koło Seniorów, którego przewodniczącym został lek. wet. Jan Kardas, a po jego śmierci prof. Walenty Kempki – pełniący tę funkcję do dnia dzisiejszego. Corocznie odbywają się spotkania Koła, na które zawsze chętnie, z całego województwa, zjeżdżają się nasi drodzy seniorzy. Prezes Andrzej Żarnecki postanowił również poszerzyć pole komunikowania się z członkami Izby i zlecił wykonanie strony internetowej, na której pojawiały się bieżące informacje, komunikaty, a później również Biuletyn Informacyjny w formie elektronicznej. Zlecił ponadto opracowanie mosiężnych tabliczek pamiątkowych, które wręczone zostały zasłużonym seniorom weterynarii podczas zjazdów sprawozdawczych. Koniec III kadencji to również początek rejestracji istniejących od lat i nowych zakładów leczniczych dla zwierząt z całego województwa. Proces ten na tak masową skalę trwał jeszcze do początku IV kadencji Rady.

5 marca 2005 r. odbył się III Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, na którym prezesem został lek. wet. Andrzej Moskał, ponownie wybrany na tę funkcję podczas IV Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego, 25 kwietnia 2009 r. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej w IV kadencji został ponownie dr Edward Raczyński, natomiast w V kadencji lek. wet. Ireneusz Sobiak. Przewodniczącym Komisji Rewizyjnej w IV kadencji pozostawał dr Czesław Włodarczyk, a w V kadencji lek. wet. Stanisław Srokowski. Przewodniczącym Sądu w IV kadencji był lek. wet. Alfred Kaczmarek, natomiast w V kadencji

dr Piotr Kneblewski, który jako jedyny piastował tę funkcję przez trzy kadencje: pierwszą, drugą i piątą. Radcą prawnym Izby, po odejściu p. Katarzyny Nikodem na zaszczytną funkcję sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, została p. mec. Małgorzata Kalińska, która pozostaje na tym stanowisku do dnia dzisiejszego.

Prezes Andrzej Moskał kontynuował tradycję poprzednika, organizując coroczne majówki, z tą jednak zmianą, że zamiast – inaugurującego imprezę taneczną i biesiadę – meczu piłki nożnej, odbywała się loteria fantowa. Ponadto Izba współorganizowała zawody konne lekarzy weterynarii oraz grodziski półmaraton lekarzy weterynarii.

Z inicjatywy prezesa wybito specjalny mosiężny medal Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, który wręczano honorowym gościom i zasłużonym dla naszego samorządu lekarzom weterynarii. Rada, w 2011 r., postanowiła ufundować sztandar Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, który stanowi symbol jej jedności ponad podziałami, wspólnych dążeń, działań i priorytetów, stanowiących fundament dla dalszego rozwoju zawodu, a także integracji środowiska lekarzy weterynarii, członków Wielkopolskiej Izby. Sztandar od tamtej pory towarzyszył każdemu ważnemu wydarzeniu w życiu Izby.

Powoli siedziba Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej stawała się niefunkcjonalna, wysokie sufity pomieszczeń po zaadoptowanej niegdyś stajni sprawiały, że biura i salę obrad trudno było ogrzać zimą, przeciekał dach, zapadały się to tu, to tam podłogi z płyty pilśniowej przykrytej miękkimi wykładzinami. Jednym słowem stary, przedwojenny jeszcze budynek ulegał degradacji. XVII Zjazd Sprawozdawczy, który odbył się 14 kwietnia 2012 r., podjął uchwałę nr 10 w sprawie upoważnienia Rady Wielkopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej do wyboru i zakupu lokalu na siedzibę Wielkopolskiej Izby. Podniesiona została o 5 zł składka członkowska, z przeznaczeniem na ten właśnie cel. Kwestia zakupu nowej siedziby została więc przesądzona formalnie, jednak minął jeszcze kolejny rok zanim realizacja tego postanowienia nabrała realnego kształtu.

V Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy, zwołany na 27 kwietnia 2013 r., dokonał wyboru nowego prezesa lek. wet. Macieja Gogulskiego. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został lek. wet. Andrzej Moskał, były prezes Rady, a przewodniczącym Komisji Rewizyjnej – po raz kolejny – lek. wet. Stanisław Srokowski. Na przewodniczącego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego wybrano dr. Czesława Włodarczyka.

Nowy prezes od pierwszych dni swojej kadencji rozpoczął intensywne działania mające na celu zmodernizowanie i usprawnienie pracy biura, ale priorytetem stało się poszukiwanie lokalizacji i zakupu nowej siedziby. Powołano nawet spośród członków Rady kilkusobową komisję, która miała w tych działaniach współuczestniczyć, posiadając wszelkie plenipotencje członków Rady. Udało się znaleźć odpowiedni lokal i Izba nasza doczekała się w miarę obszernej, funkcjonalnej i estetycznej siedziby – mieszczącej się w domu wolnostojącym przy ul. Nagietkowej 4 w Poznaniu (ok. 200 m² powierzchni) wraz z budynkiem gospodarczym, który po gruntownym remoncie przestoczył się w dużą, mieszczącą ok. 100 osób multimedialną salę obrad.

PROMOCJA!

Kup 216 tub Cloxamedu,
a dostaniesz kurtkę
za 1 zł*

Zdrowe wymię w każdym okresie!

Cloxamed TS (200 mg + 800 mg)/8 g
zawiesina dowymieniowa dla bydła

ZASUSZANIE

- substancje czynne – kloksacylina sodowa i benzatynowa
- wysoka dawka antybiotyku – 1 g kloksacyliny
- leczenie i profilaktyka zapalenia wymienia w okresie zasuszania
- opakowanie – tubostrzykawka 8 g
- bardzo atrakcyjna cena!

Procopen tubostrzykawka 3 g
zawiesina dowymieniowa dla bydła

LAKTACJA

- substancja czynna – benzylopenicylina prokainowa
- wysoka dawka antybiotyku – 3 g penicyliny
- leczenie zakażeń bakteryjnych wymienia w okresie laktacji
- opakowanie – tubostrzykawka – 10 ml
- bardzo atrakcyjna cena!

Procopen tubostrzykawka, 3 g zawiesina dowymieniowa dla bydła.

Skład ilościowy i jakościowy substancji czynnej: Każda 10 ml tubostrzykawka dowymieniowa zawiera benzylopenicylinę prokainową jednowodną (3.0 g). **Wskazania lecznicze:** Leczenie infekcji wymienia u bydła mlecznego, wywołanych przez wrażliwe na benzylopenicylinę *Staphylococcus* i *Streptococcus*. **Przeciwwskazania:** Nie stosować w przypadku oporności na penicyliny, infekcji wywołanych przez patogeny wytwarzające β-laktamazy, znanej nadwrażliwości na penicyliny, cefalosporiny lub prokainę, lub którąkolwiek z substancji pomocniczych produktu. Nie stosować przy ciężkich zaburzeniach funkcji nerek ze skąpomoczem lub bezmoczem. **Działania niepożądane:** Reakcje alergiczne (wstrząs anafilaktyczny, skórne reakcje alergiczne). Z powodu występowania w produkcie poliwinidonu, może dojść do sporadycznych wstrząsów anafilaktycznych u bydła. W przypadku wystąpienia działań niepożądanych zwierzę należy leczyć objawowo. Środki podejmowane w przypadku reakcji alergicznych to: przy anafilaksji - epinefryna (adrenalina) oraz glikokortykoidy i.v.; przy skórnych reakcjach alergicznych - leki antyhistaminowe i/lub glikokortykoidy. **Docelowe gatunki zwierząt:** Bydło. **Dawkowanie i droga podania:** Podanie dowymieniowe - 3.0 g benzylopenicyliny prokainowej na ćwiartkę chorego wymienia (= 3.000.000 I.U. penicyliny), co odpowiada 1 tubostrzykawce na chorą ćwiartkę co 24 godziny przez 3 kolejne dni. Jeśli nie ma wyraźnej poprawy stanu po 2 dniach leczenia, należy zweryfikować diagnozę i jeśli konieczne zmienić sposób leczenia. Parenteralnie antybiotyki należy podawać w przypadku mastitis z objawami systemowymi. **Zalecenia dla prawidłowego podania:** Wstrząsnąć przed użyciem. Przed zastosowaniem wszystkie ćwiartki wymienia powinny być starannie zdojone. Po oczyszczeniu i dezynfekcji strzyków i ich końcówek, należy podać 1 tubostrzykawkę Procopenu do każdej z ćwiartek wymienia. **Okres karencji:** 5 dni dla tkanek jadalnych i 6 dni dla mleka. **Specjalne środki ostrożności i ostrzeżenia:** Patrz ulotka dołączona do opakowania leku. **Opakowanie:** Tubostrzykawka dowymieniowa, zawierająca 10 ml produktu. **Podmiot odpowiedzialny:** aniMedica GmbH, Im Südfeld 9, D-48308 Senden-Bösensell, Niemcy. **Przedstawiciel podmiotu odpowiedzialnego:** aniMedica Polska Sp. z o.o., ul. Chwaszczyńska 198 a, 81-571 Gdynia. **Numer pozwolenia:** 2263/13. Wyłącznie dla zwierząt. Wydawany z przepisu lekarza – Rp.

* Jeżeli chcesz zmodyfikować promocję,
skontaktuj się z przedstawicielem aniMedica

Prezes lek. wet. Maciej Gogulski osobiście nadzorował prace remontowe, zarówno pod względem estetyki i funkcjonalności, jak i jakości ich prowadzenia. Dzisiaj możemy z dumą powiedzieć, że siedziba Wielkopolskiej Izby, własna, bez obciążeń kredytowych, spełnia standardy, których oczekujemy od instytucji użyteczności publicznej w obecnej dobie.

Podczas XIX Zjazdu Sprawozdawczego naszej Izby, który odbył się już we własnej sali obrad, prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej Jacek Łukaszewicz wyraził miłą dla nas opinię, że jest to najbardziej okazała i funkcjonalna siedziba samorządu lekarzy weterynarii w Polsce.

Własne zaplecze lokalowe to wygoda i oczywiście oszczędność; na naszych własnych włościach odbyło się również tegoroczne spotkanie Koła Seniorów, planujemy też organizację szkoleń zawodowych dla członków naszej Izby, w ramach m.in. kształcenia ustawicznego. Zakres jest kwestią jak najbardziej otwartą.

Prezes Maciej Gogulski zlecił ponadto przebudowanie strony internetowej Izby tak, aby dostosować jej formę do współczesnych standardów w tej dziedzinie. To jedno z pierwszych przedsięwzięć prezesa po objęciu funkcji, stało się najważniejszym narzędziem bieżącej komunikacji z członkami naszej korporacji. Liczba zarejestrowanych na stronie osób stale rośnie. Staramy się, aby publikowane na niej treści były aktualne i atrakcyjne w formie, pozwalały śledzić ważne wydarzenia i przypominały o istotnych sprawach związanych z funkcjonowaniem w zawodzie, o odbywających się szkoleniach, wydarzeniach z życia Izby, a także o zmieniających się aktach prawnych.

Innym novum wprowadzonym przez Macieja Gogulskiego dla wygody i skrócenia oczekiwania członków Izby na załatwienie spraw, były głosowania elektroniczne i podejmowanie przez Radę tą drogą uchwał. W tej formie głosowane są wnioski lekarzy weterynarii, które nie budzą zastrzeżeń i nie wymagają żadnych uzupełnień. Głosowania odbywają się niezwykle sprawnie. Znacznie szybciej podjąć można teraz pracę w innej Izbie, albo wpisać się do naszej, otworzyć swój własny zakład czy dokonać w nim zmian. Istnieje też inna zaleta tego rozwiązania – znacznie obniżyło koszty działalności samej Rady, bowiem ograniczyło liczbę jej posiedzeń do jednego na dwa, czasem trzy miesiące.

Kontynuowana jest również tradycja organizacji majówek – pierwsza odbyła się w Willi Natura w Dolsku koło Śremu w połączeniu z XI Jeździeckimi Mistrzostwami Polski Lekarzy Weterynarii. Z dwóch kolejnych musieliśmy zrezygnować, z uwagi na koszty związane z zakupem i remontem nowej siedziby, ale po zrealizowaniu tych zadań wracamy do wspomnianych imprez, bardzo oczekiwanych przez naszych członków.

Z historią samorządu zawodowego lekarzy weterynarii w naszym regionie łączy się niewątpliwie historia Biuletynu Informacyjnego. Pierwszy numer, z inicjatywy nowo powołanej Okręgowej Rady ukazał się w październiku 2001 r., czyli w cztery miesiące po reaktywowaniu naszego samorządu. Numer inauguracyjny opracował „tymczasowy zespół redakcyjny” w składzie: dr hab. Walenty Kempki, dr hab. Karol Kotowski, lek. wet. Tadeusz Majewicz

i lek. wet. Jan Szewczuk. W słowie wstępnym ówczesny prezes Wielkopolskiej Izby dr hab. Karol Kotowski napisał: „(...) rozpoczęliśmy pierwszy kontakt, który Okręgowa Rada uważa za stosowne kontynuować poprzez okresowo wydawany Biuletyn Informacyjny. Zdajemy sobie sprawę, że redagowanie Biuletynu nie będzie zadaniem łatwym. Przede wszystkim jest to przedsięwzięcie dość kosztowne oraz pracochłonne dla społecznie pracującego kilkusobowego zespołu redakcyjnego(...)”.

Potem ukazały się jeszcze trzy numery wydane przez „tymczasowy zespół redakcyjny”, ale już nr 5 wydał „Zespół redakcyjny” w analogicznym składzie. Okręgowa Rada w I i II kadencji wydała łącznie 36 numerów Biuletynu. W skład kolejnych zespołów redakcyjnych wchodziły następujące osoby: dr hab. Karol Kotowski, lek. wet. Tadeusz Majewicz, prof. dr hab. Walenty Kempki, dr Stanisława Dembińska, lek. wet. Elżbieta Woźniak, lek. wet. Jan Szewczuk i mgr Agnieszka Bylewska.

Pierwszych 16 numerów Biuletynu miało formę bardzo skromną – zeszytową, z miękką okładką. Za pośrednictwem pisma członkowie Izby informowani byli o najważniejszych wydarzeniach w życiu samorządu zawodowego, publikowano niektóre podjęte uchwały, jak również wychodzące akty prawne dotyczące zawodu lekarza weterynarii. Tradycją stało się, iż artykuły wstępne redagował prezes Izby, którym był przez dwie kolejne kadencje dr hab. Karol Kotowski (aktualnie prof. dr hab.).

Z czasem forma Biuletynu ulegała zmianom, zarówno pod względem estetycznym, co dotyczyło w głównej mierze okładki, jak i objętości pisma. Wydawaliśmy Biuletyny „zielone” i „białe” – w zależności od koloru okładki. Były przygotowywane przez zespół: mgr A. Bylewska, lek. wet. I. Szeffiński, dr W. Gibasiewicz, lek. wet. A. Żarnecki pod kierownictwem lek. wet. T. Majewicza. Po śmierci Tadeusza Majewicza do redakcji włączono lek. wet. M. Wiński, a jej kierownictwo powierzono dr. Włodzimierzowi Gibasiewiczowi. Artykuły wstępne, w nieco luźniejszej formule, redagowane były przez mgr Agnieszkę Bylewską. Biuletyn w tym okresie rozrósł się do ponad 100 stron. Wprowadzono sukcesywnie nowe rubryki. Od czerwca 2005 r. wychodził Biuletyn „srebrny” redagowany przez dr W. Gibasiewicza i mgr A. Bylewską. Po odejściu dr W. Gibasiewicza powołano zespół redakcyjny w składzie: lek. wet. J. Sońnicki, prof. dr hab. W. Kempki, lek. wet. A. Dudziński, lek. wet. M. Gogulski i mgr A. Bylewska, który (z uwagi na kolor okładki) wydawał Biuletyn „złoty”. W bieżącej kadencji Rady w skład redakcji Biuletynu Informacyjnego weszli: lek. wet. Jacek Sońnicki i lek. wet. Ireneusz Szeffiński, we współpracy z mgr Agnieszką Bylewską. Do dnia dzisiejszego samorząd nasz wydał 80 numerów pisma.

Wielkopolska Izba Lekarsko-Weterynaryjna zrzesza aktualnie 1499 lekarzy weterynarii działających na terenie województwa wielkopolskiego, w tym 123 emerytów. W Izbie prowadzona jest ewidencja lekarzy weterynarii, ewidencja zakładów leczniczych dla zwierząt i rejestr lekarzy weterynarii upoważnionych do wydawania paszportów dla zwierząt. Z upływem lat zadań więc przybiera, sukcesywnie rośnie liczba członków Izby i – co za tym idzie – liczba składanych wniosków.

Mimo wielu trudności, staramy się działać dla dobra zawodu i cieszymy się, że robimy to w ramach własnego samorządu zawodowego.

25 lat wydawać by się mogło długim okresem czasu, mimo że w historii kraju to naprawdę niewiele i choć malkontentów nie brakuje, to wydaje się, że powinniśmy czuć się dumni z naszego reaktywowanego samorządu zawodowego, pomimo trudnych kwestii pozostających do rozwiązania,

wątpliwości i obaw. Nie każda grupa zawodowa ma umocowanie ustawowe w postaci własnego samorządu. Warto więc wspólnie starać się o wysoką jakość naszych działań i mimo wszystko optymistycznie patrzeć w przyszłość.

Mgr Agnieszka Bylewska
Lek. wet. Maciej Gogulski

25 lat Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Rocznice mają ważne znaczenie w kształtowaniu naszej świadomości i edukacji historycznej. Powalają przypomnieć fakty, zdarzenia i okoliczności, które odegrały ważną i szczególną rolę w historii, a w naszym przypadku także tej związanej z powstaniem samorządu zawodowego lekarzy weterynarii.

Przed dwudziestu pięciu laty na mocy ustawy z 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, powołano do życia Małopolską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną z siedzibą w Tarnowie, która wówczas obejmowała swoim działaniem obszar województw: krakowskiego, tarnowskiego, nowosądeckiego, rzeszowskiego i krośnieńskiego. Była jedną z największych izb lekarsko-weterynaryjnych, należała do niej ponad 1000 lekarzy weterynarii. Po nowym podziale administracyjnym kraju, jaki miał miejsce w 1999 r., w celu przypisania obszaru działania okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych nowo powstałym województwom z dotychczas działającej Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wydzielono Izbę Podkarpacką.

Obecnie obszar działania Izby Małopolskiej obejmuje terytorium województwa małopolskiego, które powstało z dawnych województw: krakowskiego, nowosądeckiego, tarnowskiego oraz części ziem należących do województw katowickiego, bielskiego, kieleckiego i krośnieńskiego. Administracyjnie województwo podzielone jest na 22 powiaty, w tym 3 powiaty grodzkie. Pod względem geograficznym jest to bardzo trudny teren do pracy dla lekarzy weterynarii, bowiem 30% powierzchni województwa leży powyżej 500 m nad poziomem morza, a niektóre miejscowości w powiecie tatrzańskim położone są powyżej 1140 m n.p.m. Dużym utrudnieniem dla lekarzy weterynarii jest znaczne rozdrobnienie gospodarstw.

Izba Małopolska liczy 942 członków, wśród nich jest 109 pracowników Inspekcji Weterynaryjnej i 760 lekarzy wolnej praktyki oraz 73 emerytów. Na obszarze działania Izby zarejestrowanych jest 436 zakładów leczniczych dla zwierząt, w tym 282 gabinetów, 121 przychodni, 28 lecznic, dwie kliniki i trzy laboratoria weterynaryjne. Gabinety weterynaryjne najczęściej są praktykami jednoosobowymi.

Zaszczytną funkcję prezesa Rady pierwszej i drugiej kadencji Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej pełnił Janusz Mach z Jarosławia, zaś trzecią i czwartą kadencję funkcję prezesa Rady pełnił Waław Czaja z Brzeska.

Z historycznego punktu widzenia trzeba przypomnieć, że pierwszym prezesem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, wybranym na pierwszym Zjeździe Krajowym Lekarzy Weterynarii w czerwcu 1991 r. w Bydgoszczy, został Andrzej Komorowski z Krakowa, który później został również mianowany pierwszym głównym lekarzem weterynarii w Polsce.

Pierwsza kadencja działania Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej to czas organizacji biura i siedziby, którą izba znalazła w budynku

Uroczyste poświęcenie
szkółki Małopolskiej Izby
Lekarsko-Weterynaryjnej,
18 kwietnia 2010 r.

Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii w Tarnowie dzięki uprzejmości ówczesnego wojewódzkiego lekarza weterynarii w Tarnowie Józefa Janasa. W tym okresie dużo pracy poświęcono na ewidencję lekarzy weterynarii wykonujących zawód oraz na wydawanie prawa wykonywania zawodu. Należy w tym miejscu również przypomnieć, że wraz z powstaniem samorządu lekarskiego nastąpiła prywatyzacja lecznictwa weterynaryjnego, a lekarze weterynarii jako pierwsza grupa zawodowa została sprywatyzowana w związku z przemianami ustrojowo-gospodarczymi po 1989 r. Należy również dodać, że w ówczesnym województwie krakowskim prywatyzację państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt przeprowadzono we wzorcowy sposób. O ile w skali kraju skomunalizowano ponad 70% obiektów należących do weterynarii, przez co większość z nich straciła swój charakter i na zawsze została utracona przez weterynarię, to w tym województwie 16 państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt zostało wykupionych przez lekarzy wolnej praktyki, 3 przejęła Inspekcja Weterynaryjna, a tylko 4 skomunalizowano. Stało się tak dzięki konsekwentnym staraniom wojewódzkiego lekarza weterynarii Kazimierza Czerwonki i życzliwości ówczesnego wicewojewody krakowskiego Jerzego Millera.

W 1994 r. w Krakowie został zwołany Nadzwyczajny Zjazd Lekarzy Weterynarii, na którym przyjęto pierwszy w historii Kodeks Etyki i Deontologii Weterynaryjnej, który do nowelizacji w 2008 r. był podstawowym aktem prawnym dotyczącym zasad należytego wykonywania zawodu.

Kolejnym ważnym wydarzeniem w życiu Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej było wydzielenie Izby Podkarpackiej. Na podstawie uchwały Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej nr 82/2000 z 9 grudnia 2000 r. Izba Podkarpacka objęła swym działaniem województwo podkarpackie zgodnie z nowym podziałem administracyjnym kraju. Podział przebiegł spokojnie i na wysokim poziomie dzięki ówczesnym prezesom: Wacławowi Czai, który był prezesem Izby Małopolskiej, i Krzysztofowi Strawie, który był pierwszym prezesem nowo powołanej Izby Podkarpackiej. Najlepszym wyrazem

dobrych stosunków pomiędzy tymi Izbami jest ścisła współpraca, która istnieje po dzień dzisiejszy.

W grudniu 2003 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zakładach leczniczych dla zwierząt, która nałożyła na izby lekarskie prowadzenie ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt i nadzoru nad prawidłowym funkcjonowaniem i spełnianiem wymagań dla poszczególnych kategorii oraz wydawaniem uchwał poświadczających wpis do rejestru Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Ustawowe zadania nałożone na Izbę zostały wykonane bardzo sprawnie bez pomocy finansowej państwa.

Nie sposób tu nie powiedzieć o tytanicznej pracy wykonanej przez wszystkie dotychczasowe Rady Izby Małopolskiej poszczególnych kadencji, a poświęconej opiniowaniu nowych czy też nowelizowanych aktów prawnych dotyczących szeroko rozumianego wykonywania zawodu lekarza weterynarii. Trzeba tu podkreślić, że ten bardzo profesjonalny głos w wielu wypadkach nie był brany pod uwagę, bowiem polityka rządzi się swoimi nie do końca zrozumiałymi zasadami, a później skutki tego odczuwamy wszyscy w życiu codziennym, stosując niedopracowane i niejasne przepisy.

Rok 2004 zaznaczył się w historii weterynarii bardzo burzliwie, bowiem doszło do protestu lekarzy weterynarii wolnej praktyki na skutek skandalicznych rozporządzeń o opłatach i wynagrodzeniach, niemożności podpisywania umów z powiatowym lekarzem weterynarii w ramach prowadzonego zakładu leczniczego dla zwierząt, a dotyczących czynności z wyznaczenia. Powołanie Komitetu Protestacyjnego Ogólnopolskiego Porozumienia Stowarzyszeń Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki były wyrazem głębokiej troski o status zawodu lekarza weterynarii. Komitet strajkowy został powołany w czerwcu 2004 r. na spotkaniu w Radomsku. W skład komitetu weszli również członkowie Izby Małopolskiej w osobach: Andrzej Różański, Zygmunt Babiarczyk i Wacław Gutt-Mostowy. 9 sierpnia 2004 r. do Warszawy pod gmach Ministerstwa Rolnictwa przybyli, spośród całej rzeszy innych lekarzy weterynarii, również przedstawiciele Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, aby okazać swoje niezadowolenie i dezaprobatę dla działań Ministerstwa Rolnictwa i Głównego Inspektoratu Weterynarii. Protest na terenie Małopolski, polegający na odstąpieniu od badania zwierząt rzeźnych i mięsa, trwał od 1 do 3 dni, w zależności od powiatu. Należą się w tym miejscu słowa podziękowania dla Krzysztofa Ankiewicza – ówczesnego małopolskiego wojewódzkiego lekarza weterynarii – oraz powiatowych lekarzy weterynarii za właściwą postawę i niewyciąganie konsekwencji osobowych dotyczących lekarzy biorących udział w proteście. W związku z brakiem eskalacji protestu na terenie kraju, a jedynie deklaracjami poparcia dla czynnie protestujących, protest został zawieszony. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna przyjęła stanowisko popierające postulaty zgłoszone podczas protestu lekarzy wolnej praktyki.

Minął rok i w czerwcu 2005 r. doszło do wyborów na czwartą kadencję do władz Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej. Skład Rady uległ daleko posuniętym zmianom, bowiem weszli do niej

Posiedzenie Rady Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, Zakopane, grudzień 2005 r.

przedstawiciele różnych stowarzyszeń lekarzy weterynarii wolnej praktyki. Już na Zjeździe Krajowym została podjęta uchwała dotycząca niewykonywania monitoringu gruźlicy, białaczki i brucelozy bowiem wynagrodzenie za te czynności nie odzwierciedlało nakładów sił i środków, a umowy z powiatowym lekarzem weterynarii na wykonanie tych zadań nie mogły być podpisywane w ramach zakładu leczniczego dla zwierząt, a jedynie z osobą fizyczną, co z kolei stało w sprzeczności z ustawą Prawo farmaceutyczne. Lekarze weterynarii Izby Małopolskiej zdecydowanie podporządkowali się uchwale Krajowego Zjazdu i nie wykonywali monitoringu. Szczególnie trzeba podkreślić tutaj podejście lekarzy weterynarii wolnej praktyki z powiatów nowotarskiego i tatrzańkiego, których nieugięta postawa wobec niewykonywania monitoringu brucelozy u owiec, a tym samym widmo wstrzymania eksportu jagniąt wiosną 2006 r. spowodowała interwencję starostów w Ministerstwie Rolnictwa i w efekcie doszło do podpisania 16 grudnia 2005 r. znowelizowanego rozporządzenia w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za czynności wykonywane przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii. Był to wkład lekarzy weterynarii Izby Małopolskiej dla ogólnopolskiej społeczności weterynaryjnej.

Mówiąc o protestach należy wspomnieć również o tym, który miał miejsce w Warszawie 17 kwietnia 2007 r., gdzie Izba Małopolska była licznie reprezentowana przez swoich członków zarówno lekarzy wolnej praktyki, jak też lekarzy zatrudnionych w Inspekcji Weterynaryjnej.

Akcja protestacyjna miała na celu zwrócenie uwagi decydentom i opinii publicznej na właściwe usytuowanie i organizację Inspekcji Weterynaryjnej, uposażenie pracowników, pozwalające na odpowiednią realizację zadań związanych z bezpieczeństwem żywności i ochroną zdrowia publicznego. Protest był koordynowany przez Krajową Radę, wzięło w nim udział ponad 2 tysiące lekarzy weterynarii z całej Polski.

W Krakowie, w czerwcu 2007 r., odbyła się Sesja Generalna Europejskiej Federacji Lekarzy Weterynarii, po raz pierwszy zorganizowana w Polsce, w której uczestniczyli lekarze weterynarii z całego kontynentu. Wielu z nich było w Polsce po raz pierwszy. Dzięki staraniom władz Izby Krajowej i Izby Małopolskiej Kraków stał się dla nich nie tylko wizytówką naszych możliwości zawodowych i organizacyjnych, ale także gościnności i walorów turystycznych naszego kraju. Organizacja Zgromadzenia Generalnego i imprezy towarzyszące zostały bardzo wysoko ocenione przez władze Federacji.

Tradycją stały się już uroczyste grudniowe posiedzenia Rady Izby Małopolskiej połączone z kolacją wigilijną, w których biorą udział również małopolski wojewódzki lekarz weterynarii i lekarze powiatowi województwa małopolskiego. Na uroczyste posiedzenia zapraszani są: prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej oraz główny lekarz weterynarii. Czestymi honorowymi gośćmi byli lekarze weterynarii ze Słowacji, co służy również współpracy polskich i słowackich lekarzy weterynarii.

Małopolska Izba Lekarsko-Weterynaryjna gościła na swoim terenie lekarzy weterynarii z Węgier,

Czech, a nawet Stanów Zjednoczonych Ameryki, co miało niewątpliwie duży wpływ na wymianę poglądów i doświadczeń w dziedzinie samorządności zawodowej, postępu nauk weterynaryjnych i osiągnięć klinicznych.

Od kilkunastu lat wielką atrakcją dla lekarzy weterynarii z całej Polski cieszy się karnawałowy bal w zabytkowej kopalni soli w Wieliczce, w komorze Warszawa, organizowany przez Małopolską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną. Głównym organizatorem tych, jakże uroczystych, spotkań jest Lech Pankiewicz. Udział w takim spotkaniu dostarcza niezapomnianych wrażeń i pozostaje na długo w pamięci.

W 2008 r. Rada Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej podjęła uchwałę o wykonaniu sztandaru dla Izby Małopolskiej. Poświęcenie sztandaru odbyło się 18 kwietnia 2009 r. w Tarnowie. Posiadanie sztandaru jest wyrazem jedności i chęci działania w imię dobra wspólnego dla całej polskiej weterynarii.

Bardzo ważnym wydarzeniem w dwudziestoletniej historii Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej był w 2009 r. zakup lokalu z przeznaczeniem na siedzibę Izby. Zakup ten został całkowicie sfinansowany ze składek członków Izby. Do nowego lokalu mieszczącego się w Tarnowie przy ulicy Widok 4/2 Izba Małopolska przeniosła się 7 grudnia 2009 r., a już 27 stycznia 2010 r. odbyło się w tym lokalu pierwsze posiedzenie Rady Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej połączone z uroczystym jej otwarciem i poświęceniem. Należy podkreślić, że zakup siedziby był możliwy dzięki bardzo rozważnej i oszczędnej polityce finansowej moich poprzedników – prezesów Janusza Macha i Wacława Czai oraz dzięki rozłożeniu na raty zaległych składek przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną. Pragnę w tym miejscu poinformować, że zaciągnięty dług został spłacony z dniem 1 września 2011 r. Należy stwierdzić, że nowa siedziba Izby to dowód aktywności i rozwoju naszego środowiska. Mam osobistą nadzieję, że to miejsce stanie się łącznikiem pomiędzy przeszłymi, obecnymi i przyszłymi pokoleniami lekarzy weterynarii z Małopolski, a wszyscy traktować

Uroczystość otwarcia siedziby Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, 27 stycznia 2010 r.

je będą jak drugi dom oraz że wszyscy będą o to miejsce dbali jak o swoją własność, bowiem każdy członek Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej ma wkład w to dzieło.

Członkowie Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej 6 października 2015 r. wzięli czynny udział w manifestacji zorganizowanej przez Porozumienie Wielkopolskie w Warszawie, w celu podniesienia płac w Inspekcji Weterynaryjnej i wynagrodzeń za czynności z wyznaczenia powiatowego lekarza weterynarii. Wyjazd chętnych do wzięcia udziału w manifestacji z terenu całej Małopolski zorganizowała Małopolska Izba Lekarsko-Weterynaryjna. W tej manifestacji wzięło udział 48 lekarzy weterynarii członków Izby Małopolskiej.

Nasi członkowie zawsze byli obecni we władzach Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Uczestnictwo to przedstawia się następująco:

- I kadencja: prezes Andrzej Komorowski, sekretarz Krajowej Rady Andrzej Marek, członek Krajowej Rady Janusz Mach, członek Krajowego Sądu Jan Grudnik, członek Komisji Rewizyjnej Adam Halkiew.
- II kadencja: prezes Andrzej Komorowski, członkowie Krajowej Rady: Andrzej Marek, wiceprezes Krajowej Rady Janusz Mach, członek Komisji Rewizyjnej Adam Halkiew.
- III kadencja: członek Krajowej Rady Waclaw Czaja, zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Waldemar Sidowski, członek Krajowego Sądu Piotr Żmuda, członek Komisji Rewizyjnej Tadeusz Pawluś.
- IV kadencja: członek Prezydium Krajowej Rady Waclaw Czaja, członek Krajowej Rady Piotr Żmuda, zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Andrzej Różański, członkowie Krajowego Sądu: Jan Grudnik, Kazimierz Janik, członek Komisji Rewizyjnej Tadeusz Pawluś.
- V kadencja: wiceprezes Krajowej Rady Piotr Żmuda, członek Krajowej Rady Waclaw Czaja,

zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Jacek Jakubek, członkowie Krajowego Sądu: Bożena Urbaniec, Kazimierz Janik, członek Komisji Rewizyjnej Tadeusz Pawluś.

- VI kadencja: członkowie Krajowej Rady: Piotr Żmuda, Andrzej Różański, zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Jerzy Harmata, członkowie Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego: Kazimierz Janik, Jacek Jakubek, Jan Grudnik.

Wymienieni lekarze weterynarii zawsze aktywnie i z dużym zaangażowaniem uczestniczyli i uczestniczą w pracach Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Patrząc z perspektywy tych dwudziestu pięciu lat działalności Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej można stwierdzić, że nie byłoby tych wszystkich dokonań, gdyby nie osoby, które były i są zaangażowane w pracę na rzecz samorządu zawodowego lekarzy weterynarii w Małopolsce. Pragnę wymienić te osoby, bowiem to ci ludzie tworzą historię tego zawodu w naszym województwie:

- **I kadencja Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej:** prezes Janusz Mach, wiceprezesi – Marian Balon, Jerzy Grabiec, Jan Grudnik, Ryszard Janicki, Ziemowit Ojak, Marek Maciejewski, sekretarz – Józef Janas, skarbnik – Adam Halkiew, członkowie Rady – Andrzej Huza, Andrzej Krzakowski, Tadeusz Muszyński, Tadeusz Pawluś, Beata Sochacka, Roman Strokoń, Marek Wilk, Komisja Rewizyjna – przewodniczący Marian Duch, członkowie – Wiesława Chowaniec, Zdzisław Doniec, Jerzy Harmata, Andrzej Skóra, Jerzy Wohner, Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej Franciszek Surma, zastępcy Rzecznika – Stanisław Opióła, Marek Basta, Andrzej Garbacik, Jacek Klich, Kazimierz Kozik, Szczepan Nalepa, przewodniczący Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego Leszek Deptuła, członkowie – Lech Pankiewicz, Stanisław Bukowski,

Zjazd delegatów Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, kwiecień 2016 r.

Stanisław Glazar, Marian Janeczko, Gabriel Kulpiński, Leszek Sierpiński, Józef Szvec.

- **II kadencja Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej:** prezes Janusz Mach, wiceprezesa – Mariusz Kajpus, Marian Balon, Jerzy Grabiec, Ziemowit Ojak, Halina Michalkiewicz, Jan Molak, sekretarz – Marek Strzałkowski, Waldemar Sidowski, skarbnik – Marian Duch, Bogusław Drapała, członkowie Rady – Andrzej Mełges, Piotr Derkowski, Mieczysław Damski, Józef Zabawa, Jan Cyrwus, Wojciech Tabęcki, Krzysztof Strawa, Adam Halkiew, Waldemar Sidowski, Bogusław Drapała, Beata Sochacka, Komisja Rewizyjna – przewodniczący – Jan Grudnik, członkowie – Marek Maciejowski, Andrzej Gwóźdź, Antoni Król, Roman Strokoń, Krzysztof Klimas, Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej – Jan Serwin, Waclaw Czaja, zastępcy Rzecznika – Szczepan Nalepa, Andrzej Krzakowski, Agata Rembiszewska, Leszek Sierpiński, Jerzy Wohner, przewodniczący Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego – Leszek Deptuła, członkowie – Lech Pankiewicz, Stanisław Glazar, Gabriel Kulpiński, Jerzy Kopeć, Krzysztof Wojnarski, Zbigniew Mańko, Józef Szajnik, Włodzimierz Durbacz.

- **III kadencja Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej:** prezes – Waclaw Czaja, wiceprezesa – Jacek Jakubek, Kazimierz Janik, Piotr Żmuda, sekretarz – Tadeusz Pawluś, skarbnik – Stefan Dela, członkowie Rady – Zygmunt Babiarez, Jan Cyrus, Włodzimierz Durbacz, Tomasz Klocek, Andrzej Różański, Waclaw Mueck, Mariusz Stein, Komisja Rewizyjna – przewodniczący – Bożena Urbaniec, członkowie – Andrzej Sokacz, Paweł Jerzykowski, Krzysztof Giza, Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej – Lech Pankiewicz, zastępcy Rzecznika – Stanisław Opióła, Daniel Cieśla, Janusz Stanek, Antoni Król, przewodniczący Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego – Franciszek Surma, członkowie – Kazimierz Gorlicki, Włodzimierz Janczy, Jacek Kańka, Marek Leś, Szczepan Nalepa, Aleksander Szlachetka, Józef Szerszeń, Krzysztof Zieliński.

- **IV kadencja Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej:** prezes – Waclaw Czaja, wiceprezesa – Kazimierz Janik, Piotr Żmuda, Lech Pankiewicz, sekretarz – Tadeusz Pawluś, skarbnik – Marek Dudzik, członkowie Rady – Zygmunt Babiarez, Jan Cyrwus, Włodzimierz Durbacz, Janusz Stanek, Kazimierz Gorlicki, Andrzej Różański, Ewa Baziak-Fijałkowska, przewodniczący Komisji Rewizyjnej – Tomasz Kędzierski, członkowie – Patrycja Własnowolska, Paweł Jerzykowski, Waldemar Domański, Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej – Beata Rząsa-Janus, zastępcy Rzecznika – Jerzy Harmata, Jacek Kańka, Tomasz Piechulski, Józef Szvec, przewodniczący Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego – Franciszek Surma, członkowie – Roman Bachulski, Jacek Janas, Stanisław Kawalec, Andrzej Kasprzyk, Marek Leś, Szczepan Nalepa, Stanisław Opióła, Andrzej Zieliński.

- **V kadencja Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej:** prezes – Piotr Żmuda,

wiceprezesa – Waclaw Czaja, Kazimierz Janik, Lech Pankiewicz, sekretarz – Tadeusz Pawluś, Skarbnik – Stefan Dela, członkowie Rady – Zygmunt Babiarez, Jan Cyrwus, Tomasz Kędzierski, Janusz Stanek, Mariusz Stein, Ewa Baziak-Fijałkowska, Jacek Jakubek, przewodniczący Komisji Rewizyjnej – Paweł Jerzykowski, członkowie – Patrycja Własnowolska-Łoza, Magdalena Ciecior-Kuźnicka, Grzegorz Tobiasz, Paweł Wałaszek, Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej – Jerzy Harmata, zastępcy Rzecznika – Dariusz Kwaśniewicz, Krzysztof Miller, Waclaw Mueck, Stanisław Opióła, Tomasz Klocek, przewodniczący Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego – Wojciech Wójcik, członkowie – Jacek Janas, Włodzimierz Janczyk, Joanna Kawiecka, Janusz Piątkowski, Tomasz Piechulski, Tomasz Rychlik, Andrzej Talaga, Bożena Urbaniec.

- **VI kadencja Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej:** prezes – Piotr Żmuda, wiceprezesa – Waclaw Czaja, Kazimierz Janik, Lech Pankiewicz, sekretarz – Tadeusz Pawluś, skarbnik – Tomasz Kędzierski, członkowie – Zygmunt Babiarez, Magdalena Ciecior-Kuźnicka, Janusz Stanek, Andrzej Różański, Ewa Baziak-Fijałkowska, Jerzy Harmata, Jacek Jakubek, Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej – Dariusz Kwaśniewicz, zastępcy Rzecznika – Alina Borkowska, Krzysztof Miller, Kinga Dudzik, Justyna Lipko-Przybylska, Paweł Pęczalski, Mariusz Szaluś, Grzegorz Tobiasz, przewodniczący Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego – Wojciech Wójcik, członkowie – Dorota Gałązka, Adam Jurys, Jacek Kańka, Aneta Kawuła, Ireneusz Komenda, Marcin Polaszek, Barbara Strawa, Piotr Andrzej Zieliński, przewodniczący Komisji Rewizyjnej – Paweł Jerzykowski, członkowie – Anna Bęczkowska, Marian Obst, Adam Pawluś.

Pragnę podkreślić, że funkcjonowanie Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej nie byłoby możliwe bez pracowników biura i ich osobistego zaangażowania w osobach p. Teresy Skrzypek, która od początku powstania Izby Małopolskiej jest z nami, oraz p. Urszuli Cieź i radcy prawnego p. Bożeny Wyszynskiej.

Po dwudziestu pięciu latach istnienia samorządu wielu lekarzy weterynarii wątpi w zasadność istnienia izb lekarsko-weterynaryjnych. Dlatego wyzwaniem na najbliższe lata działalności samorządu zawodowego lekarzy weterynarii jest między innymi poszukiwanie dróg, aby dotrzeć do wszystkich koleżanek i kolegów i zaktywizować ich do działania dla dobra społeczności lekarskiej i samych siebie. Oni muszą poczuć, że to jest ich samorząd.

Stwierdzić należy, że art. 17 Konstytucji RP jest najważniejszym osiągnięciem samorządowego i demokratycznego społeczeństwa dającym gwarancję funkcjonowania samorządowi lekarsko-weterynaryjnemu, jak i innym samorządom zawodów zaufania publicznego. Tej zdobyczy musimy bronić dla dobra Polski, zawodu i społeczeństwa.

Dr n. wet. Piotr Żmuda

25 lat Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

21 grudnia 1990 r. weszła w życie ustawa o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Pierwszy założycielski Zjazd Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbył się w maju 1992 r. i uczestniczyli w nim następujący lekarze weterynarii:

Z byłego województwa koszalińskiego:

Jerzy Andrzejewski, Inez Andryszewska-Kwik, Aleksandra Brzosko, Andrzej Brzosko, Henryk Boroń, Mieczysław Bojke, Norbert Burdziełowski, Arkadiusz Bojarski, Elżbieta Bartkowska, Bogusław Bartkowiak, Ferdynand Burgiel, Jan Brodowski, Zbigniew Bińkowski, Zbigniew Buchowiecki, Paweł Bienias, Konrad Cias, Regina Czaplicka-Drozdowska, Genowefa Chmielewska, Andrzej Chmielewski, Marek Chmielewski, Jan Czapnik, Witold Choroś, Bogusław Cwakiński, Józef Ciporski, Adam Dul, Marian Dworakowski, Zbigniew Dudek, Jerzy Dowgiałło, Tadeusz Filipkowski, Ewa Gołembiewska, Zenon Gołembiewski, Henryk Gadula, Marek Golkowski, Joanna Golkowska, Marek Gębal, Alicja Graczyk, Zbigniew Grabarek, Krzysztof Hübner, Franciszek Hryniewicz, Tadeusz Hajkowicz, Leszek Hryckiewicz, Anna Igiel, Dariusz Igiel, Janusz Iwanek, Stanisław Jankowski, Antoni Jaroszewski, Lubomir Kolbusz, Włodzimierz Kanderski, Remigiusz Konom, Ryszard Krzemiński, Krzysztof Kostecki, Halina Kostecka, Zbigniew Kulka, Marek Kaszubski, Stanisław Kosmala, Halina Krawiec, Zygmunt Kaźmierczak, Stanisław Karbowski, Stanisław Kowalczyk, Grzegorz Król, Edward Kurcz, Andrea Korecka-Kurcz, Zenon Kumek, Józef Kozar, Krystyna Kulawczyk, Tadeusz Klima, Krzysztof Kwik, Zdzisław Kalupa, Krzysztof Kadłubowski, Izabela Kaszubska, Tadeusz Kabaciński, Alojzy Langner, Romuald Lebryk, Jadwiga Lewicka, Wit Lewicki, Andrzej Lechowicz, Władysław Lasocki, Andrzej Łysakowski, Barbara Mękarska, Wojciech Mękarski, Krystyna Mazur, Witold Mazur, Jerzy Mieczkowski, Tadeusz Mażewski, Bogdan Maślak, Zenon Mielewicz, Henryk Maciąg, Julian Miazek, Edward Matyniak, Jędrzej Nowicki, Dana Nowicka, Marian Niebudek, Jerzy Nałęcz, Maria Nadowska, Konrad Nadowski, Janusz Nyk, Krzysztof Nowak, Sławomir Nurczyński, Henryk Niebieszczański, Tadeusz Nowicki, Marek Odlewany, Tomasz Olander, Adam Orłowski, Franciszek Otlowski, Bogdan Otlowski, Ryszard Perzanowski, Alicja Pigla, Krzysztof Pigla, Dariusz Piechocki, Adam Piskorek, Edmund Podbrożny, Marian Ptasznik, Janina Ptasznik, Przemysław Pacholec, Andrzej Pawlik, Tadeusz Perskiewicz, Krystyna Paszowska, Janina Percec, Zbigniew Percec, Andrzej Pławiński, Jolanta Piwowarczyk, Piotr Piwowarczyk, Eugeniusz Pałka, Krzysztof Pomorski, Tomasz Pokrzywka, Ewa Pekowska, Mariusz Rychter, Edmund Rogoża, Roman Rajewski, Jerzy Radziszewski, Iwona Raś, Maciej Raś, Jan Romański, Romuald Radziwołek, Jerzy Rachwałowski, Jan Rosiński, Jan Sawko, Jolanta

Strzelecka, Grzegorz Spyra, Zbigniew Spizewski, Sławomir Siegiel, Robert Sienkowski, Sylwester Sobański, Bogusław Siwko, Ryszard Szczuka, Zygmunt Szyndler, Marek Sewerynek, Zenon Sowsian, Roman Stasiński, Mirosław Stawiarski, Włodzimierz Sikorski, Elżbieta Sikorska, Małgorzata Śliwińska, Bogusława Smółska-Szymczeska, Henryk Szymański, Andrzej Stańczyk, Piotr Stasiński, Teofil Serwatowski, Roman Szarlak, Genowefa Szarlak, Zygmunt Skrzypek, Mariusz Sitarz, Paweł Szawłowski, Jerzy Spenner, Marek Skrobiński, Jarosław Szostak, Ryszard Sajnaga, Mieczysław Taszkun, Krzysztof Ulrich, Władysław Wybieralski, Anna Wybieralska, Gabryela Wawrzyńska, Jarosław Wierzejski, Zbigniew Wojtaszek, Ryszard Włodarczyk, Janusz Wiercioch, Marek Wałachowski, Jerzy Wrzeszcz, Ryszard Woliński, Szczepan Zieliński, Andrzej Żukociński, Zygmunt Zgierski, Józef Voss, Bogusław Zakrzewski.

Z byłego województwa szczecińskiego:

Tadeusz Antoszuk, Andrzej Adamski, Zbigniew Banaś, Zygmunt Borowski, Benedykt Bińkowski, Andrzej Blachura, Jan Biliński, Mirosław Berzewski, Elżbieta Bociarska, Jan Bociarski, Tadeusz Białek, Romuald Bekajło, Zygmunt Bąk, Tadeusz Bełdowski, Andrzej Bocian, Witold Chojnacki, Tadeusz Cieśla, Władysław Chowański, Bogdan Chudy, Waldemar Choina, Joanna Ciechańska, Ewa Czarny, Henryk Czarnecki, Bronisław Czerewaty, Danuta Czerwińska, Zdzisław Czerwiński, Stanisław Chałat, Grażyna Cioroch, Kazimierz Cisło, Krzysztof Dankiewicz, Jacek Dąbrowski, Kazimierz Drewniak, Władysław Dziedzic, Stanisław Dziemidowicz, Marcin Dobkowski, Janusz Dymel, Elżbieta Dołhań, Lesław Dołhań, Ewa Dobryłko, Waldemar Dobryłko, Maria Dmochowska, Jerzy Dmochowski, Wiesław Deptuła, Andrzej Florkowski, Wojciech Fragstein, Jerzy Frąckowiak, Andrzej Frąckowiak, Antoni Furowicz, Jerzy Głowacki, Janusz Grabiec, Tomasz Grupiński, Elżbieta Grądzka, Sławomir Grądzki, Grażyna Gunia, Barbara Gutarowicz, Aleksander Garlicki, Marian Gęsikowski, Anna Górecka, Grzegorz Górecki, Jan Górajski, Bogdan Grzelak, Barbara Grabałowska, Andrzej Grabałowski, Hubert Gumowski, Zygmunt Gabryś, Krystyna Golicz, Jarosław Gołębiwski, Zbigniew Gosławski, Leonard Gugała, Antoni Jastrzębski, Piotr Jastrzębski, Zbigniew Jarosławski, Arkadiusz Jaszczak, Marian Jagusz, Bogumiła Jacewicz, Jan Jacewicz, Tadeusz Janaczyk, Wojciech Jezierski, Paweł Jędrzejewski, Andrzej Januszewski, Janusz Jureczek, Jan Jarosz, Antoni Jędrzejowski, Marek Jancewicz, Wiesław Kuczma, Arkadiusz Kruza, Wiesław Kostrzewski, Stanisław Konarski, Janusz Kopyłowski, Mirosława Królak, Waldemar Królak, Ewa Kaznocha, Paweł Kaznocha, Janusz Kożuchowski, Justyna Kożuchowska, Jerzy Kałuża, Stanisław Kowalewski, Antoni Kwietniak, Artur Konieczny, Janina Kaźmierczak, Ziemowit Kaczyński, Piotr Kleka,

Marek Kleka, Marek Krzysztofik, Marek Kozak, Jan Kołtowski, Amelia Kluczkowska, Janusz Kotarski, Marian Kraszkiewicz, Anna Karasek, Jacek Leonkiewicz, Zdzisław Lech, Małgorzata Lemańska, Janusz Lemański, Stefan Leoniuk, Lesław Łukawski, Waclaw Luniewski, Jarosław Muzykiewicz, Robert Mazur, Ryszard Mikołajczyk, Grzegorz Majewski, Tadeusz Maciołek, Karol Marcinkowski, Wojciech Małecki, Tomasz Mruk, Maria Miszczak, Bogdan Makowski, Dorota Mync-Chmielewska, Tomasz Mitura, Blandyna Migdalska, Ryszard Misztal, Piotr Nazar, Henryk Nadskakulski, Zygmunt Nociński, Sławomir Nuroński, Henryk Noga, Stanisław Olender, Piotr Olszewski, Tadeusz Osóch, Andrzej Oreńczak, Henryk Pawlak, Stanisław Paclawski, Józef Pawlikowski, Zdzisław Pawlik, Wotold Pietrzyk, Zbigniew Pitula, Grzegorz Popławski, Jan Pawiński, Jan Pochwała, Zbigniew Podczaski, Maciej Prost, Wiesław Przekowiak, Jarosław Przybyłowski, Zdzisław Peczyński, Stanisław Porębski, Janusz Prost, Marcin Pikiel, Wiesław Religa, Janusz Racinowski, Maciej Racinowski, Aleksander Rybczyński, Zbigniew Rabiega, Waldemar Romańczukiewicz, Zygmunt Richter, Tadeusz Ratkowski, Witold Ratkowski, Dariusz Raniszewski, Alojzy Remigiusz, Krzysztof Suślak, Janusz Stołeczki, Andrzej Szymański, Wiesław Szymański, Halina Szymańska, Maciej Szymański, Zbigniew Sułkowski, Tadeusz Sot, Edward Stankiewicz, Stefan Staszewski, Stanisław Stelmach, Antoni Szykiewicz, Ewa Sobieszczyk, Artur Suszek, Jerzy Sadowski, Jerzy

Sapiński, Teresa Szmagaj, Lech Szmagaj, Albert Surrynt, Mieczysław Sypień, Tadeusz Soroka, Ryszard Sawicki, Zbigniew Socha, Leszek Szostak, Tomasz Stanisławski, Remisław Suchcicki, Mieczysław Sałuda, Ryszard Służewski, Norbert Strzewiczek, Kazimierz Sokołowski, Piotr Słowikowski, Piotr Stoczek, Lech Szczepiński, Mieczysław Story, Tadeusz Semiszyn, Mirosław Samsik, Lidia Szkuta, Władysław Szemis, Krystyna Tokarska, Jan Tokarski, Bogdan Trot, Maciej Trynka, Iwona Turniak, Waldemar Turniak, Stanisław Tułeczki, Zdzisław Truszyński, Kazimierz Turek, marek Tekiela, Adam Urbański, Bolesław Uziębło, Anna Wroniewska, Józef Zbigniew Woroszczak, Leon Woźniak, Andrzej Wiczorek, Barbara Walkowiak, Jerzy Wikliński, Andrzej Wojtyła, Zbigniew Wojciechowski, Piotr Wątroba, Juliusz Wolak, Zbigniew Wnuk, Andrzej Wolańczyk, Anna Wolańczyk, Jarosław Węgliński, Jerzy Wasilewski, Grażyna Wilk, Stanisław Wołoszczak, Tomasz Wawryniuk, Remigiusz Węgrzynowicz, Jarosław Wieluniecki, Lilianna Zawodna, Andrzej Zawodny, Włodzimierz Zaręba, Bogdan Zieliński, Jan Zenkner, Jan Jerzy Zenkner, Wit Żarnawski, Józef Żurek, Eugeniusz Żywica, Antoni Żal.

Na zjeździe założycielskim wybrano prezesa Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, którym został lek. wet. Karol Marcinkowski oraz składy organów (Rady, Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, Sądu i Komisji Rewizyjnej).

VETERINUS DERMA GEL®

Produkt pierwszego wyboru w USA, Kanadzie, UK i krajach UE - już dostępny w Polsce!

- ▶ Veterinus Derma Gel® to izotoniczny hydrożel powstały na bazie polimerów o wysokiej masie cząsteczkowej umożliwiający stworzenie optymalnych warunków gojenia się ran.
- ▶ Dzięki unikalnemu składowi (wyciąg z ziół) produkt ma efekt kojący, tworzy warstwę ochronną na ranie oraz działa jako repelent.
- ▶ W wielu przypadkach zastępuje stosowanie opatrunków wtórnych.
- ▶ Stosowanie Veterinus Derma Gel® skraca czas potrzebny do wygojenia ran nawet o połowę.
- ▶ Będąc kosmetykiem wytworzonym z naturalnych produktów jego używanie nie wymaga stosowania okresów karencji na mleko i mięso.

Pierwsza kadencja Rady Izby Zachodniopomorskiej obejmowała lata 1991–1995

W tym okresie tym Rada zajmowała się:

- podjęciem stanowiska w sprawie wolno praktykujących lekarzy weterynarii, a szczególnie problemem cen minimalnych za usługi weterynaryjne;
- wydaniem zaświadczeń stwierdzających prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii (po uprzednim nadaniu puli numerów przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną) oraz uroczystym wręczeniem zaświadczeń w trakcie Zjazdów Izby (co ma miejsce do dnia dzisiejszego);
- utworzeniem Funduszu Samopomocy członków Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej;
- utworzeniem przydziału zleceń dotyczących masowych szczepień ochronnych psów przeciw wściekliznie;
- wydawaniem „Biuletynu Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej” (od 1993 r.).

Szczególną uwagę poświęcono konfliktom rozdziału zleceń z BC oraz organom urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa. W celu złagodzenia konfliktu ustalono klauzulę równomiernego rozdziału.

Spotkanie przedstawicieli Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z właścicielami hurtowni leków weterynaryjnych oraz inspektorami do spraw nadzoru farmaceutycznego zaowocowało wypracowaniem wspólnego stanowiska, że uprawnionymi do zakupu leków w hurtowniach leków weterynaryjnych są wyłącznie lekarze weterynarii prowadzący działalność lekarsko-weterynaryjną w zakresie profilaktyki i leczenia zwierząt.

Druga kadencja Rady Izby Zachodniopomorskiej obejmowała lata 1995–2001

Na Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym prezesem ponownie został lek wet. Karol Marcinkowski. W tym okresie głównymi zadaniami Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej było:

- kontynuowanie spotkań z właścicielami hurtowni weterynaryjnych; zakup leków przez hodowców z pominięciem nadzoru lekarza weterynarii;
- podjęcie uchwały zabraniającej jakiegokolwiek reklamy pośredniej lub bezpośredniej;
- solidaryzowanie się z powodzianami poprzez zbiórkę pieniędzy (w ramach „Funduszu pomocy powodzianom” utworzonego przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną);
- podjęcie próby zewidencjonowania zakładów leczniczych na terenie województwa;
- wydawanie „Biuletynu Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej”;
- analizowanie konfliktu i sprzeczności interesów pomiędzy lekarzami prowadzącymi działalność prywatną a lekarzami zatrudnionymi w służbie państwowej, jak również potrzeba wypracowania zdecydowanego podziału kompetencji czynności, które mogą wykonywać obie grupy zawodowe, a kryteria podziału powinny uniemożliwić

powstanie sytuacji prowokujących występowanie nieetycznego zachowania;

- wprowadzenie w życie nowelizacji ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych dotyczącej uczestniczenia w Zjazdach Sprawozdawczych delegatów wybieranych na zebraniach wyborczych na daną kadencję – pierwsze zebranie odbyło się w styczniu 2001r.; utworzono 19 rejonów wyborczych; ustalono proporcję: jeden delegat na 5 lekarzy weterynarii.

Trzecia kadencja Rady Izby Zachodniopomorskiej obejmowała lata 2001–2005

Na Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym, który odbył się 25 lutego 2001 r. na prezesa wybrano lek. wet. Tadeusza Perskiewicza. Dzięki nowelizacji ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych dotyczącej uczestniczenia w Zjazdach Sprawozdawczych delegatów wybieranych na zebraniach wyborczych, w zjeździe uczestniczyło 93,42% delegatów. W okresie tym głównymi zadaniami Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej było:

- podjęcie działań umożliwiających prywatnie praktykującym lekarzom weterynarii udział w pracach przy wdrażaniu systemu rejestracji i identyfikacji zwierząt. Na IX posiedzeniu Rady podjęto decyzję o przystąpieniu samorzędu do „Konsorcjum Polnet”, które miało przystąpić do przetargu ogłoszonego przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na oznakowanie bydła w Polsce;
- złożenie wniosków dotyczących ujednoczenia opłat wolnopracujących lekarzy;
- wydawanie „Biuletynu Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej”;
- zajęcie stanowiska w sprawie warunków wynagrodzenia i jego wysokości za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez organ Inspekcji Weterynaryjnej;
- opublikowanie broszury „Orientacyjne ceny za usługi w praktyce weterynaryjnej”, w której podano ceny do wiadomości i wykorzystania przez lekarzy weterynarii.

Czwarta Kadencja Rady Izby Zachodniopomorskiej obejmowała lata 2005–2009

Na Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym na prezesa Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej po raz kolejny wybrano lek. wet. Tadeusza Perskiewicza. W tym okresie Rada zajmowała się głównie:

- przybliżeniem lekarzom weterynarii tematu paszportu dla zwierząt, w związku ze zmianami wprowadzonymi przez Parlament Europejski przez rozporządzenie nr 998/2003;
- utworzeniem fundacji pożytku publicznego „Pro veterinariae sua”, która uzyskała wpis do Krajowego Rejestru Sądowego, jednakże w związku ze zmianą statusu fundacji, z uwagi na przewlekłe postępowanie prowadzone przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, nie było możliwe dopełnienie

formalności, co uniemożliwiło podjęcie statutowej działalności;

- wdrożeniem programu CELAB, dzięki której poddano kontroli 149 zakładów leczniczych dla zwierząt;
- wydawaniem „Biuletynu Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej” (do 2008 r.).

W wymienionym okresie w Warszawie odbyła się ogólnopolska demonstracja lekarzy weterynarii i pracowników inspekcji, w której uczestniczyli przedstawiciele województwa zachodnio-pomorskiego.

Piąta kadencja Rady Izby Zachodniopomorskiej obejmowała lata 2009–2013

Na Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym nowym prezesem został lek. wet. Marek Stanisław Kubica. Do głównych zadań Rady należało:

- zmiana siedziby Izby, przy nieuszczerpleniu zasobów finansowych (lokaty) oraz bez zaciągania zobowiązań finansowych; od października 2009 r. nowa siedziba mieściła się w zabytkowej willi Quistropa w Szczecinie;
- podjęcie cyklu szkoleń w ramach kształcenia ustawicznego przy pomocy głównego lekarza weterynarii (pierwsze szkolenie odbyło się w lutym 2010 r.);
- podwyższenie standardu Ośrodka Szkoleniowo-Wypoczynkowego w Międzyzdrojach przy największym udziale środków pochodzących spoza budżetu Izby Zachodniopomorskiej (otrzymanie 5 domków typu holenderskiego od Izby Krajowej, zagospodarowanie terenu wokół nowych domków, skanalizowanie oraz podłączenie do sieci elektrycznej wszystkich nowych domków, wybudowanie dużej wiaty z piecem grillowym, zmiana formuły zarządzania ośrodkiem, zmodernizowanie placu zabaw dla dzieci, zainstalowanie łącza internetowego Wi-Fi);
- umożliwienie wszystkim lekarzom weterynarii przystąpienia do grupowych ubezpieczeń pracowniczych, niezależnie od miejsca wykonywania zawodu;
- z uwagi na wejście w życie przepisów nakładających obowiązek stosowania kas fiskalnych w zakładach leczniczych dla zwierząt zorganizowano szkolenia z zakresu: „Kasy fiskalne w branży lekarzy weterynarii – szkolenie i prezentacja urządzeń”;
- podjęcie stanowiska w sprawie uchwały Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w sprawie ustawicznego szkolenia jako szkodliwej i niesprawiedliwej społecznie w obecnym brzmieniu;
- organizacja ogólnopolskiej konferencji tematycznej „Uwarunkowania prawne z zakresu gospodarki odpadami oraz ubocznymi produktami zwierzęcymi oraz ubocznymi produktami zwierzęcymi oraz ich realizacja w świetle obowiązujących przepisów jako istotny element ochrony środowiska” zrealizowanej w ramach obchodów XX-lecia Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, przy dofinansowaniu Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz Fundacji Programów Pomocy dla Rolnictwa FAPA;

- podjęcie uchwały w sprawie sztandaru Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej oraz uchwały w sprawie powołania pocztu sztandarowego;
- podjęcie apelu wyrażającego poparcie dla projektu uchwały Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w sprawie ogólnopolskiego odstąpienia wszystkich lekarzy weterynarii od podpisania umów w tytułu wyznaczenia przez powiatowego lekarza weterynarii;
- organizacja, przy współudziale Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego Wydziału Rolnictwa i Rybactwa oraz Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, ogólnopolskiej konferencji tematycznej „Żywność ekologiczna oraz regionalna gwarancja zdrowia publicznego”. Konferencja zapoczątkowała długofalowe działania mające na celu stworzenie oraz promowanie znaku jakości zdrowotnej żywności pochodzenia zwierzęcego oraz roślinnego wytwarzanego z surowców pozyskiwanych na Pomorzu Zachodnim w sposób zgodny z przyjętymi regulacjami;
- organizacja Konwentu Prezesów w Ośrodku Szkoleniowo-Wypoczynkowym w Międzyzdrojach, który wystosował apel w sprawie podjęcia natychmiastowych działań na rzecz ustalenia w trybie rozporządzenia stawek opłat za badanie laboratoryjne mięsa na obecność włośni skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi;
- podjęcie stanowiska w sprawie zagrożeń związanych z brakiem dostosowania prawa polskiego do wymagań prawa wspólnotowego oraz potrzeb wynikających z weterynaryjnej ochrony zdrowia publicznego;
- podjęcie stanowiska w sprawie „Założeń do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji terenowych organów administracji rządowej”;
- ustanowienie regulaminu przyznawania medalu „Gryf Weterynaryjny” oraz zakup matrycy;
- podjęcie stanowiska w sprawie projektu ustawy prezydenckiej o wzmocnieniu udziału mieszkańców w samorządzie terytorialnym, współdziałaniu gmin, powiatów i województw oraz zmianie niektórych ustaw.

Rada koncentrowała się na czynnym uczestnictwie w prowadzeniu dialogu społecznego z decydentami szczebla centralnego w toku procesu tworzenia aktualnych rozwiązań prawnych w następujących sprawach:

1. Urealnienie stawek za badanie mięsa.
2. Ustalenie opłat za czynności laboratoryjnego mięsa w kierunku włośni.
3. Uproszczenie systemów jakości badania w kierunku włośni w laboratoriach, które byłyby opiniowane przez Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy w Puławach, a następnie wdrażane.
4. Utworzenie pracowni diagnostyki włośni w Zakładach Higieny Weterynaryjnej i ich oddziałach.

W styczniu 2013 r. Rada wystąpiła do minister edukacji narodowej Krystyny Szumilas o zbadanie, w ramach nadzoru pedagogicznego, zgodności z przepisami rozporządzenia ministra edukacji

narodowej z 7 lutego 2012 r. w sprawie podstawy programowej kształcenia w zawodach (Dz.U. z 2012 r. poz. 184), działalności polegającej na kształceniu w zawodzie technik weterynarii realizowanej na terenie województwa zachodniopomorskiego – kontynuacja dialogu do dnia dzisiejszego.

Również w styczniu 2013 r. Rada zwróciła się do marszałek sejmu Ewy Kopacz z deklaracją chęci współpracy nad nowelizacją ustawy w zakresie opracowania i wdrożenia systemowych zmian odnoszących się do realizacji obowiązków, o których mowa w Ustawie z 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2003 r. nr 106 poz. 1002 ze zmianami), związanych z programem opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiem bezdomności zwierząt.

W wyżej wymienionej kadencji Rada skierowała także prośbę do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego o wystąpienie z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności przepisów art. 16 ust. 2 pkt 2 oraz art. 33 pkt 1 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Obecna, szósta kadencja Rady Izby Zachodniopomorskiej rozpoczęła się w 2013 r.

Podczas Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego Lekarzy Weterynarii prezesem został lek. wet. Marek Stanisław Kubica. Zadania Rady VI kadencji obejmują działania w następujących kwestiach:

- wprowadzenia systemu operacyjnego SOWET na terenie województwa zachodniopomorskiego. System polega na wprowadzaniu danych druków wydanych paszportów, ponadto usprawnia pracę na poziomie zakładu leczniczego dla zwierząt oraz biura Izby. Zostali nim objęci wszyscy lekarze weterynarii uprawnieni do wydawania paszportów dla zwierząt. Należy podkreślić, że program pilotażowo wdrożony został na poziomie Izby Zachodniopomorskiej, a jako stabilny w 2016 r. został wprowadzony na terenie całego kraju;
- kontynuacji cyklu szkoleń w ramach kształcenia ustawicznego przy pomocy głównego lekarza weterynarii;
- organizacji Ogólnopolskiego Spotkania Lekarzy Praktyków, którzy się konsultują na stronach zamkniętego forum weterynaryjnego „Veterinariusz”;
- podjęcia stanowiska w sprawie instrukcji Głównego Lekarza Weterynarii wydanej w dniu 3 kwietnia 2013r. nr GIWBz.– 500/1/13 oraz działań Głównego Lekarza Weterynarii w ramach programu „Zero tolerancji”;
- uzyskania 5 mandatów na Krajowym Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym Lekarzy Weterynarii (trzy w Krajowej Radzie, jeden w Komisji Rewizyjnej i jeden w Krajowym Sądzie);
- wyboru lokalu na nową siedzibę Izby, przeprowadzenia prac remontowych; Zachodniopomorska Izba Lekarsko-Weterynaryjna w nowo wyremontowanej siedzibie rozpoczęła urzędowanie od 1 maja 2016 r.;
- organizacji obchodów 25-lecia samorządu lekarzy weterynarii w Starym Drawsku;

- kontynuacji dialogu społecznego z decydentami szczebla centralnego odnośnie do wynagrodzeń lekarzy weterynarii za laboratoryjne badanie mięsa na obecność włośni, wyjaśnienia sprawy wynagrodzeń za szczepienia przeciwko wściekliznie oraz odnośnie do działalności polegającej na kształceniu w zawodzie technik weterynarii.

W obecnej kadencji Rada Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej zwróciła się do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy w związku z zaniechaniem wydania przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi aktów normatywnych określających:

- 1) stawki opłat za badania laboratoryjne mięsa na obecność włośni;
- 2) stawki wynagrodzeń lekarzy weterynarii za badania laboratoryjne mięsa na obecność włośni.

Kwestie te były kontynuacją problemu z lat wcześniejszych oraz kontynuacją postulatów zawartych w Porozumieniu Wielkopolskim zawartym w czerwcu 2015 r. Kancelaria Prezydenta potwierdziła otrzymanie korespondencji i poinformowała, że zgodnie z przysługującymi kompetencjami przekazała kopię listu do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w celu analizy przedmiotowej sprawy. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi poinformowało, że planowane jest rozpoczęcie prac nad nowelizacją rozporządzeń ministra rolnictwa i rozwoju wsi w wymienionej kwestii i po opracowaniu projektów nowelizacji zostaną one skierowane do uzgodnienia m.in. z Krajową Izbą Lekarsko-Weterynaryjną.

Rada zwróciła się również ponownie do prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wystąpienie z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności przepisów art. 16 ust. 2 pkt 2 oraz art. 33 pkt 1 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. W odpowiedzi Prezydent RP wskazał, że: *Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna zrzeszająca osoby wykonujące zawód weterynarza – ekspertów i praktyków – dysponuje wiedzą i doświadczeniem z zakresu spraw objętych zakresem swojego działania, w tym problematyki wykonywania zawodu lekarza weterynarii w Polsce, a tym samym jest w stanie najskuteczniej wykazać naruszony interes prawny swoich członków. Mając powyższe na uwadze, a także fakt poparcia Państwa stanowiska przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną, sugerujemy zwrócenie się do powyższej organizacji z prośbą o skorzystanie z przysługującego jej prawa do wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego...* Rada Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej to uczyniła, zwracając się 22 czerwca 2016 r. do Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z prośbą o weryfikację poglądu wyrażonego w powołanym piśmie i ewentualnym skierowaniu do Trybunału Konstytucyjnego stosownego wniosku.

Rada Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej angażowała się w organizację cyklicznych ogólnopolskich spotkań lekarzy weterynarii przez organizację zlotu VetRiders (2010 r.) oraz Ogólnopolskich Mistrzostw Polski w Strzelaniu Myśliwskim (2013 r.) w Pucicach koło Szczecina,

których celem, oprócz rywalizacji sportowych, była integracja samorządu lekarsko-weterynaryjnego. Podobny cel przyświecał współorganizacji otwarcia nowej siedziby Powiatowego Inspektoratu Weterynaryjnego w Świnoujściu (2010) oraz w Wałczu, co dodatkowo było połączone ze szkoleniami.

Reasumując, z roku na rok przybywa zadań dla działań samorządu, początkowo były to sprawy związane z przyznawaniem prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii, stwierdzenia utraty prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii po wpisy do rejestru członków i skreślenia z tego rejestru, opiniowania na stanowiska powiatowych lekarzy weterynarii i ich zastępców, umorzenia składek członkowskich. Po wejściu w życie ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt zaczęto prowadzić ewidencję zakładów leczniczych dla zwierząt, jak również, w ramach sprawowanego nadzoru, kontrolę zakładów leczniczych dla zwierząt, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 998/2003/WE i uchwała Krajowej Rady nr 105/2005/2003 wprowadziły obowiązek prowadzenia rejestru lekarzy weterynarii uprawnionych do wydawania paszportów. Zachodniopomorska Izba Lekarsko-Weterynaryjna na potrzeby własne wprowadziła system SOWET, umożliwiający on-line wprowadzanie danych o wydanych paszportach

do systemu informatycznego i uniemożliwiający wprowadzanie błędnych danych. Dzięki temu programowi Izba Zachodniopomorska jako jedyna w Polsce była w stanie w ciągu jednego dnia zweryfikować i zewidencjonować liczbę wszystkich paszportów wydanych przez lekarzy weterynarii z terenu jej właściwości. Nasz program stał się zaczynem do utworzenia ogólnopolskiego systemu informatycznego prowadzonego przez Krajową Izbę Lekarsko-Weterynaryjną. Na podkreślenie zasługuje również fakt, że Zachodniopomorska Izba Lekarsko-Weterynaryjna w 2016 r. przeniósła swoją siedzibę do 150 metrowego lokalu położonego w centrum Szczecina, na ulicy Wielkopolskiej 32. To owoc 6-letnich działań Rady i wynik kilku procesów sądowych.

Lata działalności samorządu to przede wszystkim działanie w interesie publicznym, obrona wartości i uprawnień należnych zawodowi lekarza weterynarii, dbanie o dobro publiczne zawodu i ciągły dialog z decydentami. Zachodniopomorska Izba Lekarsko-Weterynaryjna, pomimo niewielkiej liczby członków, wniosła na przestrzeni ostatnich 25 lat znaczący wkład w rozwój samorządu.

Lek. wet. Marek Stanisław Kubica

25 lat Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Izba Warszawska w chwili powstania naszego samorządu utworzona została na terenie sześciu ówczesnych województw – stołecznego i sąsiadujących z nim: ciechanowskiego, ostrołęckiego, siedleckiego, radomskiego i płockiego. Po reformie administracyjnej w 1999 r. do województwa mazowieckiego dołączono region żyrardowski (należący wcześniej do województwa skierniewickiego i Izby Łódzkiej) oraz dokonano niewielkich korekt granic pozostałych województw ościennych. Obecnie obszar działania Izby obejmuje ponad 35 500 km² (co stanowi około 11,5% powierzchni Polski) i podzielony jest na 37 powiatów. Województwo zamieszkuje około 5,5 mln osób. Znajduje się tu większość instytucji centralnych – ministerstwa, Sejm i Senat, Główny Inspektorat Weterynarii, co ma oczywisty wpływ na zaangażowanie członków Izby Warszawskiej w reprezentowanie samorządu wobec władz państwowych.

Od początku działania Izba związana jest z warszawskim Wydziałem Medycyny Weterynaryjnej. Siedziba biura Izby mieściła się początkowo przy ulicy Grochowskiej 272, a po przeniesieniu całości Wydziału do Ursynowa – w budynku 24 kampusu Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego przy ulicy Nowoursynowskiej. Zjazdy Izby i inne uroczystości samorządowe odbywają się w reprezentacyjnych aulach uczelni. Wielu szkoleniom

organizowanym przez samorząd służyć pomieszczenia dydaktyczne Wydziału.

Pierwszym prezesem Rady Izby Warszawskiej wybrany został Janusz Jędruch, a po jego rezygnacji funkcję tę pełnił Cezariusz Hułas. W trzeciej i czwartej kadencji prezesem był Tadeusz Jakubowski, a w piątej i szóstej Krzysztof Anusz. Dzięki lokalizacji biura większość absolwentów, bezpośrednio po otrzymaniu dyplomu ukończenia

Akcja protestacyjna na ulicach Warszawy, kwiecień 2007 r.

Prezydium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w Stałym Przedstawicielstwie RP przy Unii Europejskiej w Brukseli, listopad 2005 r.: Andrzej Moskal, Krzysztof Matras, Tomasz Pięknik, Jerzy Smogorzewski, Wacław Czaja, Włodzimierz Przewoski, Mirosław Tomaszewski, Marek Mastalerek, Piotr Skrzypczak, ambasador Jerzy Drożdż, Jacek Krzeziński (red. ŻW) Piotr Kuś, Zdzisław Jabłoński, Jacek Łukaszewicz, Jan Dorobek, Julian Kruszyński

studiów, wstępuje do znanej już sobie organizacji samorządowej. Tradycją jest wręczanie dyplomów prawa wykonywania zawodu w grudniu, podczas uroczystych dorocznych świąteczno-norocznych spotkań integracyjnych, będących okazją do zawarcia znajomości i przyjaźni ze starszymi kolegami, a także korzystania z ich zawodowych doświadczeń.

Władze Izby dużą uwagę poświęcają sytuacji materialnej jej członków. Niemal podczas każdego posiedzenia Rady rozpatrywane są wnioski o pomoc dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej lub dotkniętych zdarzeniami losowymi. Prężnie działa koło emerytów. Wszyscy opłacający składki członkowie Izby objęci są ubezpieczeniem zbiorowym na preferencyjnych warunkach.

Władze Izby Warszawskiej, 2009 r. Od lewej, pierwszy rząd: Andrzej Karkoszka, Marek Mastalerek, Zofia Piotrowska, Krzysztof Anusz, Tadeusz Jakubowski, Wiesław Łada, Maciej Klockiewicz; drugi rząd: Czesław Żurawski, Paweł Jakubczak, Paweł Ostrach, Paweł Kita, Tomasz Chodkowski, Robert Wyszymirski, Józef Białowąs, Marek Radzikowski; trzeci rząd: Krzysztof Półtorak, Marek Sankiewicz, Edmund Matej, Jacek Gruszczyński, Julisz Gorzkoś, Stanisław Tęsiowski, Bogdan Latko, Marian Ruszczyński

Do najważniejszych sukcesów osiągniętych z wiodącym udziałem członków Izby Warszawskiej należy zaliczyć zmianę zasad opłacania i wynagradzania za czynności wykonywane w wyznaczenia powiatowego lekarza weterynarii, „uwolnienie” systemu szczepień profilaktycznych przeciw wściekliźnie i powierzenie lekarzom weterynarii wyłącznego prawa wydawania paszportów dla zwierząt towarzyszących. To wszystko pozwoliło na rozszerzenie katalogu działalności lekarzy wolnej praktyki i poprawę rentowności prowadzonych przez nich zakładów leczniczych dla zwierząt. Należy tu podkreślić szczególne zaangażowanie Tadeusza Jakubowskiego i Dariusza Góry w doprowadzenie do tych korzystnych dla lekarzy wolnej praktyki zmian.

Również wszystkie demonstracje i akcje protestacyjne związane z dążeniami do poprawy sytuacji materialnej w Inspekcji Weterynaryjnej i lekarzy wykonujących czynności z wyznaczenia budziły zainteresowanie i reakcje władz państwowych dzięki licznemu udziałowi członków Izby Warszawskiej oraz studentów warszawskiego Wydziału.

Dynamiczny rozwój współpracy międzynarodowej i prowadzenia dialogu z organizacjami Unii Europejskiej możliwy był dzięki aktywnemu zaangażowaniu członka Izby Warszawskiej Jana Prandoty, wieloletniego radcy-ministra w Stałym Przedstawicielstwie RP przy Unii Europejskiej w Brukseli. Z jego inicjatywy już w listopadzie 2005 r. prezydium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej miało okazję złożyć wizytę w Parlamencie Europejskim i zapoznać się z unijną administracją. Obecnie przedstawicielką naszego zawodu w Przedstawicielstwie jest Anna Kowalska-Klockiewicz (również członkini Izby Warszawskiej).

Od początku swojego istnienia Izba przykładła dużą wagę do kształcenia ustawicznego. Z inicjatywy prezesa Krzysztofa Anusza opracowano i wdrożono system dobrowolnego kształcenia, cieszący

się dużą popularnością w środowisku i pozwalający na stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych. We współpracy z Izbą prowadzone są na warszawskim Wydziale szkolenia specjalistyczne – w bardziej popularnych specjalizacjach osiągające już kilkanaście edycji.

Dokonania Izby Warszawskiej w pierwszym dwudziestoleciu istnienia samorządu zostały przedstawione w albumowym jubileuszowym wydawnictwie pod redakcją Jacka Krzemińskiego (członka Izby Warszawskiej). W tym opracowaniu skupiamy się więc głównie na działalności w dwóch ostatnich kadencjach.

W piątej kadencji władz samorządu, od 2009 r., Rada Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej pracowała w składzie: prezes – Krzysztof Anusz, wiceprezesa – Bogdan Latko (rejon ciechanowski), Józef Białowąs (rejon ostrołęcki), Wiesław Łada (rejon płocki), Marek Mastalerek (rejon radomski), Zofia Piotrowska (rejon siedlecki), Maciej Klockiewicz (Warszawa), skarbnik Tomasz Chodkowski, sekretarz – Paweł Kita, członkowie – Juliusz Gorzkoś, Jacek Gruszczyński, Paweł Jakubczak, Tadeusz Jakubowski, Andrzej Karkoszka, Edmund Matey, Witold Jodko-Narkiewicz, Paweł Ostrach, Marek Radzikowski, Marek Sankiewicz, Robert Wyszomirski, Czesław Żurawski. Ze względu na obszar działania i liczebność członków Izby – co wiąże się z liczbą i różnicowaniem problemów do rozwiązywania – przyjęto, że byłe województwa są reprezentowane przez wiceprezesów, przedstawiających istniejące tam problemy na forum rady.

Na terenie działania Izby Warszawskiej w 2009 r. prowadziły działalność 1120 zakłady lecznicze dla zwierząt, w tym 914 gabinety, 345 przychodnie, 58 lecznice, 17 klinik i 11 laboratoriów.

Od maja 2009 do kwietnia 2013 r. wśród 570 lekarzy weterynarii uprawnionych do wydawania paszportów rozdystrybuowano łącznie przeszło 22 300 druków, co oznacza istotny udział tej działalności w budżetach zakładów leczniczych dla zwierząt. W 2009 r. do Izby Warszawskiej należało około 2800 członków.

W celu unikania nierzetelnej konkurencji i dumpingu, np. przy szczepieniach profilaktycznych i uczestnictwie w przetargach na świadczenie usług w zakresie opieki weterynaryjnej nad zwierzętami bezdomnymi i wolno żyjącymi, doprowadzono do utworzenia, zwłaszcza na terenie Warszawy, nieformalnych „konsorcjów”, zapewniających współpracę w zakresie świadczenia tych usług i ich wysokie standardy, zgodne ze sztuką lekarską.

Dzięki staraniom władz Izby uzyskano dofinansowanie projektu „Sukces w weterynarii” w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, Narodowa Strategia Spójności, Europejski Fundusz Społeczny. Projekt obejmował warsztaty, wykłady, prezentacje, pracę indywidualną i w grupach, które miały na celu zwiększenie skuteczności działań lekarzy weterynarii województwa mazowieckiego w wykonywanym zawodzie oraz wzrost współpracy w środowisku zawodowym. W ramach projektu przeprowadzono szkolenia z zakresu kompetencji społecznych (asertywność, stres i motywacja, efektywna komunikacja z klientem jako narzędzie współpracy i sprzedaży, autoprezentacja, trudny

klient, czyli zysk mimo przeszkód, konsultacje z prawnikiem), prowadzenia działalności gospodarczej (strategia firmy, marketing i marka firmy, zarządzanie zespołem i optymalizacja czasu pracy) oraz szkolenia komputerowe.

Warszawska Izba Lekarsko-Weterynaryjna była organizatorem szeregu innych szkoleń, m.in. warsztatów z zakresu szczegółowej rentgenodiagnostyki psów i kotów, Światowego Kongresu Studentów

Uczestnicy warsztatów w ramach projektu „Sukces w weterynarii” w Konstancinie-Jeziornie

Zjazd sprawozdawczo-wyborczy, 2013 r. w Auli Kryształowej SGGW

Wyjazdowe posiedzenie Rady Izby Warszawskiej w stadzie ogierów w Łącku. 2010 r.

Od lewej, pierwszy rząd: Andrzej Karkoszka, Krzysztof Anusz, Tadeusz Jakubowski, Hanna Szczerska (biuro Izby), Jadwiga Wałdykowska (księgowa), Jacek Gruszczyński, Józef Białowas, Czesław Żurawski, Anna Kowalska, Paweł Ostrach; drugi rząd: Paweł Kita, Zofia Piotrowska, Marek Sankiewicz, Maciej Klockiewicz; trzeci rząd: Michał Olszewski, Bartosz Kaźmierczak

Weterynarii IVSA w Polsce (Warszawa, 17 lipca 2009 r.), Międzynarodowych Konferencji Hipiatrycznych.

W ramach pomocy międzynarodowej rozpoczęto współpracę z Instytutem Weterynarii w Tanzanii, w projekcie finansowanym przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

W szóstej kadencji Rada Izby Warszawskiej pracuje w składzie: prezes – Krzysztof Anusz, wiceprezesa – Bogdan Latko (rejon ciechanowski), Edmund Matey (rejon ostrołęcki), Marek Sankiewicz (rejon płocki), Andrzej Karkoszka (rejon radomski), Anna Boczoń-Borkowska (rejon siedlecki), Zbigniew Jarocki (Warszawa), Marek Radzikowski (Warszawa-Zachód), skarbnik – Marek Mastalerek, sekretarz – Maciej Klockiewicz, członkowie – Józef Białowas, Cezary Bogusz, Jerzy Chodkowski, Mariusz Dobosz, Juliusz Gorzkoś, Jacek Gruszczyński, Anna Grzybicka, Paweł Jakubczak, Wiesław Łada, Paweł Ostrach, Beata Tomanek.

Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej jest Stanisław Tęsiowski, a jego zastępcami – Radosław Maszkiewicz, Michał Olszewski, Alicja Pietrzak, Małgorzata Sobczak-Filipiak, Maciej Wierchoń, Lucjan Witkowski i Anna Zawadzka.

W skład Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego wchodzi: Ludomir Bętkowski (przewodniczący) oraz Piotr Bielawski, Stanisław Jaroszyński, Andrzej Koryś, Przemysław Laudański, Monika Pałyszka, Tomasz Szydłowski i Anna Staszewska. Komisję Rewizyjną stanowią: Krzysztof Półtorak (przewodniczący), Michał Ceregrzyn i Grzegorz Towstygą.

Rada nawiązała bliską współpracę z Fundacją Rozwoju Warszawskiego Ogrodu Zoologicznego PANDA, z którą wspólnie organizuje zajęcia dydaktyczne i imprezy rozwijające świadomość ekologiczną u różnych grup wiekowych oraz zajęcia zooterapeutyczne dla dzieci chorych i zaniedbanych socjalnie. We współpracy z dyrektorem dr. Andrzejem Kruszewiczem i kierującą ośrodkiem CITES dr Agnieszką Czujkowską organizowane są warsztaty dotyczące dobrostanu i właściwej profilaktyki u zwierząt nieudomowionych. Raz w roku odbywa się na terenie warszawskiego ogrodu zoologicznego otwarte posiedzenie Rady, na które lekarze weterynarii są zapraszani wraz z rodzinami. Dla nich organizowany jest specjalny program towarzyszący, pozwalający poznać ogród zoologiczny w sposób niedostępny dla wszystkich zwiedzających. Organizowane są też posiedzenia wyjazdowe, pozwalające członkom Rady na bezpośrednie zapoznanie się ze specyficzną problematyką weterynaryjną różnych rejonów województwa.

Władze Izby starają się dbać o tradycję i historię zawodu. Z inicjatywy koła emerytów,

prowadzonego przez Józefa Gajdka, w zabytkowym budynku przy ul. Grochowskiej 272, zajmowanym obecnie przez orkiestrę Sinfonia Varsovia umieszczono tablicę dokumentującą historię tego obiektu, wybudowanego w 1903 r. specjalnie dla potrzeb ówczesnego Instytutu Weterynaryjnego. Na terenie obiektu ponownie posadowiono figurkę Matki Boskiej Zwycięskiej, której oryginał przeniesiono wraz z Wydziałem do ursynowskiego kampusu.

Staraniem Jacka Gruszczyńskiego i pracowników Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w Płocku ufundowano i umieszczono na frontonie budynku Inspektoratu tablicę poświęconą pamięci profesora Władysława Lutyńskiego.

Tradycyjne związki zawodu lekarza weterynarii z kawalerią od kilkunastu lat upamiętniane są współudziałem Izby w Mistrzostwach Polski Formacji Kawaleryjskich w Ossowie, rekonstrukcji epizodów Bitwy Warszawskiej. Delegacja samorządu ze sztandarem uczestniczy w uroczystości patriotycznej z udziałem najwyższych władz państwowych i kościelnych. Nad bezpieczeństwem koni biorących udział w rekonstrukcji czuwa wydelegowany przez Izbę dyżurny lekarz weterynarii. W podobnej inscenizacji, przypominającej obronę Płocka podczas wojny polsko-bolszewickiej 1920 r., bierze udział lek. wet. Tomasz Szydłowski, członek Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego Izby Warszawskiej.

Od kilku lat jesienią na warszawskim Służewcu odbywa się gonitwa pod patronatem prezesa Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Ufundowana przez Izbę derka z logotypem Izby Warszawskiej dla zwycięskiego konia, nagrody dla dżokeja, trenera i hodowcy oraz wygłaszana przez spikera informacja o działalności samorządu lekarzy weterynarii dobrze służy promocji naszego zawodu w świadomości społecznej.

Izba współorganizuje imprezy sportowe i integracyjne z udziałem lekarzy weterynarii, a także przedsięwzięcia organizowane wspólnie z innymi samorządami zawodowymi Mazowsza. Z inicjatywy Marka Radzikowskiego, powiatowego lekarza weterynarii w Żyrardowie, członka Rady Krajowej, w 2014 r. w Suchodole odbyły się Mistrzostwa Polski Lekarzy Weterynarii W Strzelectwie Sportowym, każdego roku organizowane przez inną izbę okręgową.

Izba promuje pozazawodową działalność lekarzy weterynarii. Niemal corocznie wydawane są książkowe opracowania historyczne, wspomnieniowe i tomiki wierszy. Organizowanym przez Izbę imprezom często towarzyszą wystawy prac malarskich, rzeźbiarskich lub fotograficznych lekarzy weterynarii nie tylko z Izby Warszawskiej.

W 2014. w siedzibie Przedstawicielstwa Unii Europejskiej w Warszawie odbyła się konferencja dotycząca doświadczeń i sukcesów związanych z dziesięcioletnią obecnością polskiej weterynarii w Unii.

Do priorytetowych zadań władze Izby zaliczają stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych poprzez udział w szkoleniach, warsztatach i konferencjach. Pozwala to na utrzymywanie najwyższych standardów wykonywania zawodu

i konkurencje poprzez jakość, a nie dumping cenowy. Drugie zadanie, zaliczane do najważniejszych, to poszukiwanie nowych źródeł zarobkowania dla lekarzy weterynarii. Do takich należy doradztwo w zakresie dobrostanu zwierząt, na który coraz większy nacisk kładzie się w światowej hodowli zwierząt.

Dzięki zaangażowaniu Anny Kowalskiej-Klockiewicz i Macieja Klockiewicza w 2014 r. organizowano w Polsce warsztaty poświęcone temu zagadnieniu, sfinansowane przez instytucje unijne. Warsztaty, pod patronatem Rady Krajowej, przeprowadzono wysiłkiem wielu lekarzy weterynarii, głównie z Izby Warszawskiej. Zajęcia odbywały się w SGGW oraz na fermach hodowlanych w powiecie płockim i w płockim zoo. Organizacja i efekty warsztatów zostały bardzo wysoko ocenione przez przedstawicieli DG SANCO.

Nasze doświadczenia zawodowe przekazujemy innym, dysponującym mniejszym potencjałem. Rozpoczęta wcześniej współpraca z Tanzanią kontynuowana jest także w tej kadencji. W ramach działań Fundacji Nauka dla Rozwoju dr Maciej Klockiewicz (sekretarz Rady Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej) i dr Justyna Bartosik (adiunkt w Zakładzie Parazytologii i Inwazjologii), realizując współfinansowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych projekt nr 58/2015 Polskiej Pomocy Rozwojowej (znany w świecie jako Polish Aid Program), uczestniczyli w organizacji laboratoriów dydaktyczno-diagnostycznych w czterech szkołach rolniczych w Tanzanii – Buhuri (Tanga), Kikulula (Karagwe), Mabuki (Mwanza) oraz Temeke (Dar-es-Salaam). Szkoły należą do rządowej sieci szkół kształcących specjalistów – hodowców zwierząt gospodarskich Livestock Training Agency (LITA). Laboratoria wyposażono w sprowadzony z Polski sprzęt laboratoryjny, przeznaczony do wykonywania podstawowych badań w kierunku rozpoznawania inwazji pasożytów jelitowych u zwierząt gospodarskich i towarzyszących. Warszawska Izba Lekarsko-Weterynaryjna wspomogła realizację projektu zakupem przewodników do analizy wyników badań parazytologicznych. W ramach projektu przeszkolono ponad 420 studentów i 33 nauczycieli szkół LITA. 3 grudnia 2015 r. w uroczystym otwarciu laboratorium w kampusie LITA Temeke uczestniczyli m.in.: stały sekretarz w Ministerstwie Rozwoju Hodowli i Rybołówstwa

Konferencja X lat polskiej weterynarii w Unii Europejskiej

Tanzanii – dr Yohana Budeba; sekretarz Ambasady RP w Nairobi p. Sergiusz Wolski i żona konsula honorowego RP w Tanzanii – p. Grażyna Tairo. Taką działalność można ocenić jako najlepszą promocję polskich lekarzy weterynarii w świecie.

Doroczne grudniowe spotkanie, połączone z wręczeniem dyplomów prawa zawodowego nowym członkom Izby, uświetnił koncert podopiecznych fundacji „Latająca Akademia” – dzieci autystycznych i z podobnymi problemami psychicznymi. Wśród uczestników tego miłego świąteczno-noworocznego spotkania była też wiceminister rolnictwa Ewa Lech.

Od dwunastu lat Izba Warszawska aktywnie uczestniczy w organizacji łódzkich targów weterynaryjnych VetMedica. Te doroczne spotkania, zainicjowane w 2004 r. przez ówczesnego prezesa Rady Izby Łódzkiej Krzysztofa Matrasa i kontynuowane przez Radę Izby Łódzkiej kierowanej przez Mirosława Kacprzyka, stały się jednym z najważniejszych wydarzeń dla naszego zawodu w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Od sześciu lat towarzyszy im międzynarodowy kongres praktyki weterynaryjnej VetForum. Podczas uroczystego otwarcia wręczana jest statuetka Złotego Chirona, przyznawanego przez kapitułę najlepszemu popularyzatorowi współczesnej wiedzy weterynaryjnej. W 2015 r. nagroda ta przyznana została dr. hab. Krzysztofowi Anuszowi, profesorowi SGGW – prezesowi Rady Izby Warszawskiej ze szczególnym wskazaniem na jego zaangażowanie w organizację i realizację dobrowolnego systemu kształcenia ustawicznego i uruchomienie poddyplomowych studiów specjalizacyjnych z zakresu chorób zwierząt nieudomowionych. W 2016 r. statuetkę przyznano prof. Romanowi Kołaczowi, rektorowi Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, w uzasadnieniu podkreślano szczególne zaangażowanie profesora w popularyzowanie zagadnień dobrostanu zwierząt. W uroczystości uczestniczyli m.in.: prezes Krajowej Rady Jacek Łukaszewicz, wiceminister rolnictwa Ewa Lech i główny lekarz weterynarii Włodzimierz Skorupski. W ramach programu YoungVet studenci

oceniają jakość i tematykę wykładów oraz prezentacje na stoiskach targowych. Ich opinia jest bardzo ważna dla planowania kolejnych edycji konferencji. Duże zainteresowanie młodzieży łódzkiej spotkaniami daje nie tylko satysfakcję organizatorów, ale dowodzi też, że młodzi lekarze weterynarii naprawdę starają się o zdobycie jak najlepszych kwalifikacji zawodowych.

W kwietniu 2016 r. z inicjatywy granicznej lekarz weterynarii na lotnisku Okęcie Marii J. Zaremby, we współpracy z dyrekcją warszawskiego zoo i Fundacją PANDA, zorganizowano warsztaty i sympozjum poświęcone problematyce zwierząt nieudomowionych w transporcie, adresowane do lekarzy granicznych z całej Polski. Spotkanie zyskało bardzo dobrą ocenę uczestników. Na wagę i znaczenie takich szkoleń dla pracowników Inspekcji Weterynaryjnej zwracał uwagę uczestniczący w spotkaniu główny lekarz weterynarii Włodzimierz Skorupski.

Wychodząc naprzeciw współczesnym wyzwaniom komunikacji elektronicznej od lipca 2015 r. Izba Warszawska utworzyła swój profil na Facebooku. Prezentowane są tam fotoreportaże z wydarzeń odbywających się z udziałem Izby, informacje o wydarzeniach planowanych, a także drobne ogłoszenia nadsyłane przez lekarzy weterynarii. Do czerwca 2016 r. profil ten „polubiło” ponad 800 osób, co oznacza, że publikowane informacje z Izby docierają do nich natychmiast, kiedy tylko włączą komputer lub smartfon. Profil ten odnajdowany jest coraz częściej przez właścicieli naszych pacjentów. Niestety, często są to skargi na niewłaściwe, ich zdaniem, postępowanie lekarskie. Musimy zdawać sobie sprawę, że w „zglobalizowanej wiosce” informacje o nas stają się coraz bardziej publiczne. Również te, które stają się przedmiotem zainteresowania rzeczników odpowiedzialności zawodowej. Tym bardziej trzeba dbać o jak najwyższe standardy swoich działań!

W roku jubileuszowym w Warszawskiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej jest zarejestrowanych 3486 lekarzy weterynarii. Na terenie województwa działa 1241 zakładów leczniczych. W okresie od stycznia do maja 2016 r. lekarzom weterynarii wydano 3551 paszportów dla zwierząt towarzyszących. Działalność ta ma więc nadal istotne znaczenie dla budżetu lekarzy wolnej praktyki.

Drugie ćwierćwiecze samorządu przynieść może nowe problemy. Projektowane zmiany organizacji inspekcji zajmującej się bezpieczeństwem żywności, ograniczenie bezpośredniego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w zakładach ubojowych, spodziewane zmniejszenie udziału lekarzy weterynarii w tych działaniach budzą zrozumiałe obawy. Wydaje się jednak, że nowe perspektywy i zmiany zakresu aktywności dobrze wykształconych lekarzy weterynarii nie będą zagrożeniem dla naszego zawodu, Izba Warszawska stara się dbać jak najlepiej o interesy swoich członków.

Jacek Krzemiński
Krzysztof Anusz
Bartosz Kaźmierczak

Warsztaty dla lekarzy granicznych poświęcone dobrostanowi zwierząt w transporcie w warszawskim ogrodzie zoologicznym

25 lat Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Województwo dolnośląskie o powierzchni 19 946,74 km² (6,4% powierzchni Polski) zamieszkuje około 2,9 mln ludzi (7,5% ludności Polski) w 30 powiatach, w tym 4 miejskich (Wrocław, Jelenia Góra, Legnica, Wałbrzych), co daje gęstość zaludnienia 146 mieszkańców na km² (średnia dla Polski 123 mieszkańców/km²). Stolicą województwa jest Wrocław (miasto liczące 634 487 mieszkańców, aglomeracja wrocławska liczy 956 000 mieszkańców). Województwo dolnośląskie graniczy z Republiką Czeską i Republiką Federalną Niemiec oraz województwami: lubuskim, wielkopolskim i opolskim. W obrębie granic województwa znajduje się 36 gmin miejskich, 54 miejsko-wiejskich i 79 wiejskich. Współczynnik urbanizacji (odsetek ludzi mieszkających w miastach) wynosi 69,4% (w dolnośląskim jest 91 miast). Użytki rolne stanowią 52,5% powierzchni, a lasy 29,7%. W granicach województwa dolnośląskiego znajdują się 2 parki narodowe, 67 rezerwatów przyrody i 11 uzdrowisk. Struktura gospodarki oparta jest na usługach, przemyśle oraz handlu. Województwo należy do najbardziej uprzemysłowionych w Polsce (KGHM, LG, GK AB, Volvo, Toyota i inne). Stopa bezrobocia w czerwcu 2015 r. wynosiła 9,4%. Według danych GUS na koniec 2014 r. pogłowie zwierząt gospodarskich w województwie dolnośląskim wynosiło 102 762 sztuk bydła (1,8% pogłowie krajowego), 188 829 sztuk trzody chlewnej (1,7% pogłowie krajowego), 9937 sztuk owiec (4,9% pogłowie krajowego) i 5 017 665 sztuk drobiu kurzego (4,1% pogłowie krajowego).

Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna powstała 25 maja 1991 r. i obejmuje obszar obecnego województwa dolnośląskiego (wcześniejsze województwa: wrocławskie, jeleniogórskie, legnickie i wałbrzyskie oraz fragmenty leszczyńskiego i kaliskiego).

Droga do samorządu lekarsko-weterynaryjnego

Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę w 1918 r. powstawały Izby: Adwokacka, Notariuszy, Lekarska, Aptekarska, ale dopiero po II wojnie zaistniały korzystne warunki do utworzenia samorządu lekarsko-weterynaryjnego. Dekretem Rady Ministrów z 6 czerwca 1945 r. powołano Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną oraz okręgowę izbę lekarsko-weterynaryjne jako organy samorządu zawodowego lekarzy weterynarii, których zadaniem było współdziałanie z władzami w sprawie zdrowia publicznego w zakresie weterynaryjnym, strzeżenie etyki zawodowej, popieranie studiów weterynaryjnych i wykonywanie nadzoru dyscyplinarnego nad wszystkimi członkami, jak również opieka nad stanem materialnym członków izby. Między 13 kwietnia a 17 października 1946 r. powstało 7 izb okręgowych, w tym Izba Śląska z siedzibą we Wrocławiu. W 1949 r. do Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej Śląskiej należało 276 lekarzy weterynarii, w tym 147 lekarzy z Dolnego Śląska.

Utworzona na inauguracyjnym zebraniu 1 marca 1946 r. Izba Śląska (Śląsko-Dąbrowska i Dolnośląska dla 2 województw) powołała do zarządu 7 członków stałych i 7 zastępców na okres 3-letniej kadencji. Pierwszym jej prezesem został prof. dr hab. Aleksander Zakrzewski. Wybrany został też zastępca prezesa – dr Bronisław Godlewicz, który do 1954 r. pełnił jednocześnie funkcję prezesa Delegatury Śląsko-Dąbrowskiej; 6-osobowa Komisja Rewizyjna (3 członków i 3 zastępców); 9 - osobowy sąd dyscyplinarny; 7 delegatów do Naczelnej Izby. Drugim prezesem, od 1949 r., był lek. wet. Mariusz Kocot, późniejszy profesor na Wydziale Weterynaryjnym we Wrocławiu. Przynależność do Izby Okręgowej obowiązywała wszystkich lekarzy weterynarii zamieszkałych na jej terenie. Wraz z postępującym od 1949 r. procesem upaństwowienia zawodu weterynaryjnego Państwo zaczęło przejmować także sprawy należące uprzednio do samorządu, co powodowało stopniowe zanikanie działalności Izb. Formalna likwidacja działalności Izb nastąpiła na podstawie dekretu Rady Ministrów z 18 września 1954 r. o zawieszeniu Izb Lekarsko-Weterynaryjnych. Jediną możliwością integracji i utrzymania więzi zawodowej stworzyła późniejsza działalność reaktywowanego Zrzeszenia Lekarzy Weterynarii (1956–1968), przekształconego następnie w Zrzeszenie Lekarzy i Techników Weterynarii (1968–1991).

Zmiany ustrojowe w Polsce w roku 1989, organizacja i działalność odrodzonego samorządu

Historia przygotowań do reaktywowania samorządu lekarzy weterynarii i utworzenia działających obecnie izb lekarsko-weterynaryjnych sięga lat 1980–1981 i wiąże się z powstaniem NSZZ „Solidarność”. Wtedy zespół kierowany przez Jerzego Molendę z Wrocławia opracował założenia do projektu ustawy o izbach lekarsko-weterynaryjnych. W pracy tego zespołu brał również udział Kazimierz Łosieczka, ówczesny wojewódzki lekarz weterynarii. Dalsze procedowanie przerwał stan wojenny. Po zmianach ustrojowych w latach 1989–1990 nad przygotowaniem projektu ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych pracował zespół będący nieformalną organizacją złożoną z lekarzy weterynarii – głównie przedstawicieli weterynaryjnej „Solidarności” i władz ZLiTWet. Jego uczestnicy w większości weszli w skład późniejszego Komitetu Organizacyjnego Izb Lekarsko-Weterynaryjnych. Od początku w pracach tych uczestniczył Jerzy Molenda, późniejszy wiceprezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej i przez dwie kadencje wiceprezes Rady Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

W wyniku zmian ustrojowych oraz powszechnej prywatyzacji usług weterynaryjnych w 1990 r., dążenia do reaktywowania samorządu zawodowego nasiliły się, przynosząc oczekiwany efekt. Podstawą była zmiana Konstytucji PRL na Konstytucję RP, na podstawie której Sejm RP 21 grudnia 1990 r. przyjął

ustawę o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Na mocy tej ustawy, która weszła w życie w 1991 r., utworzona została Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna i 17 izb okręgowych, w tym Dolnośląska Okręgowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna z siedzibą we Wrocławiu.

Nad utworzeniem Izby na Dolnym Śląsku, w tym przygotowaniem Zjazdu Założycielskiego, pracował Komitet Organizacyjny Dolnośląskiej Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w składzie: Mariusz Błaszczuk – województwo jeleniogórskie, Jerzy Turzeniec – woj. legnickie, Sławomir Orleański – woj. wałbrzyskie, Jerzy Molenda – woj. wrocławskie. Do prac Komitetu włączyli się m.in. Andrzej Dubiel, Mieczysław Kopeć i Jan Zwierzchowski, a działalność Komitetu czynnie wspierali wojewódzcy lekarze weterynarii z czterech województw dolnośląskich.

Zjazd Założycielski Dolnośląskiej Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbył się 25 maja 1991 r. w sali wykładowej V R Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Zjazdowi przewodniczył prof. Jan Zwierzchowski, wiceprzewodniczącymi byli: Henryk Bujak i Jerzy Molenda. Zjazd wybrał prezesa, rzecznika i 4 jego zastępców, 20 członków Rady, 5 członków Sądu, 5 członków Komisji Rewizyjnej oraz 12 delegatów na Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii. Wybory do Rady odbywały się według zasady proporcjonalności liczby lekarzy w poszczególnych województwach do ilości miejsc w Radzie: woj. jeleniogórskie – 3, woj. legnickie – 3, woj. wałbrzyskie – 4, woj. wrocławskie – 10. Na zastępców rzecznika wybrano po jednym przedstawicielu z każdego województwa.

Pierwszym prezesem Izby został prof. Jan Zwierzchowski – autorytet z zakresu chorób zakaźnych, cieszący się wielkim szacunkiem wśród lekarzy weterynarii. Osobowość profesora Zwierzchowskiego kształtowała poglądy i nadała swoisty charakter działania organom Izby wszystkich następnych kadencji. Szacunek i życzliwość dla ludzi, bezkompromisowość, podkreślanie godności zawodu oraz wskazywanie etycznych postaw i zachowań – te wzorce zaszczylił członkom Rad i innych organów Izby wtedy, kiedy kierował Izbą i później, jako prezes honorowy.

Pierwszym Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został prof. Andrzej Dubiel, a przewodniczącą Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego została Halina Zaleska-Palider.

Na Zjeździe ustalono wysokość składki członkowskiej oraz dyskutowano nad problemami związanymi z wykonywaniem praktyki oraz organizacją i działaniem odrodzonego samorządu. Do ważnych spraw należał zakres samodzielności techników weterynarii i niewłaściwy nadzór lekarzy nad ich pracą, konkurowanie cenami za usługi prowadzące do zubożenia wielu praktyk, przydzielanie przez rejonowych lekarzy weterynarii rejonów zwalczania chorób zakaźnych i badania mięsa oraz szczepień psów przeciwko wściekliźnie, a także regulacje płac lekarzy w służbie państwowej.

Lekarze weterynarii Dolnego Śląska, wykonujący 27 lipca 1991 r. zawód w ówczesnych województwach: jeleniogórskim, legnickim, wałbrzyskim i wrocławskim, zostali z mocy ustawy członkami Dolnośląskiej Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, która nadała im prawo wykonywania zawodu. Proces

rejestracyjny trwał ponad 2 lata. Trudno było uzyskać wypełnione karty ewidencyjne od wielu koleżanek i kolegów. Po zakończeniu pierwszego etapu rejestracji, według stanu na 18 grudnia 1992 r., członkami Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej było 643 lekarzy weterynarii. Nadal brakowało ponad 100 kart ewidencyjnych lekarzy, którzy wykonywali zawód, co opóźniało wpisy do rejestru. Jesienią 1993 r. do rejestru wpisanych było 730 lekarzy – członków Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. W październiku i listopadzie w poszczególnych województwach prezes, w obecności władz tych województw, dokonał wręczenia legitymacji i ozdobnych dyplomów prawa wykonywania zawodu członkom Izby. Rejestrację zakończono, gdy hurtownie weterynaryjne zaczęły odmawiać sprzedaży leków osobom nieposiadającym numeru prawa wykonywania zawodu, co zmobilizowało opinię do zgłoszenia się do ewidencji.

Warunki pracy biura i jego organizacja z początku były trudne. Pierwszego, jednopokojowego lokalu na biuro Izby użyczył wrocławski wojewódzki lekarz weterynarii Henryk Bujak w budynku Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii we Wrocławiu, przy ul. Januszowickiej 48. Brakowało środków na zatrudnienie pracowników biura i wyposażenie. Później siedziba biura zmieniała się trzykrotnie i mieściła się: przy ul. Nabycińskiej, przy ul. Piłsudskiego i ostatecznie we własnym lokalu przy ul. Sopockiej.

I Sprawozdawczo-Wyborczy Zjazd Lekarzy Weterynarii Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbył się 2 grudnia 1995 r. Na prezesa drugiej kadencji ponownie wybrany został prof. Jan Zwierzchowski, który po upływie tej kadencji, w uznaniu zasług dla Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, został Prezesem Honorowym.

W drugiej i trzeciej kadencji Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej był lek. wet. Jan Dorobek.

Przewodniczącym Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego drugiej kadencji był lek. wet. Tadeusz Rypuła.

Na I Zjeździe, z inicjatywy Ryszarda Bartzaka, powołany został Fundusz Pomocy Koleżeńskiej. W ten sposób Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna stworzyła możliwość udzielania pomocy swoim członkom i ich rodzinom będącym w trudnej sytuacji materialnej. Pierwszym przewodniczącym zarządu Funduszu Pomocy Koleżeńskiej został pomysłodawca – Ryszard Bartzak, a od 2001 r. nieprzerwanie przewodniczącą jest Joanna Kordas. Fundusz dysponuje środkami pochodzącymi z odpisu ze składki członkowskiej każdego członka Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Zjazd podjął decyzję o ubezpieczeniu wszystkich członków naszej Izby od odpowiedzialności cywilnej (OC) i upoważnił Radę do wyboru firmy ubezpieczeniowej oraz zawarcia z nią umowy ubezpieczenia. W styczniu 1996 r. Rada wybrała jedną z ofert i od tamtego czasu Izba Dolnośląska ubezpiecza wszystkich swoich członków w zakresie OC.

W 1997 r., na podstawie rozporządzenia ministra rolnictwa, rozpoczęła pracę Krajowa Komisja ds. Specjalizacji w Zawodzie Lekarza Weterynarii. Pierwsze tytuły specjalistów na Dolnym Śląsku uzyskało 5 lipca 1997 r. 72 lekarzy weterynarii.

Korekta zasięgu terytorialnego Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej nastąpiła w 1999 r., w związku z reformą administracyjną kraju i utworzeniem województwa dolnośląskiego. Granice nowego województwa stały się granicami Izby Dolnośląskiej.

Prezesem w trzeciej kadencji (2001–2005) był dr Robert Karczmarczyk. Dzięki jego zapobiegliwości, pomocy Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej oraz życzliwości rektora Akademii Rolniczej prof. Michała Mazurkiewicza, Izba zakupiła od uczelni lokal przy ul. Sopotkiej, w którym do dnia dzisiejszego mieści się jej siedziba. W lokalu znajduje się, między innymi, biuro, sala konferencyjna, sala rozpraw oraz zaplecze socjalne.

Przewodniczącym Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego trzeciej kadencji był lek. wet. Zbigniew Jaworek, który funkcję tę pełnił nadal w czwartej kadencji.

W 2003 r. została uchwalona Ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt, która nakazała dostosowanie zakładów leczniczych do jej wymogów w terminie do 1 stycznia 2006 r. Obowiązek prowadzenia ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt i ich kontroli spoczął na izbach okręgowych. Kontrole rozpoczęły się na przełomie lat 2004/2005 i były ogromnym obciążeniem finansowym dla Izby.

Prezesem IV kadencji (2005–2009) został lek. wet. Jan Dorobek, wybrany ponownie na tę funkcję w V kadencji (2009–2013).

Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej IV kadencji (2005–2009) był lek. wet. Ryszard

Toczyłowski, który pełnił ponownie tę funkcję w V kadencji (2009–2013).

Przewodniczącą Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego V kadencji została lek. wet. Wiesława Bober i funkcję tę pełni nadal w VI kadencji.

Działalność Rady w latach 2004–2006 była zdominowana zadaniami związanymi z rejestracją zakładów leczniczych dla zwierząt. Doradztwo, kontrole, rekontrole i ewidencjonowanie praktyk, stanowiły wielki wysiłek organizacyjny i finansowy. Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna była jedną z pierwszych izb w kraju, które uporały się z ewidencją i wdrożeniem bieżącego nadzoru nad działalnością zakładów leczniczych dla zwierząt.

W 2005 r. Izba została uprawniona do nadzoru nad przemieszczaniem zwierząt towarzyszących, w tym do nadawania lekarzom weterynarii uprawnień do wystawiania paszportów dla tych zwierząt i zaopatrywania lekarzy w druki paszportów. Przyznosi to Izbie i jej członkom dodatkowe dochody.

W 2005 r. z inicjatywy Adama Opyrchała powołana została Fundacja „Pro Medici Veterinari” jako organizacja pożytku publicznego, która może korzystać z 1% odpisu od podatku dochodowego osób fizycznych. Pomoc ze środków Fundacji udzielana jest w formie dopłat i zapomóg dla będących w trudnej sytuacji lekarzy weterynarii, czy też np. stypendiów dla osieroconych uczących się dzieci z rodzin weterynaryjnych. W ten sposób zwiększyła się możliwość udzielania wsparcia z dodatkowego źródła, oprócz Funduszu Pomocy Koleżeńskiej. Niestety, potrzeby są coraz większe.

Kelaflor

roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń

florfenikol 300mg/ml

- ✓ Antybiotyk z wyboru w leczeniu infekcji układu oddechowego
- ✓ Skuteczny przeciwko większości bakterii (G+) i (G-) izolowanych od zwierząt domowych
- ✓ Działa bakteriostatycznie, hamując bakteryjną syntezę białek na poziomie rybosomalnym
- ✓ Posiada optymalne właściwości farmakokinetyczne i farmakodynamiczne

KELAFOR 300 mg/ml, roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń – florfenikol 300 mg/ml; subst. pomocnicze: N-metylopironidol, glicerinofornal. **WSKAZANIA:** Choroby wywołane przez bakterie wrażliwe na florfenikol. **Bydło:** Leczenie infekcji układu oddechowego wywołanych szczepami bakterii *Mannheimia haemolytica*, *Pasteurella multocida* i *Histophilus somni*, włącznie na florfenikol. **Świnie:** Leczenie, w przypadku wystąpienia ostrych stanów chorobowych układu oddechowego świń wywołanych przez szczepy *Actinobacillus pleuropneumoniae* i *Pasteurella multocida*, wrażliwe na florfenikol. **PRZECIWWSKAZANIA:** Nie stosować u dorosłych byków i knurów przeznaczonych do celów hodowlanych. Nie stosować u psów i kotów. Nie podawać zwierzętom ze znaną nadwrażliwością na florfenikol lub dowolną substancję pomocniczą. Nie podawać, dożylnie. **DZIAŁANIA NIEPOŻĄDANE:** **Bydło:** W okresie leczenia może wystąpić zmniejszenie łaknienia oraz przemieszczanie miękkich stolców. U zwierząt poddanych leczeniu, po zakończeniu terapii występuje sztywność i całkowity powrót do zdrowia. Podanie leku domięśniowo może spowodować odczyn zapalny w miejscu podania, który może się utrzymywać do 14 dni. W sporadycznych przypadkach zaobserwowano reakcje anafilaktyczne. **Świnie:** Często spotykane działania niepożądane, mogące występować u 50% leczonych zwierząt, to przemieszczanie biegunka oraz przekrwienie i/lub obrzęk okolic odbytu. Objawy te mogą utrzymywać się przez tydzień. W miejscu podania może pojawić się przemieszczający obrzęk, utrzymujący się do 5 dni. Odczyn zapalny w miejscu podania może utrzymywać się do 28 dni. W warunkach terenowych u około 30% leczonych świń występowała gorączka (40°C) w połączeniu z umiarkowaną depresją lub lekką dusznością, przez okres 7 lub więcej dni po podaniu

drugiej dawki. W przypadku zaobserwowania jakichkolwiek poważnych objawów lub innych objawów niewymienionych w ulocie informacyjnej, poinformuj o nich lekarza weterynarii. **DOCELOWE GATUNKI ZWIERZĄT:** Bydło, świnia. **DAWKOWANIE I SPOSÓB PODANIA:** Aby zapewnić odpowiednią dawkę i zapobiec przedawkowaniu, należy możliwie najdokładniej określić masę ciała leczonych zwierząt. Nie nakłuwac kórki fiołki więcej niż 25 razy. Przed podaniem produktu należy się upewnić, że miejsce podania jest czyste. **Bydło:** Podanie domięśniowe - 20 mg/kg masy ciała (1 ml/15 kg), podanie w mięśnie szyi dwukrotnie z zachowaniem odstępu 48 godzinnego. Nie podawać więcej niż 10 ml produktu w jednym miejscu. Należy zmieniać miejsca kolejnych wstrzyknięć. **Świnie:** Podanie domięśniowe - 15 mg/kg masy ciała (1 ml/20 kg), podanie w mięśnie szyi dwukrotnie z zachowaniem odstępu 48 godzinnego. Nie podawać więcej niż 3 ml produktu w jednym miejscu. Należy zmieniać miejsca kolejnych wstrzyknięć. Zaleca się przeprowadzenie leczenia we wczesnym stadium choroby oraz dokonanie oceny reakcji na lek w 48 godzin po drugim zastrzyku. Jeżeli objawy kliniczne infekcji dróg oddechowych utrzymują się przez 48 godzin po ostatnim zastrzyku, należy zmienić sposób leczenia, stosując inną postać leku lub inny antybiotyk. Leczenie należy kontynuować do chwili ustąpienia objawów klinicznych. **OKRESY KARENJI:** **Bydło:** Tkanki jadalne: 34 dni. Mleko: Produkt nie jest dopuszczony do stosowania u zwierząt produkujących mleko przeznaczony do spożycia przez ludzi. **Świnie:** Tkanki jadalne: 18 dni. **Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt:** Podczas stosowania produktu należy uwzględnić badania lekowności oraz oficjalne i lokalne wytyczne dotyczące stosowania leków przeciwdrobnoustrojowych. Należy oczyścić zatyckę przed pobraniem kolejnej dawki. Używać suchych, sterylnych strzykawek i igieł. **Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkt leczniczy weterynaryjny zwierzętom:** Należy zachować ostrożność, aby nie dopuścić do przypadkowej samoiniekcji. Po przypadkowej samoiniekcji należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie. Unikać bezpośredniego kontaktu ze skórą, jamą ustną i oczami. W razie kontaktu z oczami, natychmiast przepłukać oczy czystą wodą. W razie kontaktu ze skórą, umyć zanieczyszczone miejsca czystą wodą. W razie przypadkowego spożycia produktu, wypłukać usta dużą ilością wody i bezwzględnie zwrócić się o pomoc lekarską. Po kontakcie z produktem należy umyć ręce. Opatrywanie i zranienia nadwrażliwego na florfenikol powinny unikać kontaktu z produktem leczniczym weterynaryjnym. **Cięża i laktacja:** W badaniach przeprowadzonych na zwierzętach doświadczalnych nie wykazano działania teratogennego ani embriotoksycznego. Bezpieczeństwo stosowania w okresie ciąży i laktacji nie zostało zbadane u docelowych gatunków zwierząt. Do stosowania jedynie po dokonaniu przez lekarza weterynaryjnego oceny bilansu korzyści/ryzyka wynikającego ze stosowania produktu. **Przedawkowanie (objawy, sposób postępowania przy udzielaniu natychmiastowej pomocy, odtrutki):** U świń, którym podano lek w dawce 3-krotnie (lub więcej) większej od zalecanej obserwowano spadek apetytu, zmniejszony stopień uwodnienia i obniżenie przyspieszenia masy ciała. Po zastosowaniu dawki 5-krotnie (lub więcej) większej od zalecanej pojawiły się także wymioty. **Interakcje z innymi produktami leczniczymi i inne rodzaje interakcji:** Brak dostępnych danych. **DOSTĘPNE OPAKOWANIA:** fiołki po 100 i 250 ml. Niektóre wielkości opakowań mogą nie być dostępne w obrocie. **PODMIOT ODPOWIEDZIALNY:** KELA N.V., St. Lenaartseweg 48, 2320 Hoogstraten, Belgia.

Szczegółowe informacje dostępne na życzenie u importera:

W 2007 r. Izba zmieniła ubezpieczyciela. Od tego roku członkowie Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, w ramach składki członkowskiej są ubezpieczeni również od następstw nieszczęśliwych wypadków (NNW).

W Izbie już od pierwszej kadencji działa Koło Seniorów, którego współzałożycielem i wieloletnim prezesem był dr Józef Szyńkarczuk – obecnie prezes honorowy. Dzięki jego energii, zapobiegliwości i opiece nasi Seniorzy mieli i nadal mają możliwość spotkania się z okazji swoich jubileuszy i świąt; organizują wycieczki, dzielą się wspomnieniami, poznają aktualne problemy zawodu; w potrzebie mogą liczyć na życzliwą pomoc i ciepłe słowo. Od 2013 r. prezesem jest Bohdan Wojtał, który kontynuuje dzieło swojego poprzednika.

W 2009 r. Rada podjęła decyzję o ufundowaniu sztandaru Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, którego symbolika nawiązuje m.in. do lwowskich korzeni weterynarii wrocławskiej. Poświęcenia sztandaru dokonał 4 września 2009 r. w kościele pw. św. Wawrzyńca, przy ul. Odonu Bujwida we Wrocławiu krajowy duszpasterz lekarzy weterynarii o. Jerzy Brusilo. Wydarzenie to było częścią uroczystości zorganizowanej przez Izbę i Wojewódzki Inspektorat Weterynarii z okazji 90-lecia służby weterynaryjnej w Polsce.

W 2013 r. na obecną, szóstą kadencję Izby (2013–2017) prezesem Rady Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej został dr Wojciech Hildebrand. Radę w kadencji 2013–2017 poza prezesem, wiceprezesami (Jan Dorobek, Robert Karczmarczyk), sekretarzem (M. Sitnik) i skarbnikiem (Danuta Pawicka-Stefanko) stanowi jeszcze 12 członków. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej jest lek. wet. Mariusz Panków.

W czerwcu 2013 r. we Wrocławiu obradował Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii organizowany przy współudziale naszej Izby.

W 2015 r. Rada ustanowiła medal honorowy im. prof. Jana Zwierzchowskiego „Zasłużony dla Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej”. Medal (jednej osobie w roku) przyznaje Kapituła.

Od 25 lat organem prasowym Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej jest *Biuletyn Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej* wydawany raz na kwartał, dostępny również na stronach www.dilwet.pl, którego założycielem, redagującym również pierwsze numery, był prof. Jan Zwierzchowski, a następnie wieloletnim redaktorem naczelnym był dr Jacek Króliński, który również był redaktorem *Słownika Biograficznego Lekarzy Wet. Dolnego Śląska 1945–99*. Obecnie redaktorem naczelnym *Biuletynu* jest lek. wet. Jan Dorobek. W *Biuletynie* poruszane są aktualne sprawy społeczno-zawodowe, sprawozdania z prac izby i bieżących wydarzeń oraz artykuły merytoryczne, przeglądowe, historyczne i wspomnienia.

Stan członków Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej na dzień 1 stycznia 2016 r. wynosił 1378 lekarzy weterynarii, w tym 116 emerytów i rencistów niewykonyjących zawodu.

W obrębie Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej znajdują się 553 zakłady leczenia zwierząt, w tym 373 gabinety, 167 przychodni, 5 lecznic i 3 kliniki, ponadto 5 laboratoriów weterynaryjnych. Warto nadmienić, że w samym Wrocławiu są

zarejestrowane 153 zakłady. Wiele z gabinetów to placówki jednoosobowe, czynne tylko w godzinach popołudniowych. Lekarze weterynarii w przeważającej większości zatrudnieni są w prywatnych praktykach (najczęściej własna działalność gospodarcza), ponadto pracują w Inspekcji Weterynaryjnej, w Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej, na uczelniach (głównie Wydział Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu) oraz w hurtowniach leków weterynaryjnych i firmach farmaceutycznych. Wiele osób, pracując na uczelni, w firmach farmaceutycznych lub inspekcji pracuje też w zakładach leczniczych dla zwierząt. Ze względu na stosunkowo niewielkie pogłowie zwierząt gospodarskich na Dolnym Śląsku większość prywatnie praktykujących lekarzy weterynarii zajmuje się leczeniem i profilaktyką zwierząt towarzyszących lub pracuje w praktykach mieszanych.

Jednym z głównych problemów jest rosnąca liczba absolwentów i związane z tym trudności ze znalezieniem pracy. W Inspekcji Weterynaryjnej co roku jest kilka wakatów, niemniej bardzo niskie płace nie są atrakcyjne dla lekarzy. Część absolwentów pozostaje na studiach doktoranckich na uczelni (kilkanaście osób rocznie). Liczba studentów wpływa bezpośrednio na dofinansowanie uczelni, a to skłania władze do ogłaszania licznego naboru – limit przyjęć 270 miejsc. Rosnąca liczba absolwentów (w 2015 r. studia na wrocławskim Wydziale Medycyny Weterynaryjnej ukończyło 171 absolwentów) wysyca rynek pracy. Otwierane są nowe zakłady leczenia zwierząt często przez niedoświadczonych, będących bezpośrednio po studiach lekarzy weterynarii. Nowo powstające zakłady starają się zachęcić klientów głównie niskimi cenami usług. To z kolei prowadzi do nieuczciwej konkurencji prowadzącej do wyniszczającej „wojny cenowej”, kończącej się obniżaniem jakości usług i pauperyzacją zawodu. Izba na bieżąco poucza lekarzy weterynarii o skutkach nieuczciwej konkurencji oraz niewłaściwej reklamy, niemniej ciągle zgłaszane są przypadki (świadomego lub nie) łamania prawa. Brak możliwości wprowadzenia cenników minimalnych skutkowało inicjatywami opracowania standardów usług weterynaryjnych. Spotkało się to z dużym niezrozumieniem i zostało odebrane jako atak na „wolny zawód” i swobodę wyboru metody leczenia. Niemniej celem opracowania standardów było pokazanie, że koszt pewnych usług wynika z konieczności zaangażowania dużych środków sprzętowo-materiałowych. Innymi słowy cena usługi wynika z konieczności spełnienia pewnych minimalnych standardów jej wykonania. Analizując rynek pracy i możliwości potencjalnego zatrudnienia absolwentów Rada Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej stara się wraz z władzami Wydziału Medycyny Weterynaryjnej znaleźć rozwiązanie zadawalające obie strony. Apel Zjazdu delegatów Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej o podwyższenie dotacji ministerialnej poprzez zwiększenie współczynnika kosztochłonności studiów weterynaryjnych adresowany do ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz ministra nauki i szkolnictwa wyższego nie przyniósł rozwiązania. Uczelnie próbują pozyskać fundusze, organizując różnego

rodzaju konferencje, kursy, szkolenia oraz studia specjalizacyjne (w uzgodnieniu z Krajową Komisją ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii). Warto przy tym rozpocząć dyskusję obejmującą zmiany ustawowe w zakresie ustawicznego kształcenia i specjalizacji zawodowych. Warto koordynować działania z innymi członkami FVE (Europejska Federacja Lekarzy Weterynarii), aby tytuły te były wzajemnie uznawane w Europie. Rada Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wspiera wszelkie działania służące poprawie jakości pracy lekarzy weterynarii i ich godnego wynagradzania. Niskie płace w Inspekcji powodują, że albo lekarze weterynarii nie chcą tam pracować, albo nierzadko miejsce pracy traktują jako „płatnika składek ZUS”, dorabiając w prywatnych zakładach leczenia zwierząt. Prowadzi to do przemęczenia i spadku wydajności pracy. Jednocześnie w związku z wakacjami zatrudniane są osoby niebędące lekarzami weterynarii. Inspekcja Weterynaryjna jako organ kontrolny powinna należycie wynagradzać swoich pracowników. Oddzielnym zagadnieniem jest postępująca feminizacja zawodu i, jak dotąd, niebadany jej wpływ na strukturę zatrudnienia, warunki pracy czy chęć podejmowania ciężkiej pracy ze zwierzętami gospodarskimi w obiektach wielkostatnych.

To tylko nieliczne problemy, które Rada Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej stara się rozwiązywać. Rolą korporacji zawodowej jest wspieranie jej członków, integracja środowiska oraz rozwiązywanie sytuacji spornych. Organami Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej są: Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej i Sąd Lekarsko-Weterynaryjny. Z roku na rok wzrasta liczba spraw kierowanych do rzecznika. Sprawy dotyczą przede wszystkim skarg na lekarzy weterynarii zgłaszanych spoza korporacji, jak też spory pomiędzy lekarzami. Zgłaszane skargi są na bieżąco wyjaśniane, a spory rozwiązywane.

Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna organizuje liczne szkolenia, bierze udział we współorganizacji konferencji i kongresów lub patronuje im. Poza szkoleniami merytorycznymi z zakresu wiedzy czysto klinicznej organizowane są szkolenia z zakresu biznesu weterynaryjnego czy niesienia pierwszej pomocy u ludzi oraz szkolenia dla kierowników zakładów leczniczych zwierząt.

W ostatnich trzech latach we Wrocławiu odbył się X Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii, spotkanie Weterynaryjnej Grupy Wyszehradzkiej oraz polskich i niemieckich lekarzy weterynarii praktyków. Od 13 lat Izba Dolnośląska jest organizatorem Mistrzostw Polski Lekarzy Weterynarii w Narciarstwie Alpejskim, od 2 lat organizuje Samochodowy Rajd Lekarzy Weterynarii „Vet off Road”. W tym i ubiegłym roku odbyły się Mistrzostwa Polski Lekarzy Weterynarii w Squasha oraz kolejny raz Mistrzostwa Polski Służby Weterynaryjnej w Strzelectwie Myśliwskim. Ponadto Izba od lat jest organizatorem karnawałowego Balu Lekarza Weterynarii, Dnia Dziecka, Dnia Sportu oraz rodzinnych rajdów górskich.

Z inicjatywy lek. wet. Marii Tonder ufundowano i odsłonięto przed głównym wejściem do Dziekanatu Wydziału Medycyny Weterynaryjnej przy ul. Norwida we Wrocławiu rzeźbę krasnala lekarza weterynarii – Roszka (imię przyjęte od patrona lekarzy weterynarii św. Rocha). Postać krasnala wpisuje się w tradycję wrocławskich krasnali, która zrodziła się w czasie stanu wojennego (Pomańczowa Alternatywa).

Dolnośląska Izba Lekarsko-Weterynaryjna cały czas współpracuje z Krajową Izbą Lekarsko-Weterynaryjną (członkowie Rady – Danuta Pawicka-Stefanko i Wojciech Hildebrand są członkami Prezydium Krajowej Rady) i okręgowymi izbami lekarsko-weterynaryjnymi. Ponadto nasza Izba współpracuje od kilkunastu lat z innymi samorządami zawodów zaufania publicznego na Dolnym Śląsku, a w szczególności z Dolnośląską Izbą Lekarską, Dolnośląską Izbą Aptekarską, Dolnośląską Okręgową Izbą Pielęgniarek i Położnych, a od kilku lat z Izbą Radców Prawnych i Izbą Diagnostów Laboratoryjnych.

Plany na przyszłość Dolnośląskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej to przede wszystkim poprawa statusu materialnego lekarzy weterynarii, ochrona i stabilizacja rynku pracy oraz ciągła edukacja i integracja dolnośląskiego środowiska lekarzy weterynarii.

Wojciech Hildebrand
Jan Dorobek
Robert Karczmarczyk

Historia Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej

Zjazd założycielski Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbył się 17 marca 2001 r. Izba Podkarpacka została utworzona przez wydzielanie jej uchwałą Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, która jednoczyła lekarzy weterynarii województw małopolskiego i podkarpackiego. Uchwałą Krajowej Rady nr 77/00/II z 27 września 2000 r.

zmieniająca uchwałą nr 39/99/II w sprawie ustalenia obszaru działania siedzib okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych pozwoliła na odbycie I Zjazdu Wyborczego Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i wybór organów Izby. W ten sposób Izba Podkarpacka rozpoczęła swoją działalność. Zjazd ten prowadził lek. wet. Ziemowit Ojak, wybrany na przewodniczącego. Gościem Zjazdu był

Uczestnicy spotkania świątecznego Rady Izby Podkarpackiej, od lewej: dr Władysław Rutkowski, lek. wet. Krzysztof Strawa, lek. wet. Andrzej Konieczkowski, lek. wet. Bogusław Drapała, lek. wet. Ziemowit Ojak, lek. wet. Leszek Deptuła, lek. wet. Marek Basta, grudzień 2003 r.

prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej dr Bartosz Winiecki. Obecny był również dotychczasowy prezes Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej lek. wet. Janusz Mach, który był inicjatorem powołania Izby Podkarpackiej. Pierwszy Zjazd Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wybrał władze i organy Izby. Wśród uchwał podjętych na Zjeździe założycielskim była i ta, w której większością głosów przyjęto propozycję ustanowienia Przemyśla jako siedziby Izby Podkarpackiej. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna przyjęła później uchwałę zgodną z tą propozycją.

I Zjazd nowo powstałej Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wybrał lek. wet. Krzysztofa Strawę na prezesa Rady. Członkami Okręgowej Rady zostali: lek. wet. Leszek Deptuła (wybrany, po ukonstytuowaniu się Rady, na wiceprezesa), lek. wet. Marek Basta (wybrany potem na wiceprezesa Rady), lek. wet. Ziemowit Ojak (sekretarz Rady), lek. wet. Bogusław Drapała, (skarbnik Rady), lek. wet. Roman Strokoń, lek. wet. Marian Balon, lek. wet. Władysław Rutkowski i lek. wet. Mirosław Welz. Na Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej wybrano lek. wet. Józefa Amarowicza. Zjazd dokonał też wyboru Okręgowej Komisji Rewizyjnej Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, do której weszli: lek. wet. Elżbieta Bartler (przewodnicząca), lek. wet. Roman Maternowski i lek. wet. Marek Stanisławczuk. Wybrano również Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny, który tworzyli: lek. wet. Anna Rogowska, lek. wet. Jan

Wręczenie przez prezesa Krajowej Rady Bartosza Winieckiego odznaki „Meritus” lek. wet. Markowi Baście i lek. wet. Wojciechowi F. Tabęckiemu

Dacko, lek. wet. Wiesław Kościeszka, lek. wet. Stanisław Lubas, lek. wet. Jerzy Kopeć, lek. wet. Gabriel Kulpiński i lek. wet. Tadeusz Muszyński.

W trakcie I kadencji Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej odbyło się 29 posiedzeń Rady, na których podjęto 155 uchwał. Dotyczyły one głównie spraw wynikających z ustawowych obowiązków samorządu lekarsko-weterynaryjnego. Ale na początku pracy Izby Podkarpackiej były też sprawy organizacyjne, które dotyczyły chociażby podziału majątku, powstałego po podzieleniu Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej na dwie niezależne izby okręgowe. Rada I kadencji zakupiła niezbędny sprzęt komputerowy, dokonała remontu siedziby Izby i otworzyła stronę internetową. Ważną dla podkarpackiego środowiska lekarzy weterynarii była w tamtym okresie inicjatywa pomocy Rady w wydaniu książki dr. Władysława Łukaszyńskiego *Zarys dziejów weterynarii ziemii rzeszowskiej w latach 1871–2000*. Publikacja tej książki pozwoliła szczególnie młodym koleżankom i kolegom poznać historię weterynarii na terenie południowo-wschodniej Polski. Rada tej kadencji zajmowała się także nowelizacją ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawą o zwalczaniu chorób zakaźnych, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz projektem ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt. Zajmowano się problemami lekarzy weterynarii wolnej praktyki związanymi z dostosowywaniem prawa weterynaryjnego do prawodawstwa unijnego. Rada I kadencji zainicjowała też coroczne spotkania opłatkowe organów Izby, a także spotkania z seniorami naszego zawodu.

Druga kadencja Rady Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej rozpoczęła się 12 marca 2005 r. Okręgowym Zjazdem Sprawozdawczo-Wyborczym odbytym w pięknym zamku w Krasiczynie. Wśród zaproszonych gości byli: marszałek województwa podkarpackiego, nasz kolega lek. wet. Leszek Deptuła, prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej dr Bartosz Winiecki, prezes Związku Lekarzy Weterynarii Praktyków Bawarii dr Rupert Ebner i szef Lwowskiej Granicznej Służby Weterynaryjnej Igor Pitganiuk. Na przewodniczącego Zjazdu wybrano Leszka Deptułę. Zjazd był okazją do wręczenia odznaki „Meritus” przyznaną uchwałą Krajowej Rady lekarzom weterynarii zasłużonym dla samorządu weterynaryjnego. Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej dr Bartosz Winiecki wręczył odznaki Annie Rogowskiej i Elżbiecie Bartler oraz Józefowi Amarowiczowi, Władysławowi Rutkowskiemu i Jerzemu Wohnerowi. Wicewojewoda podkarpacki Stanisław Długosz podziękował wszystkim lekarzom weterynarii za ich codzienną pracę oraz nadzór nad bezpieczeństwem żywności. Interesujące było wystąpienie szefa Lwowskiej Granicznej Służby Weterynaryjnej Igora Pitganiuka, który w ciepłych słowach podziękował narodowi polskiemu za wsparcie w czasie pomarańczowej rewolucji na Ukrainie. Gość Zjazdu, dr Rupert Ebner, prezes Związku Lekarzy Weterynarii Praktyków Bawarii, przedstawił wykład poświęcony organizacji służby weterynaryjnej w Bawarii oraz pracy terenowego lekarza w tym kraju. Delegatów Zjazdu szczególnie zainteresowała prezentacja zdjęciowa,

z której można było poznać typową lecznicę weterynaryjną, jej skład osobowy, wyposażenie oraz metody działania. Dr Ebner omówił również swoją działalność w bawarskim samorządzie lekarsko-weterynaryjnym.

Na Zjeździe delegaci dyskutowali o gospodarce finansowej Izby, wchodzących w życie przepisach dotyczących podatku VAT, obowiązku posiadania kas fiskalnych. Podnoszono również sprawę małego poparcia strajku lekarzy weterynarii, któremu patronowało „Medicus Veterinarius” Stowarzyszenie Lekarzy Wolnej Praktyki w Namysłowie. Niektórzy delegaci postulowali zwiększenie i zintensyfikowanie współpracy Izby z ośrodkami naukowymi, polegającej m.in. na organizacji szkoleń i wykładów dla lekarzy weterynarii. Zwracano uwagę na potrzebę przedstawiania koleżankom i kolegom, szczególnie pracującym w terenie, nowych aktów prawnych zarówno krajowych, jak i wspólnotowych. W terenie, jak wskazywano, istnieje potrzeba zapoznawania lekarzy weterynarii z prawodawstwem unijnym. Były też głosy krytyczne, zarzucające Radzie brak inicjatywy w niektórych działaniach, takich choćby, jak brak w województwie podkarpackim Oddziału Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych, czy zbyt małą pomoc finansową kierowaną do najbardziej potrzebujących lekarzy weterynarii. Krytykowano też działalność głównego lekarza weterynarii za zbyt małą, jak mówili niektórzy delegaci, współpracę z samorządem lekarsko-weterynaryjnym. Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej zwrócił uwagę na to, że Izba Lekarsko-Weterynaryjna nie jest związkiem zawodowym i nie może przejmować funkcji i zadań przypisanych tym organizacjom. Poinformował też delegatów o perspektywie wprowadzenia specjalizacji dla lekarzy weterynarii. Apelowal również o konstruktywną dyskusję na tematy zawodowe, często trudną, ale prowadzoną na łamach prasy fachowej.

Zjazd dokonał wyboru nowych władz Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej II kadencji. Prezesem Rady został ponownie lek. wet. Krzysztof Strawa. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został lek. wet. Marek Kamiński. Do Rady Lekarsko-Weterynaryjnej wybrani zostali: lek. wet. Leszek Deptuła, lek. wet. Piotr Kuś, lek. wet. Ziemowit Ojak, lek. wet. Roman Strokoń, lek. wet. Marek Basta, lek. wet. Andrzej Chrzanowski, lek. wet. Adam Szaro i lek. wet. Adam Tenerowicz.

Na pierwszym posiedzeniu Rady Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej II kadencji ukonstytuowała się Rada w składzie: prezes lek. wet. Krzysztof Strawa, wiceprezes lek. wet. Piotr Kuś, wiceprezes lek. wet. Marek Basta, sekretarz lek. wet. Ziemowit Ojak, skarbnik lek. wet. Roman Strokoń, członkowie Rady lek. wet. Andrzej Chrzanowski, lek. wet. Leszek Deptuła, lek. wet. Adam Szaro i lek. wet. Adam Tenerowicz.

Okręgową Komisję Rewizyjną Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej tworzyli: lek. wet. Marek Stanisławczuk – przewodniczący, lek. wet. Elżbieta Bartler – wiceprzewodnicząca i lek. wet. Mariusz Golec – sekretarz.

Ukonstytuował się również Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny II kadencji w składzie: lek. wet. Jerzy Kopeć – przewodniczący,

lek. wet. Wiesław Kościeszka – wiceprzewodniczący, lek. wet. Jerzy Mazurkiewicz – wiceprzewodniczący, członkowie Sądu – lek. wet. Magdalena Machaj, lek. wet. Antoni Kopeć, lek. wet. Krzysztof Kołodziejczyk, lek. wet. Stefan Sochacki.

W skład Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, oprócz lek. wet. Marka Kamińskiego, weszli: lek. wet. Jan Dacko, lek. wet. Jerzy Czuchman i lek. wet. Antoni Karwacz.

25 kwietnia 2009 r. w Przemyślu odbył się IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Gośćmi zjazdu byli: główny lekarz weterynarii Janusz Związek, wiceprezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej prof. Stanisław Winiarczyk i prezes Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej Tomasz Górski. Zjazd obradował pod przewodnictwem lek. wet. Marianna Ducha. Delegaci na Zjazd omawiali sprawy nurtujące środowisko lekarzy weterynarii, tj. kontroli zakładów leczniczych dla zwierząt czy braku radcy prawnego, który mógłby w każdej chwili pomóc w lekarzom weterynarii w rozwiązywaniu pilnych często problemów zawodowych. Zwracano uwagę na zaangażowanie prezesa Rady Krzysztofa Strawy w akcję protestacyjną, w jego pracę w przygotowywaniu i opiniowaniu aktów prawnych dotyczących weterynarii. Były też głosy krytykujące płace w Inspekcji Weterynaryjnej, ich niski poziom, który w województwie podkarpackim daleko odbiega od poziomu w innych częściach naszego kraju. Przypominano obietnice głównego lekarza weterynarii, który zapowiadał wyrównywanie różnic płacowych w inspekcji. Leszek Deptuła poinformował delegatów o zmianach w prawie farmaceutycznym. Zjazd podjął szereg uchwał, między innymi uchwałę w sprawie stworzenia funduszu na dofinansowanie kosztów podnoszenia kwalifikacji zawodowych lekarzy weterynarii, członków Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Zapadła też decyzja o wydawaniu biuletynu Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Zjazd podjął w tej sprawie stosowną uchwałę.

Zjazd dokonał wyboru Rady, prezesa Rady, Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, Komisji Rewizyjnej oraz Okręgowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego. Nowym prezesem Rady

Członkowie Rady Izby Podkarpackiej I kadencji, od lewej: wiceprezes lek. wet. Leszek Deptuła, prezes lek. wet. Krzysztof Strawa, członkowie Rady: dr Władysław Rutkowski i dr Mirosław Welz

Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej wybrany został lek. wet. Roman Strokoń. Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej wybrany został lek. wet. Andrzej Smyka.

Rada Izby Podkarpackiej III kadencji oraz organy Izby ukonstytuowały się na pierwszych zebraniach. Nową Radę stanowili: lek. wet. Roman Strokoń – prezes, dr Władysław Rutkowski – wiceprezes, lek. wet. Adam Tenerowicz – wiceprezes, lek. wet. Adam Halkiew – skarbnik, lek. wet. Magdalena Machaj – sekretarz, lek. wet. Ziemowit Ojak – członek prezydium, lek. wet. Piotr Ruciki – członek prezydium, lek. wet. Stanisław Kaczor – członek Rady, lek. wet. Piotr Kuś – członek Rady, lek. wet. Anna Rogowska – członek Rady, lek. wet. Zdzisław Wąsala – członek Rady. Zastępcami Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej zostali: lek. wet. Krzysztof Chmielowiec, lek. wet. Jerzy Czuchman, lek. wet. Marian Duch i lek. wet. Wojciech Włodek. W skład Sądu Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej weszli lek. wet. Jerzy Kopeć – przewodniczący, lek. wet. Janusz Liszewski – wiceprzewodniczący, dr Katarzyna Oleś-Bizoń – wiceprzewodnicząca i jako członkowie Sądu, dr Jan Dacko, lek. wet. Paweł Kobylarz, lek. wet. Antoni Kopeć, lek. wet. Wiesław Kościeszka, lek. wet. Tadeusz Muszyński i lek. wet. Stefan Sochacki. Komisję Rewizyjną utworzyli: lek. wet. Elżbieta Bartler – przewodnicząca, lek. wet. Mariusz Golec – wiceprzewodniczący i lek. wet. Przemysław Barket – sekretarz.

Rada Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej III kadencji zajmowała się realizacją uchwał Zjazdu, powołała zespół do spraw ustawicznego kształcenia lekarzy weterynarii, rozpatrywała wnioski o zapomogi i wsparcie finansowe potrzebującym członkom naszej Izby. Rada sfinansowała rys biograficzny lekarzy weterynarii Podkarpacia, a także dofinansowała książkę Włodzimierza Kłaczyńskiego pt. „Rzeczywistość – Byłem zawsze w centrum wydarzeń”. Organizowano, wzorem poprzednich lat, wspólnie z podkarpackim wojewódzkim lekarzem weterynarii spotkania emerytów województwa podkarpackiego. Były one okazją do wspomnień oraz dawały możliwość zapoznania seniorów naszego zawodu z bieżącą działalnością

samorządu. Odbywały się też indywidualne spotkania z seniorami zawodu z okazji ich jubileuszy.

W Krajowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej aktywnie pracował prezes Rady lek. wet. Roman Strokoń. Członkiem Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego był wiceprezes Rady Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej dr Władysław Rutkowski.

Decyzją członków Rady III kadencji sfinansowano wydanie suplementu „Słownika biograficznego lekarzy weterynarii województwa podkarpackiego” autorstwa Władysława Łukaszyńskiego. Pozycja ta wniosła znaczący wkład w dokumentowanie historii naszego zawodu na terenie Podkarpacia.

Ważnym dla środowiska lekarzy weterynarii zrzeszonych w Podkarpackiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej była decyzja wydawania Biuletynu Podkarpackiej Izby. Było to również realizacją uchwały ostatniego Zjazdu. Rada powołała zespół redakcyjny, na którego czele stanął dr n. wet. mgr inż. Władysław Rutkowski. Biuletyn był kwartalnikiem docierającym do wszystkich członków Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Znajdowały się w nim bieżące informacje z prac Rady, podejmowane przez nią uchwały, wiadomości istotne dla praktyki weterynaryjnej. Każdy numer Biuletynu przybliżał lekarzom weterynarii którzy z powiatowych inspektoratów weterynarii. Było też w Biuletynie miejsce na historię zawodu, spotkanie z lekarzami weterynarii mającymi niezwykle pasje. Była też poezja, bo Biuletyn ukazał szerokiemu groniu poetów, którzy są pośród nas. Dużym zainteresowaniem cieszył się cykl wspomnień seniora naszego zawodu Zygmunta Wolłowicza. Opisał on przed wielu laty czasy okupacji, więzienia i pobytu w obozie koncentracyjnym. Właśnie ten tekst odkrył i publikował Biuletyn. Potem znaczący fragment obozowych jego wspomnień zamieścił w swojej książce „Życie godne pomnika” Włodzimierz Gibasiewicz i zatytułował „Znowu ocalałem”.

13 kwietnia 2013 r. w Boguchwale odbył się XIII Sprawozdawczo-Wyborczy Zjazd Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Kończył on pracę Rady III kadencji i rozpoczął IV kadencję samorządu lekarsko-weterynaryjnego Podkarpacia. Na zjazd przybyli: wicewojewoda podkarpacki Alicja Wosik, członek Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, prezes Rady Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej Tomasz Górski, dyrektor Instytutu Biotechnologii Stosowanej i Nauk Podstawowych Uniwersytetu Rzeszowskiego prof. dr hab. Marek Koziorowski oraz zastępca podkarpackiego wojewódzkiego lekarza weterynarii Janusz Ciołek.

Wicewojewoda podkarpacki Alicja Wosik w swoim wystąpieniu podkreśliła znaczącą rolę lekarza weterynarii jako zawodu zaufania społecznego. Przedstawiła też prace Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi nad stworzeniem jednej inspekcji, której zadaniem miałyby być bezpieczeństwo żywności. Profesor Marek Koziorowski, lekarz weterynarii, poruszył natomiast problem lekarza weterynarii w dzisiejszym, szybko zmieniającym się świecie. Szczególną uwagę zwrócił na rolę lekarza weterynarii jako gwaranta bezpiecznej żywności, co – jak podkreślił – w dobie „afer medialnych” ma szczególne znaczenie dla przyszłości tego zawodu. Reprezentujący Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną

Prezydium IX Zjazdu
Sprawozdawczo-Wyborczego
Izby Podkarpackiej.
Od lewej: lek. wet. Adam Tenerowicz,
lek. wet. Marian Duch,
lek. wet. Magdalena Machaj,
25 kwietnia 2009 r.

Tomasz Górski wskazał najważniejsze problemy, którym będzie musiała stawić czoła polska weterynaria. Zaliczył do nich konsolidację inspekcji sprawującej nadzór nad bezpieczeństwem żywności i nadzór właścicielski w rzeźniach. Tomasz Górski wręczył też w imieniu Krajowej Rady odznaki „Meritus” lek. wet. Andrzejowi Smyce, lek. wet. Magdalenie Machaj, lek. wet. Piotrowi Kusiowi i lek. wet. Stanisławowi Kaczorowi.

Zjazd wybrał nowego prezesa Rady, Radę Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, jego zastępców, Sąd Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i Komisję Rewizyjną. Na prezesa Rady wybrano dr. Władysława Rutkowskiego, a Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej został lek. wet. Mariusz Golec. Po ukonstytuowaniu się władze Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej IV kadencji wyglądały następująco: dr Władysław Rutkowski – prezes, lek. wet. Roman Strokoń – wiceprezes, lek. wet. Adam Tenerowicz – wiceprezes, lek. wet. Paweł Kobylarz – sekretarz, lek. wet. Piotr Rucki – skarbnik, lek. wet. Ziemowit Ojak – członek prezydium, dr Jan Dacko – członek Rady, lek. wet. Antoni Karwacz – członek Rady, lek. wet. Antoni Kopeć – członek Rady, lek. wet. Przemysław Łoś – członek Rady, lek. wet. Marek Stanisławczuk – członek Rady.

Na zastępców Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej wybrano lek. wet. Krzysztofa Chmielowca, lek. wet. Katarzynę Kozłowską, lek. wet. Anetę Tkaczyk i lek. wet. Kazimierza Żaka.

Okręgowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny ukonstytuował się w składzie: lek. wet. Anna Wacko – przewodnicząca, lek. wet. Dominik Rachwał – wiceprzewodniczący, lek. wet. Sebastian Koczwarą – wiceprzewodniczący, członkowie Sądu: lek. wet. Marek Kamiński, lek. wet. Grzegorz Barszcz, lek. wet. Tadeusz Muszyński, lek. wet. Kazimierz Kłęk, lek. wet. Janusz Woźniak i lek. wet. Monika Kubas.

Komisją Rewizyjną kieruje po raz kolejny lek. wet. Elżbieta Bartler. W skład Komisji weszli ponadto: lek. wet. Jakub Basta i lek. wet. Marek Kwiatkowski.

W pierwszym roku IV kadencji Rada pracowała w składzie 11-osobowym. Ze składu Rady odszedł lek. wet. Paweł Kobylarz, sekretarz Rady, który przeniósł się do województwa mazowieckiego i tam podjął pracę w Inspekcji Weterynaryjnej. Nowym sekretarzem Rady został lek. wet. Przemysław Łoś.

Rada pracuje, wykonując swoje obowiązki związane głównie z przyznawaniem prawa wykonywania zawodu, wpisywaniem gabinetów i przychodni weterynaryjnych do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt, wydawaniem upoważnień do wystawiania paszportów, przyznawaniu zapomóg potrzebującym członkom Izby itp. Ze względów finansowych zaprzestano wydawania Biuletynu Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

W miarę posiadanych środków finansowych Izba była i jest obecnie organizatorem lub współorganizatorem spotkań, konferencji, szkoleń dla lekarzy weterynarii. Warto wymienić w tym miejscu spotkania w Cisnej, Krośnie, Sanoku. Wspólnie z podkarpackim wojewódzkim lekarzem weterynarii samorząd był współorganizatorem skierowanego do lekarzy wolnej praktyki szkolenia z zakresu zasad

obrotu weterynaryjnymi produktami leczniczymi. Szkolenia te odbyły się w Krośnie, Sanoku, Przemysłu, Nisku, Dębicy i Rzeszowie.

Na szczególną uwagę zasługuje uroczystość nadania Publicznemu Gimnazjum w Wadowicach Górnych imienia Leszka Deptuły. Był on naszym kolegą, wieloletnim członkiem Rady i wiceprezesem Rady Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, marszałkiem województwa podkarpackiego, posłem na Sejm, który tragicznie zginął w katastrofie smoleńskiej. Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną na tej uroczystości reprezentował członek Krajowej Rady, prezes Rady Podkarpackiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej dr Władysław Rutkowski. Pamięć o Leszku Deptule, który aktywnie działał dla dobra zawodu lekarza weterynarii nie tylko w Izbie Podkarpackiej, została tym samym zapisana na trwale w nazwie Publicznego Gimnazjum w Wadowicach Górnych, gdzie żył i pracował jako lekarz weterynarii.

Członkowie Rady IV kadencji aktywnie pracują w organach Izby Krajowej. Zarówno prezes, jak i wiceprezes lek. wet. Roman Strokoń są członkami Krajowej Rady. Roman Strokoń jest przewodniczącym Komisji Budżetowo-Finansowej Krajowej Rady, lek. wet. Elżbieta Bartler jest wiceprzewodniczącą Krajowej Komisji Rewizyjnej, a lek. wet. Marek Stanisławczuk jest członkiem Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego.

Kontynuując wieloletnią tradycję, samorząd lekarsko-weterynaryjny Podkarpacia utrzymuje bliskie kontakty z lekarzami weterynarii sąsiednich krajów – Słowacji i Ukrainy, podejmując przedstawicieli lekarzy weterynarii tych krajów.

Podsumowując działalność naszej, najmłodszej, Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w kraju, podkreślić należy, że mamy świadomość zachodzących zmian w naszym zawodzie. Stoiemy jednak przed zmianami, które trudno zdefiniować. Z jednej strony, tak jak wszyscy lekarze weterynarii w naszym kraju, świętujemy 25-lecie samorządu, a z drugiej – nie możemy spokojnie patrzeć na to, co przed nami. Jaki będzie kształt zawodu, samorządu zawodowego i miejsca lekarzy weterynarii w ochronie zdrowia publicznego? To pytanie zadajemy sobie również w Podkarpackiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej.

Dr Władysław Rutkowski

Posiedzenie Rady Izby Podkarpackiej III kadencji.

Od lewej:
wiceprezes dr Władysław Rutkowski,
prezes Roman Strokoń,
sekretarz lek. wet. Magdalena Machaj

aniMedica
POLSKA SP. Z O.O.

Cemay, 50 mg/ml zawiesina do wstrzykiwań dla świń i bydła

Zawartość substancji czynnej i innych substancji • Jeden ml zawiera: Cefiotiur (w formie cefiotiuru chlorowodorku) 50 mg, substancje pomocnicze do 1 ml.

Wskazania lecznicze • Zakażenia wywołane przez bakterie wrażliwe na cefiotiur. **U świń:** leczenie bakteryjnych chorób układu oddechowego wywołanych przez *Pasteurella multocida*, *Actinobacillus pleuropneumoniae* i *Streptococcus suis*. **U bydła:** leczenie bakteryjnych chorób układu oddechowego wywołanych przez *Mannheimia haemolytica*, *Pasteurella multocida* i *Haemophilus somnus*; leczenie ostrej postaci zankokicy (zastrzał, zgnilizna rąci) wywołanej przez *Fusobacterium necrophorum* i *Bacteroides melanogenus* (*Porphyromonas asaccharolytica*); leczenie ostrego poporodowego zapalenia macicy, występującego w ciągu 10 dni po ociełeniu, wywołanego przez wrażliwe na cefiotiur bakterie *Escherichia coli*, *Arcanobacterium pyogenes* i *Fusobacterium necrophorum*. Wskazanie jest ograniczone do przypadków, w których leczenie innym lekiem przeciwbakteryjnym nie przyniosło poprawy.

Przeciwwskazania • Nie stosować w przypadku nadwrażliwości na cefiotiur lub inne antybiotyki beta-laktamowe lub substancje pomocnicze. Nie wstrzykiwać dożylnie. Produktu nie należy stosować w przypadku znanej oporności na cefiotiur lub na inne antybiotyki beta-laktamowe. Nie stosować u drobiu (również u niosek jaj konsumpcyjnych) z powodu ryzyka przeniesienia oporności na drobnoustroje występujące u ludzi.

Działania niepożądane • Możliwość wystąpienia reakcji nadwrażliwości niezwiązanych z dawkowaniem. Sporadycznie możliwość wystąpienia reakcji alergicznych (np. reakcje skórne, anafiksja). W przypadku stwierdzenia reakcji alergicznej należy odstawić lek.

W przypadku świń i niektórych zwierząt do 20–22 dni po wstrzyknięciu produktu, zaobserwowano łagodne reakcje w miejscu wstrzyknięcia produktu, zmiany w tkance łącznej w postaci okrągłych, wyraźnych plam.

U bydła mogą wystąpić łagodne reakcje zapalne w okolicach wstrzyknięcia produktu, takie jak obrzęk i przebarwienie tkanki podskórnej i/lub mięśniowej. Kliniczne wyleczenie następuje u większości zwierząt do 10 dni po wstrzyknięciu produktu, choć nieznaczne przebarwienie tkanki może utrzymywać się przez 32 dni lub dłużej.

W przypadku zaobserwowania jakichkolwiek poważnych objawów lub innych objawów nie wymienionych w ulocie informacyjnej, poinformuj o nich lekarza weterynarii.

Docelowe gatunki zwierząt • Świnie i bydło.

Dawkowanie dla każdego gatunku, drogi i sposób podania • **Świnie:** 3 mg cefiotiuru/kg m.c./dzień przez 3 dni domięśniowo, co odpowiada 1 ml/16 kg m.c. na każde podanie. **Bydło:** Choroba układu oddechowego: 1 mg cefiotiuru/kg m.c./dzień przez 3 do 5 dni podskórnie, co odpowiada 1 ml/50 kg m.c. na każde podanie. Ostra postać zankokicy: 1 mg/kg m.c./dzień przez 3 dni podskórnie, co odpowiada 1 ml/50 kg m.c. na każde podanie. Ostre poporodowe zapalenie macicy występujące w ciągu 10 dni po ociełeniu: 1 mg/kg m.c./dzień przez 5 kolejnych dni podskórnie, co odpowiada 1 ml/50 kg m.c. na każde podanie. W niektórych przypadkach ostrego poporodowego zapalenia macicy konieczna może być terapia wspomagająca.

Kolejne iniekcje należy wykonywać w inne miejsca. W jedno miejsce można podać maksymalnie 6 ml produktu. Aby zapewnić prawidłową dawkę masa ciała powinna być określona najdokładniej, jak to jest możliwe, celem uniknięcia podania zbyt małej dawki. Należy odpowiednio dobrać wielkość opakowania, ponieważ butelka nie może być nakładana więcej niż 40 razy.

Zalecenia dotyczące prawidłowego podania • Wykazano niską toksyczność cefiotiuru u świń po podaniu domięśniowym cefiotiuru sodowego w dawkach ośmiokrotnie wyższych od dawki zalecanej przez 15 kolejnych dni. U bydła po znacznym przedawkowaniu preparatu podanego pozajelitowo nie zaobserwowano objawów ogólnoustrojowej toksyczności.

Okresy karencji • **Świnie:** Tłanki jadalne – 5 dni. **Bydło:** Tłanki jadalne – 8 dni, mleko: zero dni.

Specjalne środki ostrożności podczas przechowywania • Nie używać po upływie terminu ważności podanego na etykiecie. Okres ważności po pierwszym otwarciu pojemnika: 28 dni. Przechowywać w miejscu niewidocznym i niedostępnym dla dzieci.

Specjalne ostrzeżenia dla każdego z docelowych gatunków zwierząt • Nieznane.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt • Butelkę należy energicznie wstrząsać przez 30 sekund do czasu powrotu do postaci zawiesiny. W przypadku wystąpienia reakcji alergicznej należy odstawić lek.

Stosowanie produktu • Cemay może stwarzać zagrożenie dla zdrowia ludzi wskutek rozprzestrzenienia się oporności na leki przeciwdrobnoustrojowe. Produkt Cemay powinien być zarezerwowany do leczenia

przypadków słabo reagujących na leki z wyboru lub takich, w których spodziewana jest słaba reakcja. W trakcie stosowania produktu należy uwzględnić krajowe i regionalne wytyczne dotyczące stosowania leków przeciwbakteryjnych.

Zwiększone stosowanie, w tym stosowanie produktu odbiegające od ustalonych zaleceń może doprowadzić od wzrostu częstości występowania oporności na leki przeciwdrobnoustrojowe. Kiedy to możliwe, produkt Cemay powinien być stosowany na podstawie wyników badań wrażliwości bakterii na leki przeciwbakteryjne.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkt leczniczy weterynaryjny zwierzętom • Penicyliny i cefalosporyny mogą powodować nadwrażliwość (alergie) po wstrzyknięciu, w wyniku inhalacji, połknięcia lub kontaktu ze skórą. Nadwrażliwość na penicyliny może prowadzić do reakcji krzyżowych na cefalosporyny i odwrotnie. Reakcje alergiczne na te substancje mogą w pewnych przypadkach być poważne. Osoby o znanej nadwrażliwości na produkt powinny unikać kontaktu z produktem. Po pojawieniu się objawów po ekspozycji na lek, takich jak wysypka, należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną z niniejszym ostrzeżeniem. Obrzęk twarzy, ust lub oczu albo trudności z oddychaniem stanowią poważne objawy i wymagają pilnej interwencji lekarskiej.

Należy zachować najwyższą ostrożność przy posługiwaniu się produktem w celu uniknięcia ekspozycji na produkt. Po kontakcie z produktem należy umyć ręce.

Stosowanie w ciąży, laktacji lub w okresie nieśności • Badania gatunków laboratoryjnych nie wykazały działania teratogennego, toksycznego dla płodu lub samicy. Bezpieczeństwo produktu leczniczego weterynaryjnego stosowanego w czasie ciąży lub laktacji u zwierząt gatunków docelowych nie zostało określone. Do stosowania jedynie po dokonaniu przez lekarza weterynarii oceny bilansu korzyści/ryzyka wynikającego ze stosowania produktu.

Niezgodności farmaceutyczne • Ponieważ nie prowadzono badań dotyczących zgodności, leku nie wolno mieszać z innymi produktami leczniczymi weterynaryjnymi.

Specjalne środki ostrożności dotyczące usuwania niezużytego produktu leczniczego weterynaryjnego lub pochodzących z niego odpadów • Nieużyty produkt leczniczy weterynaryjny lub jego odpady należy usunąć w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami.

Dostępne opakowania • Plastikowe fiolki o objętości 100 i 250 ml.

Numer pozwolenia • 2354/14

Podmiot odpowiedzialny • Laboratoris Maymó, S.A., Via Augusta, 302, 08017 Barcelona (Hiszpania)

Przedstawiciel podmiotu odpowiedzialnego • aniMedica Polska Sp. z o.o., ul. Chwaszczyńska 198 a, 81-571 Gdynia
Wyłącznie dla zwierząt. Wydawany z przepisu lekarza – Rp.

aniMedica
POLSKA SP. Z O.O.

Boflox, 100 mg/ml roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń Marbofloksacyna

Zawartość substancji czynnej i innych substancji • 1 ml zawiera: **Substancja czynna:** Marbofloksacyna 100 mg, **Substancje pomocnicze:** Disodu edetynian 0,10 mg, Monotiooglicerol 1 mg, Metakrezol 2 mg. Przezroczysty roztwór o barwie żółto-zielonkawej do żółto-brązowej.

Wskazania lecznicze • **U bydła:** leczenie zakażeń dróg oddechowych spowodowanych przez szczepy bakterii *Histophilus somni*, *Mannheimia haemolytica*, *Mycoplasma bovis*, *Pasteurella multocida* wrażliwe na marbofloksacynę, leczenie ostrego zapalenia wymienia w okresie laktacji spowodowanego przez szczepy bakterii *Escherichia coli* wrażliwe na marbofloksacynę. **U świń:** leczenie zespołu poporodowych zaburzeń laktacji (Postpartum Dysgalactia Syndrome, PDS) – zespołu zapalenia gruczołu mlekowego, zapalenia macicy i bezmleczności (Metritis Mastitis Agalactia, MMA) spowodowanego szczepami bakterii wrażliwymi na marbofloksacynę.

Przeciwwskazania • Nie stosować w przypadku zakażeń bakteryjnych wywołanych przez patogeny odporne na inne fluorochinolony (oporność krzyżowa). Nie stosować u zwierząt ze znaną nadwrażliwością na substancję czynną lub na jakikolwiek inny chinolon lub na dowolną substancję pomocniczą.

Działania niepożądane • Przy podaniu domięśniowym lub podskórnym w miejscu wstrzyknięcia mogą występować przejściowe zmiany zapalne bez znaczenia klinicznego. Podanie domięśniowe u bydła może spowodować przerwane reakcje miejscowe, takie jak ból i obrzęk w miejscu wstrzyknięcia i zmiany zapalne, które mogą utrzymywać się przez co najmniej 12 dni po wstrzyknięciu. Wykazano jednak, że w przypadku bydła tolerancja miejscowa podania podskórnego jest lepsza niż podania domięśniowego. Dlatego w przypadku dużego bydła zaleca się podanie podskórne.

W razie zaobserwowania jakichkolwiek poważnych objawów lub innych objawów niewymienionych w ulocie, poinformuj o nich lekarza weterynarii.

Docelowe gatunki zwierząt • Bydło, świnie (loch).

Dawkowanie dla każdego gatunku, drogi i sposób podania • **Bydło:** Zakażenia układu oddechowego: Zalecane dawkowanie to 8 mg marbofloksacyny/kg masy ciała (2 ml produktu/25 kg masy ciała) w pojedynczym wstrzyknięciu domięśniowym. Jeżeli wstrzykiwana objętość leku przekracza 20 ml, dawka powinna być podana w dwa lub więcej miejsc. W przypadku zakażeń dróg oddechowych wywołanych przez *Mycoplasma bovis* zalecana dawka wynosi 2 mg marbofloksacyny/kg masy ciała (1 ml produktu/50 kg masy ciała) w pojedynczym wstrzyknięciu domięśniowym lub podskórnym na dobę przez 3 do 5 kolejnych dni. Pierwsze wstrzyknięcie można podać dożylnie. **Ostre zapalenie wymienia: Podanie domięśniowe lub podskórne:** Zalecane dawkowanie to 2 mg marbofloksacyny/kg masy ciała (1 ml produktu/50 kg masy ciała) w pojedynczym wstrzyknięciu na dobę przez 3 kolejne dni. Pierwsze wstrzyknięcie można również podać dożylnie.

Świnie (loch): Podanie domięśniowe: Zalecane dawkowanie to 2 mg marbofloksacyny/kg masy ciała (1 ml produktu/50 kg masy ciała) w pojedynczym wstrzyknięciu na dobę przez 3 kolejne dni. W celu zapewnienia podania prawidłowej dawki i uniknięcia przedawkowania należy możliwie najdokładniej określić masę ciała. W przypadku bydła i świń preferowanym miejscem wstrzyknięcia jest okolica szyi. Korek fiolki można bezpiecznie przekłuwać do 30 razy. Użytkownik powinien wybrać najbardziej odpowiednią wielkość fiolki w zależności od docelowego gatunku zwierzęcia, który ma być leczony.

Okres karencji • **Bydło:** 8 mg/kg podane jednorazowo (podanie domięśniowe) – tlanki jadalne: 3 dni, mleko: 72 godziny; 2 mg/kg przez 3 do 5 dni (podanie dożylnie, podskórne lub domięśniowe) – tlanki jadalne: 6 dni, mleko: 36 godzin. **Świnie (loch):** tlanki jadalne: 4 dni.

Szczególne środki ostrożności podczas przechowywania • Przechowywać w miejscu niewidocznym i niedostępnym dla dzieci. Przechowywać w oryginalnym opakowaniu w celu ochrony przed światłem. Nie używać tego produktu leczniczego weterynaryjnego po upływie terminu ważności podanego na etykiecie. Okres ważności po pierwszym otwarciu pojemnika: 28 dni.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt • Produkt powinien być stosowany zgodnie z urzędowymi i lokalnymi przepisami dotyczącymi stosowania antybiotyków. Fluorochinolony powinny być zarezerwowane do leczenia stanów klinicznych, które reagowały słabo lub uważa się, że zareagują słabo na inne klasy antybiotyków. Jeśli jest to możliwe, fluorochinolony powinny być stosowane na podstawie badań wrażliwości drobnoustrojów.

Stosowanie produktu niezgodnie z ChPLW może zwiększyć występowanie bakterii opornych na fluorochinolony i zmniejszyć skuteczność leczenia innymi chinolonami z powodu możliwości wystąpienia oporności krzyżowej. Dane dotyczące skuteczności wykazały, że skuteczność produktu jest niewystarczająca do leczenia ostrej postaci zapalenia wymion spowodowanych przez bakterie Gram-dodatnie.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkt leczniczy weterynaryjny zwierzętom • Osoby o znanej nadwrażliwości na (fluoro)chinolony powinny unikać kontaktu z produktem leczniczym weterynaryjnym. Należy zachować ostrożność, aby uniknąć przypadkowej samoinkiekcji, ponieważ może to wywołać nieznaczne podrażnienie. Po przypadkowej samoinkiekcji należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie. W razie kontaktu ze skórą lub oczami przemyć obficie wodą. Po użyciu należy umyć ręce.

Ciąża i laktacja • Badania laboratoryjne na szczurach i królikach nie wykazały działania teratogennego, fetotoksycznego czy szkodliwego dla samicy. Ustalono bezpieczeństwo stosowania produktu w dawce 2 mg/kg masy ciała u ciężarnych krów oraz ssących cieląt i prosiąt leczonych krów i loch. Produkt można stosować w okresie ciąży i laktacji. Nie ustalono bezpieczeństwa stosowania produktu w dawce 8 mg/kg masy ciała u ciężarnych krów oraz ssących cieląt leczonych krów. Dlatego też ten schemat dawkowania należy stosować wyłącznie w oparciu o ocenę bilansu korzyści i ryzyka wynikających ze stosowania produktu dokonaną przez prowadzącego lekarza weterynarii.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi i inne rodzaje interakcji • Nieznane.

Przedawkowanie (sposób postępowania przy udzielaniu natychmiastowej pomocy, odtrutki) • Po podaniu dawki 3-kratnie wyższej niż dawka zalecana nie zaobserwowano objawów przedawkowania. Przy przedawkowaniu mogą wystąpić objawy takie jak ostre zaburzenia neurologiczne. Należy je leczyć objawowo. Nie należy przekraczać zalecanej dawki.

Niezgodności farmaceutyczne • Ponieważ nie wykonywano badań dotyczących zgodności, tego produktu leczniczego weterynaryjnego nie wolno mieszać z innymi produktami leczniczymi weterynaryjnymi.

Specjalne środki ostrożności dotyczące usuwania niezużytego produktu leczniczego weterynaryjnego lub pochodzących

z niego odpadów - Niewykorzystany produkt leczniczy weterynaryjny lub jego odpady unieszkodliwić w sposób zgodny z obowiązującymi lokalnymi przepisami. Leków nie należy usuwać do kanalizacji ani wyrzucać do śmieci.

O sposoby usunięcia bezytecznych leków zapytaj lekarza weterynarii lub farmaceutę. Pozwól one na lepszą ochronę środowiska.

Opakowanie - Flakony po 100 ml.

Numer pozwolenia - 2323/13.

Podmiot odpowiedzialny - Industrial Veterinaria, S.A., Esmeralda, 19, E-08950 Esplugues de Llobregat (Barcelona), Hiszpania.

Przedstawiciel podmiotu odpowiedzialnego - aniMedica Polska Sp. z o.o., ul. Chwasczyńska 198 a, 81-571 Gdynia.

Wyłącznie dla zwierząt. Wydawany z przepisu lekarza - Rp.

aniMedica

POLSKA SP. Z O.O.

Enrotron 50 mg/ml

roztwór do wstrzykiwań dla bydła, świń, psów i kotów

Enrotron 100 mg/ml

roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń
Enrofloksacyna

Zawartość substancji czynnych - 1 ml zawiera Enrotron 50 mg/ml: Substancja czynna: Enrofloksacyna 50,0 mg. Substancje pomocnicze: 1-butanol 30,0 mg; 1 ml zawiera Enrotron 100 mg/ml: Substancja czynna: Enrofloksacyna 100,0 mg. Substancje pomocnicze: 1-butanol 30,0 mg. Przeroczony, lekko żółtawy roztwór do żółtawo-pomarańczowego.

Wskazania lecznicze - Psy i koty (Enrotron 50 mg/ml): Leczenie infekcji bakteryjnych układu pokarmowego, oddechowego i moczowo-płciowego, skóry, wtórnych zakażeń ran i zapalenia ucha zewnętrznego, dla których doświadczenie kliniczne, gdy jest to możliwe wspomaganie testami wrażliwości dla czynnika infekcyjnego, wskazuje enrofloksacynę jako lek z wyboru.

Bydło (Enrotron 100 mg/ml) i cielęta (Enrotron 50 mg/ml): Leczenie zakażeń dróg oddechowych wywołanych przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Pasteurella multocida*, *Mannheimia haemolytica* i *Mycoplasma* spp. Leczenie zakażeń układu pokarmowego wywołanych przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Escherichia coli*. Leczenie posocznicy wywołanej przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Escherichia coli*. Leczenie ostrego mykoplazmowego zapalenia stawów wywołanego przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Mycoplasma bovis*.

Świnie: Leczenie zakażeń dróg oddechowych wywołanych przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Pasteurella multocida*, *Mycoplasma* spp. i *Actinobacillus pleuropneumoniae*. Leczenie zakażeń układu pokarmowego wywołanych przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Escherichia coli*. Leczenie posocznicy wywołanej przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Escherichia coli*. Leczenie ostrego zapalenia wymienia wywołanego przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Escherichia coli*.

Przeciwwskazania - Nie stosować u psów poniżej 1 roku życia lub u zwłaszcza dużych ras psów, ze względu na ich długi okres wzrostu do 18 miesiąca życia. Nie stosować u kotów poniżej 8 tygodnia życia. Nie stosować w przypadku stwierdzonej wrażliwości na fluorochinolony lub którejkolwiek z substancji pomocniczych. Nie stosować w przypadku oporności/oporności krzyżowej na (fluoro)chinoliny.

Działania niepożądane - W okresie gwałtownego wzrostu, enrofloksacyna może mieć wpływ na chrząstkę stawową. Czasem może wystąpić miejscowe podrażnienie w miejscu podania. Zachować podstawowe zasady sterylności. Psy: Niekiedy obserwowano reakcje skórne po podaniu enrofloksacyny chartom z kaszlem kanelowym.

Docelowe gatunki zwierząt - Enrotron 50 mg/ml: Pies, kot, bydło, świnie; Enrotron 100 mg/ml: Bydło, świnie.

Dawkowanie i droga podania dla poszczególnych docelowych gatunków zwierząt - Enrotron 50 mg/ml: Podanie dożylnie, podskórnie lub domięśniowo. Wielokrotne wstrzyknięcia należy wykonywać w różnych miejscach. Cielęta: 5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 1 ml na 10 kg m.c., podawane raz dziennie przez 3-5 dni. Ostre mykoplazmowe zapalenie stawów wywołane wrażliwymi na enrofloksacynę bakteriami *Mycoplasma bovis*: 5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 1 ml na 10 kg m.c., podawane raz dziennie przez 5 dni. Produkt można podawać przez powolne wstrzyknięcie dożylnie lub podskórnie. Podskórnie nie należy podawać więcej, niż 10 ml produktu w jedno miejsce. Świnie: 2,5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 0,5 ml na 10 kg m.c., podawane raz dziennie, domięśniowo, przez 3 dni. Zakażenie układu pokarmowego lub posocznica wywołana bakteriami *Escherichia coli*: 5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 1 ml na 10 kg m.c.,

podawane raz dziennie, domięśniowo, przez 3 dni. Wstrzykiwać w kark, w pobliżu podstawy ucha. W jedno miejsce nie należy podawać więcej, niż 3 ml produktu. Koty i psy: 5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 1 ml na 10 kg m.c., podawane raz dziennie, podskórnie, przez maks. 5 dni. Leczenie można rozpocząć podawaniem enrofloksacyny w postaci iniekcyjnej i kontynuować produktem w formie tabletek. Długość leczenia należy określić na podstawie długości leczenia dla danego wskazania określonej w charakterystyce produktu w formie tabletek.

Enrotron 100 mg/ml: Bydło, świnie: Podanie dożylnie, podskórnie lub domięśniowo. Kolejne dawki produktu należy podawać w różne miejsca. Bydło: 5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 1 ml na 20 kg m.c., podawane raz dziennie przez 3-5 dni. Ostre mykoplazmowe zapalenie stawów wywołane przez wrażliwe na enrofloksacynę szczepy *Mycoplasma bovis* u cieląt młodszych niż 2 lata: 5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 1 ml na 20 kg m.c., podawane raz dziennie przez 5 dni. Produkt można podawać przez powolne wstrzyknięcie dożylnie lub podskórnie. Ostre zapalenie sutka wywołane przez bakterie *Escherichia coli*: 5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 1 ml na 20 kg m.c., podawane w powolnym wstrzyknięciu dożylnym, raz dziennie przez 2 kolejne dni. Druga dawka może zostać podana podskórnie. W takim przypadku obowiązuje okres karencji dla podania podskórnego. Podskórnie nie należy podawać więcej, niż 10 ml produktu w jedno miejsce. Świnie: 2,5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 0,5 ml na 20 kg m.c., podawane raz dziennie, domięśniowo, przez 3 dni. Zakażenie układu pokarmowego lub posocznica wywołana przez bakterie *Escherichia coli*: 5 mg enrofloksacyny na kg m.c., co odpowiada 1 ml na 20 kg m.c., podawane raz dziennie, domięśniowo, przez 3 dni. Wstrzykiwać w kark, w pobliżu podstawy ucha. W jedno miejsce nie należy podawać więcej, niż 3 ml produktu.

Okresy karencji - Enrotron 50 mg/ml: Cielęta: Po podaniu dożylnym: Tkanki jadalne: 5 dni. Po podaniu podskórnym: Tkanki jadalne: 12 dni. Produkt nie dopuszczony do stosowania u zwierząt produkujących mleko przeznaczone do spożycia przez ludzi. Świnie: Tkanki jadalne: 13 dni. Enrotron 100 mg/ml: Bydło: Po podaniu dożylnym: Tkanki jadalne: 5 dni. Mleko: 3 dni. Po podaniu podskórnym: Tkanki jadalne: 12 dni. Mleko: 4 dni. Świnie: Tkanki jadalne: 13 dni.

Specjalne środki ostrożności przy przechowywaniu - Przechowywać w miejscu niedostępnym i niewidocznym dla dzieci. Nie używać po upływie terminu ważności podanego na etykiecie. Flakony przechowywać w kartonowym opakowaniu zewnętrznym w celu ochrony przed światłem. Okres ważności po pierwszym otwarciu opakowania bezpośredniego: 28 dni. Gdy pojemnik jest naruszony (otworzony) po raz pierwszy, biorąc pod uwagę okres ważności, który jest określony w tej ulotce informacyjnej, powinna zostać określona data, kiedy niewykorzystany produkt powinien zostać unieszkodliwiony. Data unieszkodliwienia powinna zostać zapisana w odpowiednim miejscu na etykiecie.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt - Nie należy przekraczać zalecanej dawki. Powtórne iniekcje należy wykonywać w innych miejscach. Nie stosować u psów i kotów z uszkodzeniami centralnego układu nerwowego. Enrofloksacynę należy stosować ostrożnie u zwierząt z epilepsją lub z zaburzeniami funkcji nerek. Podczas stosowania produktu należy uwzględnić oficjalne i regionalne wytyczne dotyczące stosowania antybiotyków. Fluorochinolony powinny być zarezerwowane do leczenia klinicznych przypadków, które słabo reagują lub też przyspucha się, że wystąpi słaba odpowiedź na antybiotyki z innych klas. Jeśli tylko jest to możliwe, stosowanie fluorochinolonów powinno się opierać na badaniach antybiotykowrażliwości. Stosowanie produktu niezgodnie z zaleceniami może prowadzić do zwiększenia występowania bakterii opornych na fluorochinolony i może zmniejszyć skuteczność leczenia innymi chinolonami z powodu potencjalnej oporności krzyżowej.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkty lecznicze weterynaryjne zwierzętom - Produkt jest roztworem o odczynie zasadowym. Produkt należy natychmiast zmyć wodą ze skóry i oczu. Nie jeść, nie pić oraz nie palić podczas stosowania produktu. Należy zachować ostrożność w celu uniknięcia samooinfekcji. Po przypadkowej samooinfekcji należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną. Unikać bezpośredniego kontaktu ze skórą ze względu na możliwe reakcje uczuleniowe, kontaktowe zapalenie skóry i reakcje nadwrażliwości na (fluoro)chinoliny. Używać rękawic ochronnych. **Stosowanie w ciąży, laktacji lub w okresie nieśności** - Nie ma przeciwwskazań do stosowania produktu w okresie ciąży i laktacji.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi lub inne rodzaje interakcji - Może wystąpić działanie antagonistyczne przy jednoczesnym podawaniu makrolidów i tetracyklin. Enrofloksacyna może wpływać na metabolizm teofiliny, obniżając klirens teofiliny w wyniku wzrostu jej stężenia w osoczu.

Przedawkowanie (w tym jego objawy, sposób postępowania przy udzielaniu natychmiastowej pomocy oraz odtrutki) - Nie przekraczać zalecanej dawki. W przypadku przedawkowania brak jest odtrutki, należy zastosować leczenie objawowe. W badaniach na zwierzętach docelowych wykazano, że koty cierpią na uszkodzenia wzroku po podaniu dawek większych niż 15 mg/kg raz dziennie przez 21 kolejnych dni. Dawki

30 mg/kg podawane raz dziennie przez 21 kolejnych dni, powodowały nieodwracalne uszkodzenie wzroku. Przy 50 mg/kg podawanych raz dziennie przez 21 kolejnych dni może dojść do ślepoty. U psów i kotów, jako wynik przedawkowania może wystąpić utrata apetytu i nudności. Przedawkowanie może prowadzić do zaburzeń w ośrodkowym układzie nerwowym i pracy nerek. U psów 10-krotne przedawkowanie prowadzi do objawów neurologicznych takich jak ataksja, drżenie, oczopląs i konwulsje. Objawy te są odwracalne przy zaprzestaniu leczenia. Nie zaobserwowano objawów przedawkowania u świń po podaniu pięciokrotnie wyższej dawki od zalecanej dawki terapeutycznej. Koty: toksyczne działanie na siatkówkę, w tym ślepotą mogą wystąpić po przekroczeniu zalecanej dawki. **Specjalne środki ostrożności dotyczące unieszkodliwiania nie zużytego produktu leczniczego weterynaryjnego lub odpadów pochodzących z tego produktu** - Niewykorzystany produkt leczniczy weterynaryjny lub jego odpady należy unieszkodliwić w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami.

Opakowania - Enrotron 50 mg/ml, Enrotron 100 mg/ml - 100 ml.

Numer pozwolenia - Enrotron 50 mg/ml: 2252/13; Enrotron 100 mg/ml: 2251/13.

Podmiot odpowiedzialny - FORTE Healthcare Limited, Cougar Lane, Naul, Co. Dublin, Irlandia.

Przedstawiciel podmiotu odpowiedzialnego - aniMedica Polska Sp. z o.o., ul. Chwasczyńska 198 a, 81-571 Gdynia.

Wyłącznie dla zwierząt. Wydawany z przepisu lekarza - Rp.

aniMedica

POLSKA SP. Z O.O.

Cloxamed TS, 200 mg/8g + 800 mg/8g zawiesina dowymieniowa dla bydła

Skład jakościowy i ilościowy - 1 tubostrzykawką z 8 g zawiesziny zawiera: Substancje czynne: Kloksacylina sodowa 200 mg, kloksacylina benzatynowa 800 mg.

Postać farmaceutyczna - Zawiesina dowymieniowa. Biała, oleista, jednorodna zawiesina.

Docelowe gatunki zwierząt - Bydło (zasuszane krowy mleczne).

Wskazania lecznicze dla poszczególnych docelowych gatunków zwierząt - Leczenie i metaflaktyka stanów zapalnych wymienia (mastitis) wywołanych przez *Streptococcus* spp. i *Staphylococcus* spp. (w tym szczepy wytwarzające beta-laktamazy) u bydła na początku okresu zasuszenia. Metaflaktyka mastitis wywołanego przez wrażliwe na kloksacylinę *Actinomyces pyogenes* na początku okresu zasuszenia i w celu zapobiegania rozprzestrzeniania się tych bakterii. W przypadku zasuszenia krów ze zdrowymi wymionami, należy ocenić stan zdrowoty wymion, aby nie podejmować zbędnego leczenia.

Przeciwwskazania - Nie stosować w przypadku nadwrażliwości zwierząt na penicyliny i cefalosporyny. Nie stosować w przypadku oporności na penicyliny i zoksazololowe i cefalosporyny. Nie podawać jednocześnie z antybiotykami o działaniu bakteriostatycznym.

Specjalne ostrzeżenia dla każdego z docelowych gatunków zwierząt - Brak.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania - **Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt:** Podjęcie leczenia kloksacyliną wymaga uwzględnienia wyników antybiogramu. Produkt powinien być stosowany w oparciu o wyniki testu oporności bakterii wyizolowanych od chorych zwierząt. Jeśli to możliwe, leczenie powinno być prowadzone w oparciu o lokalne informacje epidemiologiczne dotyczące wrażliwości izolowanych bakterii. **Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkt leczniczy weterynaryjny zwierzętom:** Ze względu na możliwość podrażnienia należy unikać bezpośredniego kontaktu leku ze słuzówką i skórą użytkownika.

Działania niepożądane (częstotliwość i stopień nasilenia) - Nie zgłoszono przypadków zatrucia u dzień po podaniu Cloxamed TS. Reakcje alergiczne (skórne reakcje alergiczne, wstrząs anafilaktyczny): w przypadku wystąpienia reakcji alergicznych należy zastosować leczenie objawowe; w przypadku wstrząsu anafilaktycznego: należy podać dożylnie (*i.v.*) lub domięśniowo (*i.m.*) epinefrynę i glukokortykosteroidy; w przypadku skórných reakcji alergicznych: leki przeciwhistaminowe i/lub glukokortykosteroidy. **Stosowanie w ciąży, laktacji lub okresie nieśności** - Bezpieczeństwo produktu leczniczego weterynaryjnego stosowanego w czasie ciąży i laktacji nie zostało określone.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi i inne rodzaje interakcji - Możliwy antagonizm działania przeciwbakteryjnego pomiędzy penicylinami i chemoterapeutykami o szybkim działaniu bakteriostatycznym. W połączeniu z ampicyliną występuje działanie synergistyczne. **Dawkowanie i droga podania** - Podanie dowymieniowe. Stosować jednorazowo w momencie zasuszenia. Po ostatnim dokładnym zdoleniu i dezynfekcji końcówek strzyków, do każdej czwartki wymienia podać

zawartość jednej tubostrzykawki. Należy podawać lek do wszystkich czterech chwiatek równocześnie. Nie należy wmasowywać leku w kierunku gruczołu mlecznego. Stosować tylko u krów, u których okres zasuszenia wynosi przynajmniej 35 dni. Wstrząsnąć przed użyciem!

Przedawkowanie (w tym jego objawy, sposób postępowania przy udzieleniu natychmiastowej pomocy oraz odtrutki) • W przypadku przedawkowania leku mogą wystąpić objawy alergiczne oraz ze strony centralnego układu nerwowego, jak również napady padaczkowe. W takim wypadku stosowanie Cloxamedu TS powinno zostać przerwane i rozpoczęte leczenie objawowe. W przypadku padaczki: podać barbiturany.

Okresy karencji • **Bydło:** 6 dni dla mleka i tkanek jadalnych pozyskanych od zwierząt leczonych nie później niż 35 dni przed ocielaniem. 40 dni dla mleka i tkanek jadalnych pozyskanych od zwierząt, u których lek był stosowany później niż 35 dni przed ocielaniem.

Niezgodności farmaceutyczne • Ponieważ nie wykonano badań dotyczących zgodności, tego produktu leczniczego weterynaryjnego nie wolno mieszać z innymi produktami leczniczymi.

Okres ważności • Okres ważności produktu leczniczego weterynaryjnego zapakowanego do sprzedaży: 2 lata.

Specjalne środki ostrożności przy przechowywaniu • Przechowywać w temperaturze poniżej 25°C.

Rodzaj i skład opakowania bezpośredniego • Tubostrzykawka zawierająca 8 g zawiesiny dwumiennej, pakowana po 24 sztuki w pudełko tekturowe.

Specjalne środki ostrożności dotyczące usuwania nie zużytego produktu leczniczego weterynaryjnego lub pochodzących z niego odpadów • Niewykorzystany produkt leczniczy weterynaryjny lub jego odpady należy usunąć w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami.

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego • aniMedica GmbH, Im Südfeld 9, 48308 Senden-Bösensell, Niemcy.

Przedstawiciel podmiotu odpowiedzialnego • aniMedica Polska Sp. z o.o., ul. Chwaszczyńska 198 a, 81-571 Gdynia.

Numer pozwolenia na dopuszczenie do obrotu • 857/99

Wyłącznie dla zwierząt. Wydawany z przepisu lekarza – Rp.

aniMedica
POLSKA SP. Z O.O.

Dilaterol 25 mikrogramów/ml syrop dla koni Klenbuterolu chlorowodorek

Skład jakościowy i ilościowy substancji czynnej i innych substancji • Każdy ml zawiera: **Substancja czynna:** Klenbuterolu chlorowodorek 25 mikrogramów (co odpowiada 22 mikrogramom klenbuterolu). **Substancje pomocnicze:** Metylu parahydroksybenzoenu (E218) 2,02 mg, Propylu parahydroksybenzoenu 0,26 mg.

Wskazania lecznicze • Leczenie chorób układu oddechowego u koni w przypadku podejrzenia niedrożności dróg oddechowych na skutek skurczu oskrzeli i/lub nagromadzenia śluzu jako czynnika sprawczego oraz w przypadku wskazania do poprawy klirensu śluzowo-rzęskowego. Może być stosowany jako jedyny lek lub jako lek wspomagający.

Przeciwwskazania • Nie stosować w przypadku znanej nadwrażliwości na substancję czynną lub na dowolną substancję pomocniczą. Nie stosować u koni z chorobami serca. Nie stosować u klaczy w ciąży będących blisko terminu porodu.

Działania niepożądane • Klenbuterol może wywołać działania niepożądane w postaci potów (głównie w okolicy szyi), drżenie mięśni, tachykardię, hipotensję lub niepokój. Są one typowe dla β-agonistów i występują rzadko. W przypadku zaobserwowania jakichkolwiek poważnych objawów lub innych objawów nie wymienionych w ulotce, poinformuj o nich swojego lekarza weterynaryjnego.

Docelowe gatunki zwierząt • Koni.

Dawkowanie dla każdego gatunku, droga i sposób podania • Do podawania doustnego. Każde naciśnięcie pompki dostarcza 4 ml produktu (0,100 mg chlorowodoru klenbuterolu, co odpowiada 0,088 mg klenbuterolu). Pompkę należy przygotować do użycia tylko przed jej pierwszym użyciem. Uruchom pompkę poprzez dwukrotne jej naciśnięcie i usuń wydobyty syrop. Nie jest możliwe wydobyć całej zawartości przy użyciu dołączonej pompki. Stosować 4 ml produktu na 125 kg masy ciała dwa razy dziennie. Ilość ta odpowiada podaniu dwa razy dziennie 0,8 mikrogramów chlorowodoru klenbuterolu na kilogram masy ciała. Syrop należy dodawać do pokarmu. Leczenie powinno być kontynuowane tak długo, jak to konieczne.

Zalecenia dla prawidłowego podania • Wyłącznie dla zwierząt. Do podawania doustnego wraz z pokarmem.

Okres karencji • Tkaniki jadalne: 28 dni. Produkt nie dopuszczony do stosowania u zwierząt w laktacji produkujących mleko przeznaczone do spożycia przez ludzi.

Specjalne środki ostrożności przy przechowywaniu • Przechowywać w miejscu niedostępnym i niewidocznym dla dzieci. Nie przechowywać w temperaturze powyżej 25°C. Chronić przed światłem. Nie stosować po upływie terminu ważności znajdującego się na opakowaniu po EXP.

Specjalne środki ostrożności dotyczące gatunków docelowych • Brak.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt • W przypadkach przebiegających z zakażeniem bakteryjnym zalecane jest zastosowanie preparatów przeciwbakteryjnych. W przypadku jaskry preparat może być stosowany wyłącznie po dokładnej ocenie bilansu ryzyka do korzyści. Szczególne środki ostrożności powinny zostać zachowane w przypadku znieczulenia halotanem, ponieważ czynność serca może charakteryzować się zwiększoną wrażliwością na katecholaminy.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkty lecznicze weterynaryjne zwierzętom • Produkt zawiera chlorowodorek klenbuterolu, beta-agonistę. Należy zakładać rękawiczki w celu uniknięcia kontaktu ze skórą. W razie przypadkowego kontaktu ze skórą należy umyć zanieczyszczoną okolicę. W przypadku wystąpienia/utrzymywania się podrażnienia należy skontaktować się z lekarzem. Po użyciu produktu dokładnie umyć ręce. Unikać kontaktu z oczami. W razie przypadkowego dostania się produktu do oczu należy je przemyć czystą wodą i skontaktować się z lekarzem. W trakcie stosowania produktu nie spożywać pokarmów, nie pić i palić. W razie przypadkowego połknięcia należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie. Osoby ze znaną nadwrażliwością na klenbuterol powinny unikać kontaktu z weterynaryjnym produktem leczniczym.

Stosowanie w okresie ciąży i laktacji • Jeżeli produkt stosowany jest w czasie ciąży, jego podawanie musi zostać przerwane na minimum 4 dni przed spodziewanym terminem porodu, ponieważ pod jego wpływem skurcze macicy mogą zostać znieśnione lub poród może się przedłużyć.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi weterynaryjnymi i inne rodzaje interakcji • Produkt wykazuje działanie antagonistyczne w stosunku do prostaglandyny F₂-alfa i oksytocyny. Działanie produktu antagonistyczne jest przez leki blokujące receptory β-adrenergiczne. Nie stosować jednocześnie z innymi lekami blokującymi receptory β-adrenergiczne. Podczas jednoczesnego stosowania leków znieczulających (działających miejscowo i ogólnie), nie można wykluczyć dalszego rozszerzenia naczyń krwionośnych i spadku ciśnienia krwi, szczególnie w połączeniu z atropiną.

Przedawkowanie (objawy, sposób postępowania przy udzieleniu natychmiastowej pomocy, odtrutki) • Dawki chlorowodoru klenbuterolu 4-krotnie przekraczające dawkę leczniczą (podawane doustnie) podawane przez okres 90 dni powodowały przejściowe działania niepożądane typowe dla agonistów beta₂-adrenoreceptora (poty, tachykardia, drżenie mięśni) nie wymagające leczenia. W razie przypadkowego przedawkowania jako odtrutkę można zastosować -bloker (taki jak propranolol).

Główne niezgodności farmaceutyczne • Nieznane.

Opakowanie • Butelka z pompką dozującą o objętości 355 ml.

Podmiot odpowiedzialny • Le Vet Beheer B.V., Wilgenweg 7, 3421 TV Oudewater, Holandia.

Przedstawiciel podmiotu odpowiedzialnego • aniMedica Polska Sp. z o.o., ul. Chwaszczyńska 198 a, 81-571 Gdynia.

Numer pozwolenia • 2289/13.

Wyłącznie dla zwierząt. Wydawany z przepisu lekarza – Rp.

Ingelvac CircoFLEX zawiesina do strzykiwań dla świń

Skład jakościowy i ilościowy produktu leczniczego • Jedna dawka 1 ml zawiera: białko ORF2 Cirkowirusa świń typu 2 RP* 1,0–3,75 (*jednostka względnej potencji (w teście ELISA) w porównaniu z referencyjną szczepionką), adiuwanty: Karbomer 1 mg.

Wskazania lecznicze • Do czynnego uodpornienia świń w wieku powyżej drugiego tygodnia życia przeciwko cirkowirusowi świń typu 2 (PCV2), w celu zmniejszenia śmiertelności, objawów klinicznych – łącznie ze spadkiem masy ciała – oraz zmian chorobowych w tkance limfatycznej związanych z Chorobą Cirkowirusową Świń (PCVD).

Ponadto wykazano, że szczepienie zmniejsza siewstwo cirkowirusa świń typu 2 w wydzielinie z nosa, zmniejsza ilość wirusa we krwi i w tkance limfatycznej oraz skracają okres wirerii.

Wysztalcenie odporności poszczepiennej: 2 tygodnie po szczepieniu.

Okres trwania odporności: co najmniej 17 tygodni.

Dawkowanie i droga podawania • Pojedyncze wstrzyknięcie domięśniowe pojedynczej dawki (1 ml) bez względu na masę ciała. Wstrząsnąć dobrze przed użyciem.

Unikać zanieczyszczenia podczas użycia. Instrumenty do szczepień powinny być używane zgodnie z zaleceniami producenta. Unikać wielokrotnego pobierania z opakowania.

W razie mieszania z Ingelvac MycoFLEX – szczepić tylko świnię w wieku powyżej 3 tygodni życia.

W razie mieszania z Ingelvac MycoFLEX należy użyć następującego wyposażenia:

- użyć tych samych objętości produktów leczniczych Ingelvac CircoFLEX i Ingelvac MycoFLEX;
- użyć uprzednio wysterylizowanej igły;
- uprzednio wysterylizowane igły (posiadające oznaczenie CE) są łatwo dostępne u dostawców sprzętu medycznego.

Aby zapewnić właściwe zmieszanie produktów leczniczych należy postępować zgodnie z poniższymi instrukcjami:

1. Połączyć jeden koniec igły z butelką zawierającą Ingelvac MycoFLEX.
2. Połączyć przeciwny koniec igły z butelką zawierającą Ingelvac CircoFLEX. Przenieść szczepionkę Ingelvac CircoFLEX do butelki zawierającej Ingelvac MycoFLEX. Jeśli potrzeba, łagodnie nacisnąć butelkę ze szczepionką Ingelvac CircoFLEX, aby ułatwić przeniesienie. Po przeniesieniu całej zawartości Ingelvac CircoFLEX, odłączyć igłę i pustą butelkę z Ingelvac CircoFLEX.
3. Aby właściwie zmieszać szczepionki, potrząsać łagodnie butelką zawierającą Ingelvac MycoFLEX do momentu aż mieszanina uzyska jednolitą barwę, pomarańczową do czerwonej. Podczas szczepienia barwa mieszaniny powinna być kontrolowana i uzyskiwana poprzez ciągłe potrząsanie.
4. Podawać pojedynczą dawkę mieszaniny (2 ml) domięśniowo świni, bez względu na wagę ciała. Instrumenty do szczepień powinny być używane zgodnie z zaleceniami producenta.

Zużyć całą mieszaninę szczepionek natychmiast po wymieszaniu szczepionek. Każda niewykorzystana mieszanina szczepionek lub odpady powinny być zniszczone zgodnie z zaleceniami podanymi w punkcie 13 ulotki.

Przeciwwskazania • Brak.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania • Szczepić tylko zdrowe zwierzęta.

Działania niepożądane (częstotliwość i stopień nasilenia) • W dniu szczepienia bardzo często pojawia się przejściowe, nieznaczne podniesienie temperatury ciała (hipertermia). W bardzo rzadkich przypadkach mogą wystąpić reakcje anafilaktyczne, które należy leczyć objawowo.

Čzęstotliwość występowania działań niepożądanych przedstawia się zgodnie z poniższą regułą:

- bardzo często (więcej niż 1 na 10 zwierząt wykazujących działanie niepożądane w jednym cyklu leczenia);
- często (więcej niż 1, ale mniej niż 10 na 100 zwierząt);
- niezbyt często (więcej niż 1 ale mniej niż 10 na 1000 zwierząt);
- rzadko (więcej niż 1, ale mniej niż 10 na 10000 zwierząt);
- bardzo rzadko (mniej niż 1 na 10000 zwierząt, włączając pojedyncze raporty).

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego • Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH 55216 Ingelheim/Rhein Niemcy.

Numer pozwolenia na dopuszczenie do obrotu • EU/2/07/079/001 1 × 10 ml; EU/2/07/079/002 1 × 50 ml; EU/2/07/079/003 1 × 100 ml; EU/2/07/079/004 1 × 250 ml; EU/2/07/079/005 12 × 10 ml; EU/2/07/079/006 12 × 50 ml; EU/2/07/079/007 12 × 100 ml; EU/2/07/079/008 12 × 250 ml

Okres karencji • Zero dni.

Ingelvac PRRSFLEX EU liofilizat i rozpuszczalnik do sporządzania zawiesiny do strzykiwań dla świń

Skład jakościowy i ilościowy • Każda dawka (1 ml) zawiera: **Liofilizat:** Substancja czynna: żywy, atenuowany wirus z Zespołu Rozrodzo-oddechowego Świń (PRRSV), szczep 94881 (genotyp 1) nie mniej niż: 10^{4.4} TCID₅₀-10^{7.0} TCID₅₀* [*dawka zakaźna dla 50% hodowli tkankowych (TCID₅₀)].

Wskazania lecznicze • Czynne uodpornienie zdrowych świń w wieku od 17. dnia życia lub starszych w gospodarstwach, w których stwierdzono obecność europejskiego (genotyp 1) wirusa zespołu rozrodzo-oddechowego świń (PRRSV) w celu zmniejszenia miana wirusa we krwi u seropozytywnych zwierząt w warunkach polowych.

W badaniach obejmujących doświadczalne narażenie na zakażenie tyłko u zwierząt seronegatywnych wykazano, że szczepienie zmniejszało zmiany w płucach, miano wirusa we krwi i tkankach płuc, a także ujemny wpływ zakażenia na dobowy przyrost masy ciała. Wykazano ponadto znaczne zmniejszenie objawów klinicznych ze strony układu oddechowego u prosiąt narażonych na zakażenie na początku okresu odporności. Czas do powstania odporności: 3 tygodnie. Okres odporności: 26 tygodni.

Przeciwwskazania • Nie stosować w przypadku nadwrażliwości na substancję czynną lub na dowolną substancję pomocniczą. Nie stosować u zwierząt zarodkowych. Nie stosować w stadach, w których nie stwierdzono obecności wirusa PRRS za pomocą miarodajnych metod diagnostycznych.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania • Szczepić wyłącznie zdrowe zwierzęta bez objawów klinicznych.

Szczep wirusa może przenosić się na zwierzęta nieszczepione w wyniku kontaktu ze zwierzętami szczepionymi przez okres do 3 tygodni po szczepieniu. Zaszczepione zwierzęta mogą wydalać szczepionkę z kałem, a w niektórych przypadkach z wydzielinami z jamy ustnej. Należy zachować ostrożność, aby zapobiec przeniesieniu się wirusa ze zwierząt szczepionych na zwierzęta nieszczepione, które powinny zachować status ujemny w odniesieniu do wirusa PRRS.

Aby zapewnić optymalny poziom opanowania wirusa PRRS, należy zaszczepić wszystkie zwierzęta w stadzie.

W stadach macior zaleca się stosowanie szczepionki zatwierdzonej do szczepienia macior.

Działania niepożądane (częstotliwość i stopień nasilenia) • Po szczepieniu bardzo często obserwuje się niewielkie przejściowe podwyższenie (nie większe niż o 1,5°C) temperatury ciała. Temperatura powraca do normy bez dodatkowego leczenia po upływie 1 do 3 dni od zanotowania największego wzrostu temperatury. Odczyn w miejscu wstrzyknięcia występują niezbyt często. Można zaobserwować przejściowy minimalny obrzęk lub zaczerwienienie skóry. Reakcje te ustępują samoczynnie bez dodatkowego leczenia. Częstotliwość występowania działań niepożądanych przedstawia się zgodnie z poniższą regułą:

- bardzo często (więcej niż 1 na 10 zwierząt wykazujących działania (a) niepożądane w jednym cyklu leczenia)
- często (więcej niż 1, ale mniej niż 10 na 100 zwierząt)
- niezbyt często (więcej niż 1, ale mniej niż 10 na 1000 zwierząt)
- rzadko (więcej niż 1, ale mniej niż 10 na 10 000 zwierząt)
- bardzo rzadko (mniej niż 1 na 10 000 zwierząt, włączając pojedyncze raporty).

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego • Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH 55216 Ingelheim/Rhein Niemcy

Numer pozwolenia na dopuszczenie do obrotu • 2485/15, Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych.

Okres karencji • Zero dni.

Aivlosin 625 mg/g granulat do podania w wodzie do picia dla kur i indyków

Zawartość substancji czynnej i innych substancji • Tyłwalozyna (jako winian tyłwalozyny) 625 mg/g.

Postać farmaceutyczna • Granulat do podania w wodzie do picia. Biały granulat.

Właściwości • Tyłwalozyna jest antybiotykiem makrolidowym. Antybiotyki makrolidowe są metabolitami lub półsyntetycznymi pochodnymi metabolitów mikroorganizmów glebowych, otrzymanymi w drodze fermentacji. Makrolidy zakłócają syntezę białek poprzez odwracalne wiązanie się z podjednostką 50S rybosomu. Makrolidy uznaje się na ogół za czynniki bakteriostatyczne. Tyłwalozyna działa przeciwko pewnym organizmom patogenicznym, a w szczególności ma właściwości antybakteryjne przeciw bakteriom Gram-dodatnim i niektórym Gram-ujemnym oraz przeciw mykoplazmom. Wykazano, że makrolidy (włączając tyłwalozynę) wpływają na rozwój układu odpornościowego, co może dodatkowo wzmacniać bezpośrednio oddziaływanie antybiotyku na patogen i wykazywać korzystne działanie kliniczne.

Kury: Tyłwalozyna działa przeciwko następującym gatunkom mykoplazm występującym u kur: *Mycoplasma gallisepticum*. Najmniejsze stężenie hamujące (MIC) tyłwalozyny dla *M. gallisepticum* wynosi od 0,007 do 0,25 µg/ml.

Indyki: Tyłwalozyna działa przeciwko bakteriom Gram-dodatnim *Ornithobacterium rhinotracheale* występującym u indyków i kur. Najmniejsze stężenie hamujące (MIC) tyłwalozyny dla *Ornithobacterium rhinotracheale* mieści się w zakresie od 0,016 do 32 µg/ml.

Wskazania • **Kury:** Leczenie i metafaktyka zakażeń układu oddechowego u kur powodowanych przez *Mycoplasma gallisepticum*. Występowanie

choroby w stadzie należy ustalić przed rozpoczęciem postępowania metafaktycznego. Pomocniczo w zmniejszaniu występowania objawów klinicznych i śmiertelności wskutek chorób układu oddechowego w stadach zagrożonych zakażeniem *Mycoplasma gallisepticum in ovum* z uwagi na rozpoznanie choroby w populacji rodzicielskiej. Strategia powinna również obejmować eliminację zakażenia w populacji rodzicielskiej.

Indyki: Do leczenia choroby układu oddechowego powodowanej przez wrażliwe na tyłwalozynę szczepy *Ornithobacterium rhinotracheale* u indyków.

Dawkowanie i sposób podania • Podanie w wodzie do picia.

Kury: Do zapobiegania chorobie układu oddechowego powodowanej przez wrażliwe szczepy *Mycoplasma gallisepticum*: podaje się 25 mg tyłwalozyny na kg masy ciała dziennie w wodzie do picia przez 3 kolejne dni. Podczas pomocniczego stosowania w zmniejszaniu występowania objawów klinicznych i śmiertelności (w warunkach zagrożenia zakażeniem *Mycoplasma gallisepticum in ovum*): podaje się 25 mg tyłwalozyny na kg masy ciała dziennie w wodzie do picia przez 3 kolejne dni od 1. dnia życia. Następnie ponownie do wody do picia po raz drugi dodaje się tyłwalozynę w dawce 25 mg na kg masy ciała dziennie przez 3 kolejne dni w okresie zagrożenia, tj. w czasie narażenia na stres, np. podczas szczepień (zwykle w wieku 2-3 tygodni).

Ustalić łączną masę wszystkich kur (w kg) w populacji poddawanej leczeniu. Wybrać odpowiednią liczbę saszetek, zawierającą wymaganą ilość produktu. Jedna saszетка 400g wystarcza do leczenia łącznie 10000 kg kur (np. 20000 ptaków o przeciętnej masie ciała 500g).

Indyki: Do leczenia choroby układu oddechowego powodowanej przez wrażliwe szczepy *Ornithobacterium rhinotracheale*: dawka tyłwalozyny wynosi 25 mg na kg masy ciała na dobę, podawana w wodzie do picia, przez 5 kolejnych dni.

Należy określić łączną masę ciała (w kilogramach) wszystkich leczonych indyków. Należy wybrać odpowiednią liczbę saszetek, zawierającą wymaganą ilość produktu. Jedna saszетка 400g wystarcza do leczenia łącznie 10000 kg indyków (np. 10 000 ptaków o przeciętnej masie ciała 1 kg). Produkt należy dodać do objętości wody, którą indyki spożywają w ciągu doby. W okresie leczenia zwierzęta nie powinny mieć dostępu do innych źródeł wody do picia.

Instrukcje dotyczące mieszania: Produkt leczniczy weterynaryjny można dodawać bezpośrednio do systemu dostarczającego wodę do picia lub najpierw zmieszać roztwór podstawowy z mniejszą ilością wody, a następnie dodać do systemu dostarczającego wodę. Podczas bezpośredniego dodawania produktu do systemu dostarczającego wodę do picia zawartość saszetek należy rozrzucać na powierzchni wody i starannie mieszać do uzyskania klarownego roztworu (zwykle w ciągu 3 minut). Podczas stosowania roztworu podstawowego maksymalna dawka nie powinna przekraczać 400 g produktu na 15 litrów, a czas mieszania roztworu nie wpływa na skuteczność produktu. Należy przygotować tylko konieczną ilość wody do picia zawierającej produkt, która pokryje dzienne zapotrzebowanie. W okresie leczenia zwierzęta nie powinny mieć dostępu do innych źródeł wody do picia. Wodę do picia zawierającą lek należy wymieniać co 24 godziny.

Przeciwwskazania • Brak.

Produkt niedopuszczony do stosowania u indyków produkujących jaja przeznaczone do spożycia przez ludzi. **Działania niepożądane** • Nieznane.

Okres karencji • Tkanki jadalne: 2 dni. Jaja (kury): zero dni.

Indyki: nie stosować na 21 dni przed rozpoczęciem okresu nieśności.

Specjalne ostrzeżenia • W badaniach terenowych dotyczących wpływu leczenia i metafaktyki na mykoplazmozę wszystkie ptaki (w wieku około 3 tygodni) otrzymały produkt, gdy objawy kliniczne były widoczne u 2–5% stada. W dniu 14. od rozpoczęcia leczenia zaobserwowano zachorowalność w zakresie 16,7–25,0% i śmiertelność w zakresie 0,3–3,9% w grupie leczonej w porównaniu do zachorowalności w zakresie 50,0–53,3% i śmiertelności w zakresie 0,3–4,5% w grupie nieleczzonej.

W dalszych badaniach terenowych pisklętami ze stada rodzicielskiego, u których stwierdzono oznaki zakażenia *Mycoplasma gallisepticum*, podawano produkt Aivlosin przez pierwsze trzy dni życia a następnie drugi raz między 16. a 19. dniem życia (okres narażenia na stres). Po 34 dniach od rozpoczęcia leczenia zaobserwowano zachorowalność w zakresie 17,5–20,0% i śmiertelność w zakresie 1,5–2,3% w grupach leczonych w porównaniu do zachorowalności w zakresie 50,0–53,3% i śmiertelności w zakresie 2,5–4,8% w grupach nieleczonych.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania • **Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt:** W celu ograniczenia ryzyka infekcji wtórnej należy wprowadzić właściwe procedury zarządzania i utrzymania higieny. Oparcie leczenia na badaniach oporności bakterii wyizolowanych od zwierząt wydaje się być rozsądną praktyką kliniczną. Jeżeli nie jest to możliwe, leczenie winno być prowadzone w oparciu o lokalne (regionalne, pochodzące z farmy) dane epidemiologiczne, dotyczące oporności bakterii docelowych. Stosowanie produktu leczniczego weterynaryjnego niezgodnie z instrukcjami może zwiększać ryzyko rozwoju

i selekcji bakterii opornych oraz zmniejszać skuteczność leczenia innymi makrolidami, w związku z możliwością wystąpienia oporności krzyżowej.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkt leczniczy weterynaryjny zwierzętom: Wykazano, że tyłwalozyna powoduje reakcje nadwrażliwości (alergie) u zwierząt laboratoryjnych. Z tego względu, osoby o znanej nadwrażliwości na tyłwalozynę powinny unikać kontaktu z tym produktem. Podczas mieszania produktu leczniczego weterynaryjnego i kontaktu z wodą zawierającą lek należy unikać bezpośredniego kontaktu z oczami, skórą i błonami śluzowymi. Podczas mieszania produktu leczniczego weterynaryjnego należy używać osobistej odzieży i sprzętu ochronnego, na które składają się nieprzepuszczalne rękawice ochronne, półmaska odpowiadająca normie europejskiej EN 149 lub maska wielokrotnego użytku odpowiadająca normie EN 140, z filtrem spełniającym wymagania normy EN 143. Zanieczyszczonej skórę należy umyć. Po przypadkowym połknięciu należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie.

Podmiot odpowiedzialny • ECO Animal Health Limited, 78 Coombe Road, New Malden, Surrey, KT3 4QS, Wielka Brytania

Pozwolenia na dopuszczenie do obrotu • nr: kury: EU/2/04/044/008, indyki: EU/2/04/044/016 wydane przez Komisję Europejską (EMA).

Wydawany z przepisu lekarza - Rp.

Data aktualizacji ulotki: 05.2016

Bovalto Miloxan (d. Miloxan) zawiesina do wstrzykiwań dla bydła, owiec i kóz

Skład jakościowy i ilościowy produktu leczniczego • **Substancje czynne:** Jedna dawka szczepionki (2 ml) zawiera: Toksoid b *Clostridium perfringens* – nie mniej niż 10 IU*; Toksoid e *Clostridium perfringens* – nie mniej niż 5 IU*; Toksoid *Clostridium septicum* – nie mniej niż 2,5 IU*; Toksoid *Clostridium novyi* – nie mniej niż 3,5 IU*; Toksoid *Clostridium tetani* – nie mniej niż 2,5 IU*; Toksoid *Clostridium sordelli* – 90% GP**; Ana-kulturę *Clostridium chauvoei* – 90% GP** (*1 UI: miano przeciwciał uzyskane według definicji Farmakopei Europejskiej. **90% GP: 90% odporności po doświadczalnym zakażeniu świńek morskich).

Adiuwant: Glinu wodorotlenek uwodniony do adsorpcji nie więcej niż 4,2 mg Al³⁺

Postać farmaceutyczna • Zawiesina do wstrzykiwań. Brązowa zawiesina.

Wskazania lecznicze dla poszczególnych docelowych gatunków zwierząt • Leczenie uodpornienie wrażliwych gatunków zwierząt (bydło, owiec i kóz) oraz zapewnienie odporności biernej potomstwu przeciw:

- enterotoksemii wywołanej przez *Clostridium sordelli*
- enterotoksemii wywołanej przez *Clostridium perfringens*, a w szczególności:
  - dyzenterii jagniąt (*C. perfringens*, typ B),
  - enterotoksemii owiec (*C. perfringens*, typ C),
  - zakażonej enterotoksemii jagniąt („choroba miękkiej nerki” – *C. perfringens*, typ D)

- szleścisticy (*C. chauvoei*)
- bradsotowi owiec (*C. septicum*)
- martwiczemu zakażeniu zapaleniu wątroby (*C. novyi*)
- zgorzeli gazowej (*C. perfringens*, *C. septicum*, *C. novyi*)
- tężcowi (*C. tetani*)

Odporność czynna pojawia się w 2 tygodnie po drugim szczepieniu i zwykle utrzymuje się do jednego roku. Odporność bierna utrzymuje się zazwyczaj do 12 tygodnia życia.

Dawkowanie i droga podawania • Podawać podskórnie w dawkach:

- Bydło w wieku powyżej 4 miesięcy: 1 dawka 4 ml.
- Bydło w wieku poniżej 4 miesięcy oraz owce i kozy: 1 dawka 2 ml.

Schemat szczepień:

- Pierwsze szczepienie: 2 iniekcje w odstępie 4 tygodni
- Szczepienia przypominające: 1 iniekcja co 12 miesięcy.

Przypadki szczególne:

- Samice ciężarne: celem zapewnienia przekazania potomstwu optymalnego poziomu przeciwciał siarowych, zaleca się powtórny iniekcję w pierwszym szczepieniu lub szczepienie przypominające ciężarnych matek na 2 do 6 tygodni przed spodziewanym terminem porodu.
- Młode zwierzęta:
  - zwierzęta pochodzące od matek nie szczepionych: szczepienie w 2 tygodniu życia
  - zwierzęta pochodzące od matek szczepionych: szczepienie w 8 tygodniu życia

Przed użyciem energicznie wstrząsnąć.

Przestrzegać zasad aseptyki.

Przeciwwskazania · Bydło, owce: Może być stosowany w okresie ciąży i laktacji. **Kozy:** Nie stosować przez całość okresu trwania ciąży ze względu na często występującą nadwrażliwość u ciężarnych kóz. Może być stosowany w okresie laktacji.

Okres karencji · Zero dni.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt · Szczepić wyłącznie zdrowe zwierzęta.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkty lecznicze weterynaryjne zwierzętom · Po przypadkowej samoiniekcji należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie.

Działania niepożądane · Po szczepieniu może niekiedy pojawiać się guzek w miejscu wstrzyknięcia.

Szczepionka może wywoływać reakcję nadwrażliwości u zwierząt uczulonych – głównie u kóz.

Stosowanie w ciąży lub laktacji · **Bydło, owce:** Może być stosowany w okresie ciąży i laktacji. **Kozy:** Nie stosować przez całość okresu trwania ciąży ze względu na często występującą nadwrażliwość u ciężarnych kóz. Może być stosowany w okresie laktacji.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi lub inne rodzaje interakcji · Brak informacji dotyczących bezpieczeństwa i skuteczności tej szczepionki stosowanej jednocześnie z innym produktem leczniczym weterynaryjnym. Dlatego decyzja o zastosowaniu tej szczepionki przed lub po podaniu innego produktu leczniczego weterynaryjnego powinna być podejmowana indywidualnie.

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego · MERIAL S.A.S. 29 avenue Tony Garnier, 69007 LYON, FRANCJA

Adres przedstawiciela podmiotu odpowiedzialnego · Sanofi-Aventis Sp. z o.o., ul. Bonifratska 17, 00-203 Warszawa, tel. 22 280 00 00, fax. 22 280 00 01.

Numer pozwolenia na dopuszczenie do obrotu · 1350/03, URPL Produkt leczniczy wydawany z przepisu lekarza – Rp.

Data aktualizacji skróconej informacji o leku · Luty 2016 r.

Data opracowania materiału reklamowego · Luty 2016 r.

Bovalto Mucosiffa (d. Mucosiffa) liofilizat i rozpuszczalnik do sporządzania zawiesiny do wstrzykiwań dla bydła

Skład jakościowy i ilościowy produktu leczniczego · Substancja czynna: Każda dawka szczepionki (2 ml) zawiera: atenuowany pestivirus bydła, szczep C24V nie mniej niż 3,5 log₁₀ CCID₅₀ i nie więcej niż 6,0 log₁₀ CCID₅₀.

Postać farmaceutyczna · Liofilizat i rozpuszczalnik do sporządzania zawiesiny do wstrzykiwań. Beżowy liofilizat

Wskazania lecznicze dla poszczególnych docelowych gatunków zwierząt · Czynne uodparnianie bydła przeciwko wirusowej biegunce bydła wywołanej przez wirus BVDV-1, w celu wytworzenia przeciwciał przeznaczonych do ograniczenia wiremicznej fazy zakażenia i jej klinicznych objawów oraz czynne uodparnianie krów ze stad zarodkowych w celu ochrony płodu przed przełożysłowymi zakażeniami wirusem BVDV-1. Pojawienie się odporności: 28 dni.

Czas trwania odporności: 1 rok.

Czynne uodparnianie bydła przeciwko wirusowej biegunce bydła wywołanej przez wirus BVDV-2, w celu wytworzenia przeciwciał przeznaczonych do ograniczenia wiremicznej fazy zakażenia i jej klinicznych objawów. Pojawienie się odporności: 2 miesiące.

Czas trwania odporności: nieokreślony.

Dawkowanie i droga podawania · Szczepionkę należy użyć natychmiast po rozpuszczeniu w dołączonym rozpuszczalniku. Podawać domięśniowo dawkę 2 ml według następującego schematu szczepień:

Stado zarodowe: Pierwsze szczepienie: Jąwołki – jedнокrotna iniekcja w 6 miesiącu życia, najpóźniej 1 miesiąc przed kryciem. Szczepienie przypominające: co roku.

Cielęta: Cielęta pochodzące od matek nie szczepionych należy uodparniać dwukrotnie: pierwsza iniekcja w 8. dniu życia, druga iniekcja w 5.–6. miesiącu życia.

Cielęta pochodzące od matek uodparnianych: pierwszą iniekcję należy wykonać w 2.–3. miesiącu życia, drugą iniekcję szczepionki należy wykonać w 5.–6. miesiącu życia.

Szczepienie przypominające: zaleca się przeprowadzić szczepienie, gdy zwierzęta osiągną wiek około 1 rok życia; następnie szczepić co roku. Młode bydło, powyżej 6 miesiąca życia: pierwsze szczepienie – jedнокrotna iniekcja, szczepienie przypominające – co roku.

Przeciwwskazania · Brak.

Okres karencji · Zero dni.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt · Szczepić wyłącznie zdrowe zwierzęta.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkty lecznicze weterynaryjne zwierzętom · Przestrzegać zasad aseptyki.

Do przygotowania szczepionki i wykonania szczepień używać sterylnego sprzętu, wolnego od środków antyseptycznych i/lub dezynfekcyjnych. Po przypadkowym podaniu należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie.

Działania niepożądane · Nie stwierdzono.

Stosowanie w ciąży lub laktacji · Preparat można stosować w ciąży i w okresie laktacji.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi lub inne rodzaje interakcji · Brak informacji dotyczących bezpieczeństwa i skuteczności tej szczepionki stosowanej jednocześnie z innym produktem leczniczym weterynaryjnym. Dlatego decyzja o zastosowaniu tej szczepionki przed lub po podaniu innego produktu leczniczego weterynaryjnego powinna być podejmowana indywidualnie.

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego · MERIAL 29 avenue Tony Garnier, 69007 LYON, FRANCJA

Adres przedstawiciela podmiotu odpowiedzialnego · Sanofi-Aventis Sp. z o.o., ul. Bonifratska 17, 00-203 Warszawa, tel. 22 280 00 00, fax. 22 280 00 01.

Numer pozwolenia na dopuszczenie do obrotu · 1593/04, URPL Produkt leczniczy wydawany z przepisu lekarza – Rp.

Data aktualizacji skróconej informacji o leku · Luty 2016 r.

Data opracowania materiału reklamowego · Luty 2016 r.

Bovalto Pastobov (d. Pastobov) zawiesina do wstrzykiwań dla bydła

Skład jakościowy i ilościowy produktu leczniczego · **Substancja czynna:** Każda dawka szczepionki (2 ml) zawiera: Antygen A1 *Mannheimia haemolytica* nie mniej niż 68 ELISA U* (* jednostki ELISA). **Adiuwant:** Glinu wodorotlenek uodwodniony do adsorpcji nie więcej niż 4,2 mg Al³⁺ **Postać farmaceutyczna** · Zawiesina do wstrzykiwań.

Beżowa zawiesina o konsystencji mleka.

Wskazania lecznicze dla poszczególnych docelowych gatunków zwierząt · Czynne uodparnianie bydła w celu ograniczenia objawów klinicznych i zmian patologicznych spowodowanych zakażeniem układu oddechowego wywołanym przez typ A1 *Mannheimia haemolytica*. Odporność pojawia się po 20 dniach od pierwszego podania szczepionki i utrzymuje się przez okres 1 roku. W ciągu 7 do 14 dni po szczepieniu przypominającym dokonanym 365 dni od pierwszego podania szczepionki następuje silna reakcja serologiczna typu pamięciowego, zabezpieczająca zwierzęta na okres kolejnych 12 miesięcy.

Dawkowanie i droga podawania · Szczepionkę w ilości 2 ml podawać podskórnie lub domięśniowo według następującego schematu:

Pierwsze szczepienia przed okresem zagrożenia

– Pierwsze szczepienie: w wieku minimum 4 tygodni.

– Drugie szczepienie: 3–4 tygodnie później.

Szczepienia przypominające przed każdym okresem zagrożenia:

– 1 szczepienie nie później niż po upływie 12 miesięcy po pierwszym szczepieniu.

Przed użyciem energicznie wstrząsnąć. Przestrzegać zasad aseptyki.

Przeciwwskazania · Brak.

Okres karencji · Zero dni.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt · Szczepić wyłącznie zdrowe zwierzęta.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkty lecznicze weterynaryjne zwierzętom · Po przypadkowej samoiniekcji należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie.

Działania niepożądane · Podanie szczepionki może spowodować następujące reakcje niepożądane. **Reakcje uogólnione:** nieznaczne podwyższenie ciepłoty ciała (≤ 1°C), utrzymujące się do 72 godzin po podaniu szczepionki, reakcje nadwrażliwości.

Reakcje miejscowe: ograniczone odczyn w miejscu iniekcji (o średnicy 2–5 cm). Zmiany miejscowe zanikają samoistnie w ciągu 3 tygodni. Obserwowano również występowanie ziarninaków o średnicy do 4 cm. Domięśniowa droga podania jest lepiej tolerowana w porównaniu do drogi podskórnej (niższa hipertermia i szybsza resorpcja zmian miejscowych w miejscu iniekcji).

Stosowanie w ciąży lub laktacji · Może być stosowany w okresie ciąży.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi lub inne rodzaje interakcji · Brak dostępnych informacji dotyczących bezpieczeństwa i skuteczności tej szczepionki stosowanej jednocześnie z innym produktem

leczniczym weterynaryjnym. Dlatego decyzja o zastosowaniu tej szczepionki przed lub po podaniu innego produktu leczniczego weterynaryjnego powinna być podejmowana indywidualnie.

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego · MERIAL S.A.S. 29 avenue Tony Garnier, 69007 LYON, FRANCJA

Adres przedstawiciela podmiotu odpowiedzialnego · Sanofi-Aventis Sp. z o.o., ul. Bonifratska 17, 00-203 Warszawa, tel. 22 280 00 00, fax. 22 280 00 01.

Numer pozwolenia na dopuszczenie do obrotu · 1326/02, URPL Produkt leczniczy wydawany z przepisu lekarza – Rp.

Data aktualizacji skróconej informacji o leku · Luty 2016 r.

Data opracowania materiału reklamowego · Luty 2016 r.

Bovalto trivacton 6 (d. Trivacton 6) zawiesina do wstrzykiwań dla bydła

Skład jakościowy i ilościowy produktu leczniczego · **Substancje czynne:** Każda dawka szczepionki (5 ml) zawiera: inaktywowany szczep *E.coli* (antigen K99) 3 0.9 U. SA.U*; inaktywowany szczep *E.coli* (antigen Y) 3 0.9 U. SA.U*; inaktywowany szczep *E.coli* (antigen 31A) 3 0.9 U. SA.U*; inaktywowany szczep *E.coli* (antigen F41) 3 0.9 U. SA.U*; inaktywowany szczep rotawirusa bydła 3 2.0 HAI.U**¹; inaktywowany szczep INRA koronawirusa bydła 3 1.5 SN. U*** (*1 SA.U: q.s. do uzyskania przeciwciał seroaglutynujących o mianie 1 log₁₀ po drugim podaniu szczepionki u immunizowanych świnek morskich. **1 HAI.U: q.s. do uzyskania przeciwciał hamujących hemaglutynację o mianie min. 1 log₁₀ po drugim podaniu szczepionki u immunizowanych świnek morskich. ***1 SN.U: q.s. do uzyskania przeciwciał seroneutralizujących o mianie min. 1 log₁₀ po drugim podaniu szczepionki u immunizowanych świnek morskich).

Adiuwanty: wodorotlenek glinu 3,5 mg; saponina 1,5 mg.

Postać farmaceutyczna · Zawiesina do wstrzykiwań.

Wskazania lecznicze dla poszczególnych docelowych gatunków zwierząt · Zapobieganie biegunkom nowonarodzonych cieląt, wywołanym przez *E. coli*, rotawirusy i koronawirusy, poprzez immunizację ciężarnych krów.

Dawkowanie i droga podawania · Przed użyciem preparat należy energicznie wstrząsnąć. Szczepionkę w ilości 5 ml podawać podskórnie ciężarnym krowom, według następującego programu:

Pierwsze szczepienie: Pierwsze podanie szczepionki: 1–2 miesiące przed wycieleniem.

Drugie podanie szczepionki:

– krowy karmiące: w dniu wycielenia (± 24 godz.)

– krowy mleczne: 2–6 tygodni przed wycieleniem

Szczepienia przypominające: 2 tygodnie przed wycieleniem.

W żywieniu cieląt należy bezwzględnie przestrzegać następujących zasad:

– w pierwszym dniu życia podawać wyłącznie czystą siarę w dostatecznej ilości, tak aby osiągnąć 10% wzrost masy ciała cielęcia w ciągu pierwszych 24 godzin,

– w okresie 3 następujących tygodni: **cielęta urodzone przez krowy karmiące:** podawać mleko od krów szczepionych, **cielęta urodzone przez krowy mleczne:** do paszy mlekozastępczej dodawać siarę pozyskaną od krów szczepionych, głęboko mrożoną, w ilości 10% jej objętości.

Przeciwwskazania · Brak.

Okres karencji · Zero dni.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt · Brak.

Specjalne środki ostrożności przy stosowaniu · Szczepić tylko zdrowe zwierzęta. Przestrzegać zasad aseptyki.

Warunkiem uzyskania odporności przez nowonarodzone cielęta jest pobranie siary; należy zapewnić, aby każde zwierzę pobrało odpowiednią ilość siary niezwłocznie po urodzeniu.

Działania niepożądane · W rzadkich przypadkach mogą wystąpić objawy nadwrażliwości. U niektórych zwierząt, w miejscu iniekcji, mogą pojawić się guzki, zanikające samoistnie.

Stosowanie w ciąży lub laktacji · Może być stosowany w okresie ciąży i laktacji, ponieważ szczepienie samic w ciąży lub laktacji jest wskazaniem leczniczym do stosowania szczepionki Bovalto Trivacton 6.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi lub inne rodzaje interakcji · Brak dostępnych informacji dotyczących bezpieczeństwa i skuteczności tej szczepionki stosowanej jednocześnie z innym produktem leczniczym weterynaryjnym. Dlatego decyzja o zastosowaniu tej szczepionki przed lub po podaniu innego produktu leczniczego weterynaryjnego powinna być podejmowana indywidualnie.

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego • MERIAL SAS, 29 avenue Tony Garnier, 69007 LYON, FRANCJA

Adres przedstawiciela podmiotu odpowiedzialnego • Sanofi-Aventis Sp. z o.o., ul. Bonifraterska 17, 00-203 Warszawa, tel. 22 280 00 00, fax 22 280 00 01.

Numer pozwolenia na dopuszczenie do obrotu • 1259/02, URPL Produkt leczniczy wydawany z przepisu lekarza – Rp.

Data aktualizacji skróconej informacji o leku • Luty 2016 r.

Data opracowania materiału reklamowego • Luty 2016 r.

Dexashot 2 mg/ml roztwór do wstrzykiwań dla bydła, koni, świń, psów i kotów

Skład jakościowy i ilościowy • Każdy ml zawiera: **Substancja czynna:** Deksametazon 2 mg jako deksametazonu sodu fosforan 2,63 mg **Substancje pomocnicze:** Alkohol benzylowy (E1519), sodu chlorek, sodu cytrynian, kwas cytrynowy jednowodny (regulacja pH), sodu wodorotlenek (regulacja pH), woda do wstrzykiwań

Niezgodności farmaceutyczne • Nie mieszać z innym produktem leczniczym.

Postać farmaceutyczna • Roztwór do wstrzykiwań. Klarowny, bezbarwny wodny roztwór.

Docelowe gatunki zwierząt • Bydło, koń, świnia, pies i kot.

Wskazania lecznicze dla poszczególnych docelowych gatunków zwierząt • **Konie:** Leczenie stanów zapalnych i reakcji alergicznych. Leczenie zapalenia stawów, zapalenia kaletki lub zapalenia pochewek ścięgienowych.

Bydło: Leczenie stanów zapalnych i reakcji alergicznych. Indukcja porodu. Leczenie ketozy pierwotnej (acetoniemia).

Świnie: Leczenie stanów zapalnych i reakcji alergicznych.

Psy i koty: Leczenie stanów zapalnych i reakcji alergicznych.

Przeciwwskazania • Produkt nie powinien być stosowany u zwierząt, u których rozpoznano cukrzycę, przewlekłe zapalenie nerek, niewydolność nerek, zastoinową niewydolność serca i osteoporozę, poza nagłymi przypadkami.

W przypadku chorób zakaźnych konieczne jest stosowanie kortykosteroidów w połączeniu ze skutecznym antybiotykiem lub chemioterapią.

Nie stosować u zwierząt z owrzodzeniem żołądka, owrzodzeniem rogówki lub chorych na demodekozę.

Nie stosować w chorobie Cushinga.

Specjalne ostrzeżenia dla każdego z docelowych gatunków zwierząt • Jeżeli produkt stosuje się u bydła w celu indukcji porodu, może spowodować obniżenie żywotności cieląt i wzrost częstotliwości wystąpienia zatrzymania łożyska i ewentualnego zapalenia macicy i/lub obniżenia płodności. Stosowanie produktu u krów w okresie laktacji może powodować obniżenie wydajności mlecznej.

Należy zachować ostrożność podczas leczenia ochwatu u koni ze względu na możliwość pogorszenia stanu zdrowia zwierzęcia. Zastosowanie produktu u koni może spowodować ochwat, dlatego u tego gatunku należy prowadzić obserwację stanu zwierzęcia w trakcie terapii.

W trakcie leczenia dawka skuteczna hamuje oś podwzgórze – przysadka – nadnercza. Po przerwaniu terapii mogą pojawić się objawy niewydolności nadnerczy rozszerzające się na atrofię kory nadnerczy, zaburzając prawidłową reakcję zwierząt w warunkach stresu. Dlatego należy uważać aby przy zaprzestaniu leczenia nie wystąpiły objawy niewydolności nadnerczy po odstawieniu leku np. czas podania leku powinien być zgodny z czasem piku endogennego kortyzolu (tj. rano u psów i wierzorem u kotów) oraz dawka powinna być stopniowo zmniejszana (dodatkowych informacji należy szukać w ogólnodostępnym piśmiennictwie).

Stosowanie produktu u młodych i starych zwierząt związane jest z podwyższonym ryzykiem wystąpienia skutków ubocznych. Dlatego konieczne jest zmniejszenie dawki i obserwacja pacjenta podczas leczenia. Lekarz weterynarii powinien w regularnych odstępach czasu monitorować reakcję zwierzęcia na długotrwałe leczenie.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania • **Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt:** W przypadku infekcji bakteryjnych zwykle wymagana jest antybiotykoterapia w połączeniu ze steroidami. W przypadku infekcji wirusowych steroidy mogą pogorszyć lub przyspieszyć postęp choroby. Z wyjątkiem ketozy oraz indukcji porodu, kortykosteroidy raczej łagodzą objawy kliniczne choroby niż leczą. Dlatego należy ustalić przyczynę choroby i postawić odpowiednią diagnozę. **Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkt leczniczy weterynaryjny zwierzętom:** Należy zachować ostrożność aby uniknąć samoiniekcji. Po przypadkowej samoiniekcji należy niezwłocznie

zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie.

Osoby o znanej nadwrażliwości na substancję czynną lub którąkolwiek substancję pomocniczą powinny unikać kontaktu z produktem leczniczym weterynaryjnym. Należy unikać kontaktu ze skórą i oczami. W razie przypadkowego kontaktu produktu z oczami lub skórą, przemyć/przeplukać obficie ilością wody. Jeżeli podrażnienie utrzymuje się, należy skontaktować się z lekarzem. Umyć ręce po użyciu.

Działania niepożądane (częstotliwości i stopień nasilenia) • Przeciwzapalne kortykosteroidy takie jak deksametazon wykazują szeroki zakres działań niepożądanych. Pojedyncze wysokie dawki są na ogół dobrze tolerowane, ale przy długotrwałym podawaniu oraz przy podawaniu estrów o długim czasie działania mogą one indukować ciężkie działania niepożądane. Z tego powodu przy średnim do długim czasie podawania leku dawki należy ograniczyć do minimum niezbędnego do kontrolowania objawów. Same steroidy w trakcie leczenia mogą powodować wystąpienie zespołu Cushinga wiążącego się z istotną zmianą metabolizmu tłuszczów, węglowodanów, białek i minerałów tzn. mogą spowodować zmianę dystrybucji tłuszczu, osłabienie i zaniki mięśni oraz osteoporozę.

Kortykosteroidy podawane ogólnie mogą powodować polurię, polidipsję i polifagię, szczególnie na początku stosowania. Niektóre kortykosteroidy po długotrwałym stosowaniu mogą powodować zatrzymanie sodu i wody oraz hipokaliemię. Kortykosteroidy działające ogólnoustrojowo mogą powodować odkładanie się wapnia w skórze (wapnica skóry).

Kortykosteroidy mogą opóźniać gojenie ran a działanie immunosupresyjne może osłabiać odporność lub zaostżać przebieg infekcji.

U zwierząt leczonych kortykosteroidami stwierdzano przypadki owrzodzenia żołądka i jelita, a u pacjentów przyjmujących niesteroidowe leki przeciwzapalne i kortykosteroidy oraz u zwierząt z urazami rdzenia kręgowego dochodziło do nasilenia choroby wrzodowej.

Stosowanie kortykosteroidów może powodować powiększenie wątroby (hepatomegalia) i podwyższenie stężenia enzymów wątrobowych w surowicy. Możliwe są reakcje nadwrażliwości, choć rzadkie.

Stosowanie w ciąży, laktacji lub w okresie nieśności • Poza zastosowaniem produktu DEXASHOT do indukcji porodu u bydła, nie zaleca się stosowania kortykosteroidów u ciężarnych zwierząt. Podawanie produktu we wczesnym okresie ciąży powodowało u zwierząt laboratoryjnych nieprawidłowości w rozwoju płodu. Stosowanie w zaawansowanej ciąży może prowadzić do wystąpienia wczesnego porodu lub poronienia. Jeśli produkt leczniczy weterynaryjny jest stosowany w indukcji porodu u bydła, może to prowadzić do zwiększonej częstości występowania zatrzymania łożyska i ewentualnego zapalenia macicy i/lub obniżonej płodności. Stosowanie produktu leczniczego weterynaryjnego u krów w okresie laktacji może powodować obniżenie wydajności mlecznej.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi i inne rodzaje interakcji • Ponieważ kortykosteroidy mogą osłabiać poszczepioną odpowiedź immunologiczną, nie należy stosować produktu łącznie ze szczepionkami.

Deksametazon nie powinien być stosowany w połączeniu z innymi lekami przeciwzapalnymi.

Produkt DEXASHOT może wywoływać hipokaliemię i z tego powodu zwiększać ryzyko toksyczności glikozydów nasercowych. Ryzyko wystąpienia hipokaliemii może wzrosnąć, jeśli deksametazon zostanie podany ze środkami moczopędnymi powodującymi nadmierną utratę potasu z ustroju. Jednoczesne stosowanie z inhibitorami cholinesterazy może prowadzić do osłabienia mięśni u pacjentów cierpiących na miastenię gravis.

Glukokortykoidy mają działanie przeciwne do insuliny.

Jednoczesne stosowanie z fenobarbitaliem, fenytoiną i ryfampicyną może zmniejszać skuteczność deksametazonu.

Dawkowanie i droga podawania • Nie należy przekłuwać korka więcej niż 100 razy. W przypadku leczenia grupy zwierząt, w jednym cyklu, zaleca się użycie igły odciągającej, która została umieszczona w korku fiolki w celu uniknięcia nadmiernego uszkodzenia korka.

Produkt leczniczy weterynaryjny może być podawany dożylnie lub domięśniowo u koni, domięśniowo u bydła, świń, psów i kotów. Produkt leczniczy weterynaryjny może być podany dostawowo u koni. Podczas podawania produktu należy przestrzegać zasad aseptyki. Do odmierzenia ilości mniejszych niż 1 ml należy używać strzykawki z odpowiednią podziałką aby zapewnić podanie precyzyjnie odmierzonej dawki.

W leczeniu stanów zapalnych i reakcji alergicznych zalecane są podane poniżej uśrednione dawki. Jednak faktycznie zastosowaną dawkę należy dobrać z uwzględnieniem nasilenia objawów oraz czasu ich utrzymywania się.

Gatunki • Dawkowanie (i.m.): **Konie, bydło, świnie** 1,5 ml /50 kg m.c. (0,06 mg deksametazonu/kg m.c.)

Psy, koty 0,5 ml /10 kg m.c. (0,1 mg deksametazonu /kg m.c.)

W leczeniu ketozy pierwotnej u bydła. Zaleca się podawanie domięśniowo dawki 0,02 do 0,04 mg/kg masy ciała (5–10 ml produktu *pro toto*) w zależności od objawy chłodu i czasu, przez jaki utrzymują się objawy kliniczne. Należy zachować szczególną ostrożność, aby

uniknąć przedawkowania u krów rasy Channel Island. Jeśli objawy występują od dłuższego czasu lub w nawrotach choroby wymagane mogą być większe dawki.

Indukcja porodu – aby uniknąć urodzenia zbyt dużych płodów i obrzęku gruczołu mlekowego u bydła.

10 ml na krowę w postaci pojedynczego wstrzyknięcia domięśniowego po 260 dniu ciąży.

Poród nastąpi zwykle w ciągu 48–72 godzin.

Leczenie zapalenia stawów, zapalenia kaletki lub zapalenia pochewek ścięgienowych, podanie dostawowe u koni. Dawka: 1–5 ml produktu *pro toto*.

Powyższe ilości nie są jednoznacznie określone i podano je wyłącznie w celach orientacyjnych. Iniekcja do jamy stawu lub kaletki powinna być poprzedzona odciążeniem równoważnej ilości płynu maziowego. Niezbędne jest zachowanie ścisłej aseptyki.

Przedawkowanie (objawy, sposób postępowania przy udzieleniu natychmiastowej pomocy, odtrutki) • Wysokie dawki kortykosteroidów mogą powodować senność i letarg u koni. W wyższych dawkach mogą powodować zakrzepicę z powodu podwyższonej skłonności do krzepnięcia krwi. Patrz powyżej.

Okres karencji • **Bydło:** Tkanki jadalne: 8 dni. Mleko: 72 godziny. **Świnie:** Tkanki jadalne: 2 dni. **Konie:** Tkanki jadalne: 8 dni. Produkt niedopuszczony do stosowania u koni produkujących mleko przeznaczone do spożycia przez ludzi.

Właściwości farmakologiczne • Grupa farmakoterapeutyczna: kortykosteroid do stosowania ogólnego, deksametazon. Kod ATCvet: QH02AB02.

Właściwości farmakodynamiczne • Produkt zawiera ester fosforanu sodowego deksametazonu, pochodną fluorometylowa prednisolonu, który działa przeciwzapalnie, przeciwalergicznie i immunosupresyjnie. Deksametazon stymuluje glukoneogenezę, co prowadzi do wzrostu poziomu glukozy w krwi. Działanie przeciwzapalne deksametazonu jest 25 razy silniejsze niż działanie hydrokortyzonu, podczas gdy aktywność mineralokortykosteroidowa jest minimalna.

Właściwości farmakokinetyczne • Produkt DEXASHOT, zawierający deksametazon jest krótko działającym preparatem o szybkim początku działania. Zawiera ester sodowy fosforanu deksametazonu. Po pozanaczyniowym podaniu (domięśniowym, dostawowym) ester podlega szybkiemu wchłanianiu i hydrolizie do substancji macierzystej, deksametazonu, prowadząc do natychmiastowej odpowiedzi utrzymującej się około 48 h. Czas niezbędny do osiągnięcia najwyższego stężenia (C_{max}) deksametazonu u bydła, koni, świń i psów jest osiągany w ciągu 20 minut po podaniu domięśniowym. Biodostępność po podaniu domięśniowym (w porównaniu do podania dożylnego) jest wysoka u wszystkich gatunków.

Okres półtrwania po podaniu dożylnym i domięśniowym jest podobny, zależnie od gatunku wynosi 5–20 godzin.

Okres ważności • Okres ważności produktu leczniczego weterynaryjnego zapakowanego do sprzedaży: 33 miesiące. Okres ważności po pierwszym otwarciu opakowania bezpośredniego: 28 dni.

Specjalne środki ostrożności podczas przechowywania • Przechowywać w opakowaniu zewnętrznym w celu ochrony przed światłem.

Rodzaj i skład opakowania bezpośredniego • Fiolki oranżowe z wielowarstwowego plastiku (polipropylenu) o pojemności 100 ml zamykane korkami z gumy bromobutylowej i kapslami aluminiowymi.

Specjalne środki ostrożności dotyczące usuwania nieużytego produktu leczniczego weterynaryjnego lub pochodzących z niego odpadów • Niewykorzystany produkt leczniczy weterynaryjny lub jego odpady należy usunąć w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami.

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego • Przedsiębiorstwo Wielobranżowe Vet-Agro Sp. z o.o., ul. Gliniana 32, 20-616 Lublin, tel. 48 81 445 23 00, faks 48 81 44 52 32 0, e-mail: vet-agro@vet-agro.pl.

MARBOVET 100 mg/ml roztwór do wstrzykiwań dla bydła i świń

Skład jakościowy i ilościowy • Każdy ml zawiera: **Substancja czynna:** Marbofloksacyna 100,0 mg. **Substancje pomocnicze:** Metakrezol 2,0 mg, Tioglicerol 1,0 mg, Disodu edetynian 0,1 mg.

Wykaz wszystkich substancji pomocniczych: Metakrezol, Tioglicerol, Disodu edetynian, Glukonolakton, woda do wstrzykiwań.

Postać farmaceutyczna • Roztwór do wstrzykiwań. Zielonkawożółty do brązowożółtego, klarowny roztwór.

Docelowe gatunki zwierząt • Bydło i świnia (lochy).

Wskazania lecznicze dla poszczególnych docelowych gatunków zwierząt • **Bydło:** Leczenie zakażeń układu oddechowego wywołanych przez wrażliwe na marbofloksacynę szczepy *Pasteurella multocida*,

Mannheimia haemolytica, *Mycoplasma bovis* i *Histophilus somni*. W okresie laktacji leczenie ostrego zapalenia wymienia wywołanego przez szczep *Escherichia coli* wrażliwe na marbofloksacynę.

Świnie (lochy): Leczenie syndromu bezmleczności poporodowej – (MMA) – (Zespół Metritis Mastitis Agalactia) powodowanego przez szczep bakterii wrażliwych na marbofloksacynę.

Przeciwwskazania · Nie stosować u zwierząt z nadwrażliwością na fluorochinolony lub na dowolną substancję pomocniczą.

Nie stosować w przypadku zakażeń bakteryjnych wywołanych przez patogeny odporne na inne fluorochinolony (oporność krzyżowa).

Specjalne ostrzeżenia dla każdego z docelowych gatunków zwierząt · Brak.

Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania · **Specjalne środki ostrożności dotyczące stosowania u zwierząt:** Podczas podawania produktu należy uwzględnić urzędowe wytyczne dotyczące polityki antybiotykowej.

Stosowanie fluorochinolonów należy ograniczyć do leczenia chorób, w których występuje słaba odporność lub przypuszcza się, że wystąpi słaba odpowiedź na leki przeciwbakteryjne z innej grupy. Jeżeli tylko jest to możliwe, stosowanie fluorochinolonów powinno się opierać na badaniach antybiotykowawrażliwości.

Stosowanie produktu niezgodnie z zaleceniami podanymi w ChPLW może prowadzić do zwiększenia występowania bakterii opornych na fluorochinolony i zmniejszać skuteczność leczenia innymi chinolonami z powodu potencjalnej oporności krzyżowej.

Dane dotyczące skuteczności nie wykazały dostatecznej skuteczności produktu w leczeniu ostrego zapalenia gruczołu mlekowego wywołanego przez szczep Gram-dodatnie.

Specjalne środki ostrożności dla osób podających produkt leczniczy weterynaryjny zwierzętom: Osoby o znanej nadwrażliwości na chinolony powinny unikać kontaktu z produktem leczniczym weterynaryjnym. Należy zachować ostrożność celem uniknięcia przypadkowej samoiniekcji, gdyż może ona wywołać lekkie podrażnienie. Po przypadkowej samoiniekcji, należy niezwłocznie zwrócić się o pomoc lekarską oraz przedstawić lekarzowi ulotkę informacyjną lub opakowanie. W przypadku kontaktu produktu ze skórą lub oczami, przemyć obficie wodą. Umyć ręce po użyciu.

Działania niepożądane (częstotliwości stopień nasilenia) · Przy podaniu domięśniowym lub podskórnym mogą wystąpić przejściowe zmiany zapalne w miejscu iniekcji bez znaczenia klinicznego. Podanie domięśniowe może powodować wystąpienie przemijających reakcji miejscowych, takich jak ból i obrzęk w miejscu iniekcji oraz zmiany zapalne, które mogą utrzymywać się przez co najmniej 12 dni po iniekcji. U bydła podanie podskórne okazało się lepiej tolerowane miejscowo niż podanie domięśniowe. Dlatego zaleca się podanie podskórne u ciężkiego bydła.

Stosowanie w ciąży, laktacji lub w okresie nieśności · Badania laboratoryjne na szczurach i królikach nie wykazały działania teratogenicznego, fetotoksycznego czy szkodliwego dla samicy.

Wykazano bezpieczeństwo produktu stosowanego w dawce 2 mg/kg masy ciała u krów w czasie ciąży oraz ssących cieląt i prosiąt przy stosowaniu u krów i loch. Produkt może być stosowany podczas ciąży i laktacji. Bezpieczeństwo produktu podawanego w dawce 8 mg/kg masy ciała nie zostało określone u ciężarnych krów lub cieląt ssących leczone krowy. Z tego względu przyjęty przez lekarza weterynarii schemat dawkowania powinien być zgodny z oceną bilansu korzyści/ryzyka wynikającego ze stosowania produktu.

Interakcje z innymi produktami leczniczymi i inne rodzaje interakcji · Nieznane.

Dawkowanie i droga podawania · **Bydło: Choroby układu oddechowego:** Zalecana dawka to 8 mg/kg masy ciała (2 ml produktu/25 kg m.c.) w pojedynczej iniekcji w podaniu domięśniowym. W przypadku konieczności podania ilości większej niż 20 ml, zalecaną dawkę należy wstrzyknąć w dwa lub więcej miejsc.

W przypadku chorób układu oddechowego powodowanych przez *Mycoplasma bovis*, zalecana dawka to 2 mg marbofloksacyny/kg masy ciała (1 ml produktu/50 kg m.c.), jeden raz dziennie przez 3 do 5 kolejnych dni, w podaniu domięśniowym lub podskórnym. Pierwsza iniekcja może być podana dożylnie.

Ostre zapalenie wymienia: Zalecana dawka to 2 mg marbofloksacyny/kg masy ciała (1 ml produktu/50 kg m.c.) jeden raz dziennie przez 3 kolejne dni w podaniu domięśniowym lub podskórnym. Pierwsza iniekcja może być także podana dożylnie.

Świnie (lochy): Zalecana dawka to 2 mg marbofloksacyny/kg masy ciała (1 ml produktu/50 kg masy ciała) jeden raz dziennie przez 3 kolejne dni w podaniu domięśniowym.

Bydło i świnię (lochy): W celu uniknięcia przedawkowania należy zapewnić podanie właściwej dawki, masa ciała powinna być określona jak najdokładniej. U bydła i świni, zalecanym miejscem iniekcji jest okolica szyi. Korek może być bezpiecznie przekłuwany do 30 razy. Użytkownik powinien wybrać najbardziej odpowiednią wielkość folki zgodnie z gatunkiem docelowym, który ma być leczony.

Przedawkowanie (objawy, sposób postępowania przy udzieleniu natychmiastowej pomocy, odtrutki) · Nie były obserwowane objawy przedawkowania przy podaniu 3-krotnym zalecanej dawki. Przedawkowanie może doprowadzić do ostrych zaburzeń neurologicznych, które należy leczyć objawowo.

Okres karencji · **Bydło: 2 mg/kg przez 3 do 5 dni (i.v./i.m./s.c.):** Tkanki jadalne: 6 dni. Mleko: 36 godzin. **8 mg/kg jednorazowo (i.m.):** Tkanki jadalne: 3 dni. Mleko: 72 godziny.

Świnie: Tkanki jadalne: 4 dni.

Właściwości farmakologiczne · Grupa farmakoterapeutyczna: leki przeciwbakteryjne do stosowania układowego, grupa fluorochinolonów. Kod ATCvet: QJ01MA93.

Właściwości farmakodynamiczne · Marbofloksacyna jest syntetycznym antybiotykiem bakterioobójczym, należącem do grupy fluorochinolonów, które działają poprzez hamowanie aktywności gyrazy DNA. Odnacza się szerokim spektrum działania *in vitro* wobec bakterii Gram-ujemnych (*E. coli*, *Histophilus somni*, *Mannheimia haemolytica* i *Pasteurella multocida*) i mikoplazmy (*Mycoplasma bovis*). U bakterii *Streptococcus* może wystąpić oporność.

Szczep o MIC ≤ 1 µg/ml są wrażliwe na marbofloksacynę, podczas gdy szczep o MIC ≥ 4 µg/ml są odporne na marbofloksacynę.

Oporność na fluorochinolony występuje na skutek 3 mechanizmów mutacji na poziomie chromosomalnym: spadek przepuszczalności ściany bakterii, ekspresja pomp błonowych lub mutacja enzymów odpowiedzialnych za wiązanie cząsteczek.

Właściwości farmakokinetyczne · Po podaniu podskórnym lub domięśniowym u bydła i podaniu domięśniowym u świń w zalecanej dawce 2 mg/kg masy ciała, marbofloksacyna łatwo się wchłania i osiąga maksymalne stężenie w osoczu wynoszące 1,5 µg/ml w ciągu około 1 godziny. Jej biodostępność wynosi blisko 100%.

Słabo wiąże się z białkami osocza (mniej niż 10% u świń i 30% u bydła), jest ekstensywnie dystrybuowana i w większości tkanek (wątroba, nerki, skóra, płuca, pęcherz moczowy, macica, przewód pokarmowy) osiąga stężenia wyższe niż w osoczu.

U bydła, marbofloksacyna jest wydalana powoli u cieląt nieprzeżuujących (t½β = 5–9 godzin) ale szybciej u bydła przeżuującego (t½β = 4–7 godzin) głównie w formie aktywnej z moczem (3/4) u cieląt nieprzeżuujących, ½ u przeżuwaczy) i kałem (1/4 u cieląt nieprzeżuujących, ½ u przeżuwaczy).

U bydła po pojedynczym podaniu domięśniowym zalecanej dawki 8 mg/kg m.c. maksymalne stężenie w osoczu (C_{max}) wynoszące 7,3 µg/ml jest osiągane po 0,78 godziny (T_{max}). Marbofloksacyna jest wydalana powoli (t½ końcowy = 15,60 godzin).

Po podaniu domięśniowym u krów w okresie laktacji, maksymalne stężenie marbofloksacyny w mleku wynosi 1,02 µg/ml (C_{max} po pierwszym podaniu) po 2,5 godzinach (T_{max} po pierwszym podaniu).

U świń, marbofloksacyna jest wydalana powoli (t½β = 8–10 godzin) głównie w formie aktywnej z moczem (2/3) i kałem (1/3).

Niezgodności farmaceutyczne · Ponieważ nie wykonywano badań dotyczących zgodności, tego produktu leczniczego weterynaryjnego nie wolno mieszać z innymi produktami leczniczymi weterynaryjnymi.

Okres ważności · Okres ważności produktu leczniczego weterynaryjnego zapakowanego do sprzedaży: 30 miesięcy. Okres ważności po pierwszym otwarciu opakowania bezpośredniego: 28 dni.

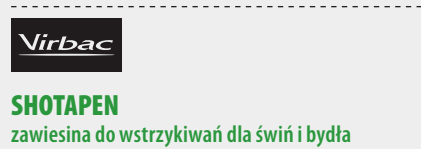
Specjalne środki ostrożności podczas przechowywania · Przechowywać pojemnik w opakowaniu zewnętrznym w celu ochrony przed światłem.

Rodzaj i skład opakowania bezpośredniego · **Opakowanie bezpośrednie:** Folki plastikowe wielowarstwowe (polipropylen/alkohol etylowy/lowiny/poliopropylen) koloru oranżowego zamykane korkiem z gumy bromobutylowej typu I i kapsłem aluminiowym i plastikowym typu flip-off.

Wielkość opakowań · Pudełko tekturowe zawierające jedną 1 folkę o pojemności 100 ml.

Specjalne środki ostrożności dotyczące usuwania nieużytego produktu leczniczego weterynaryjnego lub pochodzących z niego odpadów · Niewykorzystany produkt leczniczy weterynaryjny lub jego odpady należy usunąć w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami.

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego · Przedsiębiorstwo Wielobranżowe Vet-Agro Sp. z o.o., ul. Gliniana 32, 20-616 Lublin, tel. 48 81 445 23 00, faks 48 81 44 52 320, e-mail: vet-agro@vet-agro.pl

Skład jakościowy i ilościowy substancji czynnych · 100 ml preparatu zawiera: Benzylpenicylina benzatynowa 10 g; Benzylpenicylina prokainowa 10 g; Dihydrostreptomycyny siarczan do użytku weterynaryjnego 16,4 mln j.m. (co odpowiada 20,0 g siarczanu dihydrostreptomycyny o mianie 820 IU/ml).

Wskazania lecznicze · Produkt przeznaczony dla świń i bydła w leczeniu:

- infekcji układu oddechowego (pastereloza u bydła, u świń – pastereloza i aktynobaciloza),
- infekcji ogólnych (pastereloza, zakażenie pałeczkami okrężnicy),
- stanów zapalnych (infekcje racic, zapalenie otrzewnej i osierdzia, infekcje oczne),
- stanów zapalnych stawów,
- stanów zapalnych macicy (wspomaganiem leczeniem miejscowym).

Przeciwwskazania · Nie stosować u zwierząt uczulonych na antybiotyki β-laktamowe i streptomycynę.

Nie stosować u zwierząt z niewydolnością nerek.

Działania niepożądane · Mogą wystąpić reakcje alergiczne. W takim przypadku należy podawać środki do działania antyhistaminowym. O wystąpieniu działań niepożądanych po podaniu tego produktu lub zaobserwowaniu jakichkolwiek niepokojących objawów niewymienionych w ulotce (w tym również objawów u człowieka na skutek kontaktu z lekiem) należy powiadomić właściwego lekarza weterynarii, podmiot odpowiedzialny lub Urząd Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych. Formularz zgłoszeniowy należy pobrać ze strony internetowej <http://www.urpl.gov.pl> (Wydział Produktów Leczniczych Weterynaryjnych).

Docelowe gatunki zwierząt · Świnia, bydło.

Dawkowanie dla każdego gatunku, drogi i sposób podania · Iniekcja domięśniowa lub podskórna. Stosować 1 do 2 iniekcji, co 72 godz.

Zalecane dawki:

- 1 do 2 ml preparatu na 25 kg m.c. – dla cieląt i prosiąt
- 5 do 10 ml preparatu na 100 kg m.c. – dla krów i świń

Zalecenia dla prawidłowego podania · Brak.

Okresy karencji · Tkanki jadalne: Świnie 30 dni. Bydło 49 dni. Mleko: 5 dni (10 udojności).

Szczególne środki ostrożności przy przechowywaniu i transporcie · Przechowywać w miejscu niedostępnym i niewidocznym dla dzieci. Przechowywać w oryginalnym opakowaniu, w temperaturze od 2°C do 8°C. Nie zamrażać. Po pierwszym otwarciu przechowywać w temperaturze poniżej 25°C; zużyć w ciągu 28 dni. Nie używać po upływie terminu ważności podanego na etykiecie.

Specjalne ostrzeżenia i środki ostrożności · Nie stosować u królików, świnek morskich i chomików. Osoby o znanej nadwrażliwości na składniki preparatu, w szczególności na penicyliny i antybiotyki z grupy aminoglikozydów, powinny stosować produkt z zachowaniem ostrożności. Nie należy stosować w kombinacji z innymi antybiotykami (np. z gentamycyną lub kanamycyną).

Szczególne środki ostrożności dotyczące unieszkodliwiania nieużytego produktu leczniczego weterynaryjnego lub odpadów pochodzących z tego produktu · Leków nie należy usuwać do kanalizacji ani wyrzucać do śmieci.

O sposoby usunięcia bezużytecznych leków zapytać lekarza weterynarii. Pozwoli to na lepszą ochronę środowiska.

Data zatwierdzenia lub ostatniej zmiany tekstu ulotki · 07.09.2011

Inne informacje · W celu uzyskania informacji na temat niniejszego produktu leczniczego weterynaryjnego należy kontaktować się z lokalnym przedstawicielem firmy Virbac w Polsce: Virbac Sp. z o.o., ul. Puławska 314, 02-819 Warszawa, tel. 22 855 40 46, fax 22 855 07 34, www.virbac.pl

Dostępne opakowania: Butelki ze szkła zawierające po 50 ml, 100 ml i 250 ml produktu pakowane pojedynczo w pudełko tekturowe. Ponadto butelka zawierająca 250 ml produktu pakowana pojedynczo w opakowanie plastikowe.

Niektóre wielkości opakowań mogą nie być dostępne w obrocie.

Nazwa i adres podmiotu odpowiedzialnego oraz wytwórcy odpowiedzialnego za zwolnienie serii · VIRBAC S.A. – 1ère Avenue – 2065 M, 06516 Carros – Francja

Studia podyplomowe

Diekan Wydziału Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, Katedra Chorób Wewnętrznych z Kliniką w porozumieniu z Komisją do spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii ogłasza nabór na specjalizacyjne studia podyplomowe w zakresie

CHOROBY PRZEŻUWACZY

Warunkiem upoważniającym do podjęcia studiów specjalizacyjnych jest:

- posiadanie dyplomu lekarza weterynarii;
- posiadanie prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii;
- staż pracy zawodowej (praca przez co najmniej 2 lata na stanowisku lekarza weterynarii)

Konferencje i szkolenia

w zakresie tematycznym związanym z kierunkiem obranej specjalizacji).

Czas trwania specjalizacji wynosi 2,5 roku (5 semestrów).

Cykl szkoleniowy obejmuje: wykłady, seminaRIA i konsultacje, staże, zaliczenia i egzamin końcowy.

Wniosek powinien zawierać:

1. Imię i nazwisko wnioskodawcy oraz datę i miejsce urodzenia.
2. Miejsce zamieszkania.
3. Informacje o przebiegu pracy zawodowej, z podaniem zajmowanych stanowisk.
4. Aktualne miejsce pracy i zajmowane stanowisko.
5. Informacje o ukończonych kursach specjalistycznych.
6. Informacje o publikacjach.

Do wniosku należy dołączyć:

1. Odpis dyplomu lekarza weterynarii.

2. Odpis zaświadczenia okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej o stwierdzeniu prawa wykonywania zawodu.
3. Deklarację pokrycia kosztów specjalizacji przez lekarza weterynarii lub zatrudniający go zakład pracy.

Szczegółowe informacje można uzyskać u kierownika kursu dr hab. Przemysław Sobiecha, prof. nadzw. pod adresem:

Katedra Chorób Wewnętrznych, ul. Oczapowskiego 14, 10-957 Olsztyn, tel./fax sekretariatu 89 523 32 94, e-mail: psobiech@uwm.edu.pl, wioletta.krystkiewicz@uwm.edu.pl

Wnioski należy składać pocztą lub osobiście pod adresem: Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Wydział Medycyny Weterynaryjnej, Katedra Chorób Wewnętrznych z Kliniką, ul. Oczapowskiego 14, 10-957 Olsztyn.

PROGRAM OGÓLNOPOLSKIEJ KONFERENCJI (SZKOLENIA) „RACJONALNE STOSOWANIE PRODUKTÓW LECZNICZYCH WETERYNARYJNYCH”,

która odbędzie się w Kołobrzegu w dniach 18–20 listopada 2016 r. w hotelu Marine Hotel w Kołobrzegu

OGÓLNOPOLSKA KONFERENCJA

Racjonalne Stosowanie Produktów Lecznicych Weterynaryjnych

Cenieni prelegenci z Polski i Europy

Pozytywne i negatywne rekomendacje leków przeciwbakteryjnych dla:

drobiu – prof. dr hab. Piotr Szeleszczuk

trzoda chlewna – prof. dr hab. Zygmunt Pejsak

zwierzęta akwakultury – dr Jan Żelazny

Kołobrzeg, Hotel „Marine”

18–20 listopada 2016 r.

„Doświadczenia Holandii i Belgii w ograniczaniu stosowania substancji przeciwbakteryjnych, realizacja programu narodowego”

**dr Rens van Dobbenburgh (Holandia),
dr Davy Persoons (Belgia)**

Współorganizatorzy:

- Główny Inspektorat Weterynarii; Departament Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii;
- Zachodniopomorski Wojewódzki Lekarz Weterynarii;
- POLPROWET
- Urząd Rejestracji Produktów Lecznicych;
- Doradztwo Farmaceutyczne.

Rekrutacja

od 19 września 2016 r. !

Zapraszamy lekarzy urzędowych oraz lekarzy prywatnej praktyki

Konferencja jest elementem realizacji konkluzji Rady Unii Europejskiej z dnia 23 lipca 2016r. w sprawie zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe w ramach podejścia „Jedno Zdrowie”.

18 listopada 2016 r. (piątek)

1. Przyjazd i rejestracja Uczestników – 12:00–13:00.
  2. Otwarcie Konferencji – Powitanie zaproszonych Gości oraz Uczestników, wystąpienia Gości – 13:00–13:30.
  3. Konferencja tematyczna: „Racjonalne stosowanie produktów leczniczych weterynaryjnych”
- 13:30–14:30 Terapia zwierząt akwakultury – pozytywne i negatywne rekomendacje leków przeciwbakteryjnych – dr Jan Żelazny Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy, Zakład Chorób Ryb

14:30–15:30 Obiad

15:30–16:30 Terapia drobiu – pozytywne i negatywne rekomendacje leków przeciwbakteryjnych przy poszczególnych jednostkach chorobowych – prof. dr hab. Piotr Szeleszczuk Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Zakład Chorób Ptaków

16:30–17:00 Przerwa – bufet kawowy.

17:00–18:00 Terapia trzody chlewnej – pozytywne i negatywne rekomendacje leków przeciwbakteryjnych – prof. dr hab. Zygmunt Pejsak Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy, Zakład Chorób Świń

18:00–18:45 Dyskusja – podsumowanie pierwszego dnia konferencji

20:00 Uroczysta kolacja bankietowa.

19 listopada 2016 r. (sobota)

- 7:00–9:00 Śniadanie.
- 9:00–10:00 Zgłoszenia działań niepożądanych produktów leczniczych weterynaryjnych w latach 2013–2016 i działania następcze Urzędu, omówienie kazuistyki w powyższym zakresie – Paweł Szoka – Przedstawiciel Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych
- 10:00–10:30 Prezentacja produktów Firmy Farmaceutycznej Medivet

- 10:30-11:30 Monitoring wody jako element walki z antybiotykoopornością. Oporność odzwierzęcych czynników chorobotwórczych i bakterii komensalnych na środki przeciwdrobnoustrojowe w Polsce – lek. wet. Marta Koncewicz-Jarząb – GIW, główny specjalista, Koordynator Wydziału ds. farmacji weterynaryjnej w Biurze Pasz, Farmacji i Utylizacji.
- 11:30-12:45 Listy krytyczne WHO – CIAs, kaskada, referale, produkty z pogranicza, syntetyczne podsumowanie badań wrażliwości drobnoustrojów na substancje przeciwbakteryjne – Monika Marczak Doradztwo Farmaceutyczne
- 12:45-13:10 Przerwa – bufet kawowy.
- 13:10-13:30 Prezentacja produktów Firmy Farmaceutycznej
- 13:30-14:30 Import docelowy – praktyczne aspekty możliwości pozyskania produktu leczniczego niedopuszczonego do stosowania w Polsce celem ratowania życia i zdrowia zwierząt – lek. wet. Ewa Maślakowska – GIW, koordynator działu farmacji, starszy specjalista w Biurze Pasz, Farmacji i Utylizacji.
- 14:30-15:30 Obiad.
- 15:30-16:30 Klasyfikacja pasz, mieszanek paszowych uzupełniających, produktów leczniczych weterynaryjnych, produktów biobójczych, kosmetyków. „Produkt z pogranicza” – wciąż aktualny problem w weterynarii. – dr n. roln. Jacek Boruta – GIW, dyrektor Biura Pasz, Farmacji i Utylizacji
- 16:30-17:30 Stosowanie „kaskady” w leczeniu zwierząt – czy zawsze w celu uniknięcia niemożliwego do zaakceptowania cierpienia zwierząt – lek. wet. Katarzyna Gąsiorek – GIW, referendarz stanowiska ds. laboratoriów
- 17:30-17:50 Prezentacja produktów Firmy Farmaceutycznej
- 17:50-19:00 Dyskusja – podsumowanie drugiego dnia konferencji
- 20:00 Kolacja

20 listopada 2016 r. (niedziela)

- 7:00-9:00 Śniadanie.
- 9:00-9:30 Nowe regulacje prawne dotyczące leków weterynaryjnych – spojrzenie przemysłu – lek. wet. Artur Zalewski, DVM Dyrektor Biura Zarządu POLPROWET.
- 9:30-10:30 Doświadczenia Holandii w ograniczaniu stosowania substancji przeciwbakteryjnych, realizacja programu narodowego – dr. Rensa van Dobbenburgh’a z Holandii
- 10:30-11:30 Doświadczenia Belgii w ograniczaniu stosowania substancji przeciwbakteryjnych, realizacja programu narodowego – dr. Davy’ego Persoonsa z Belgii
- 11:30-12:00 Przerwa – bufet kawowy
- 12:00-13:00 Aktualny stan spraw związanych z toczącym się na poziomie unijnym procesem zmian legislacyjnych w zakresie produktów leczniczych weterynaryjnych i pasz leczniczych

- lek. wet. Agnieszka Dobrowolska – Departament Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Główny Specjalista w Wydziale Farmacji Weterynaryjnej i Laboratoriów
- 13:00-13:45 Pasje lecznicze – wymagania dotyczące wytwarzania i stosowania pasz leczniczych z uwzględnieniem wymagań przy wystawianiu zlecenia na wytwarzanie pasz leczniczych przez lekarzy weterynarii – lek. wet. Agnieszka Budzisz – Wojewódzki Inspektorat Weterynarii w Szczecinie, Wojewódzki Inspektor Weterynaryjny ds. Pasz i Utylizacja
- 13:45-14:30 Dyskusja podsumowująca konferencję
- 14:30-15:30 Obiad.
4. Zakończenie Konferencji – 15:30-15:45

Praca

POWIATOWY LEKARZ WETERYNARII W PUŁTUSKU

poszukuje lekarza weterynarii na stanowisko: inspektor weterynaryjny ds. bezpieczeństwa żywności oraz ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego

Wymagana specjalizacja z zakresu: higiena zwierząt rzeźnych i żywności pochodzenia zwierzęcego. Mile widziane doświadczenie w pracy w Inspekcji Weterynaryjnej.

Powiatowy Inspektorat Weterynarii w Pułtusku ul. Daszyńskiego 19/57, 06-100 Pułtusk tel. 23 692 55 84, e-mail: piw_pultusk@wp.pl

Pełna treść ogłoszenia: nabory.kprm.gov.pl

ZATRUDNIĘ LEKARZA WETERYNARII

lub wynajmę działający gabinet weterynaryjny o powierzchni ok. 43 m² w Warszawie. Mam też w tym samym miejscu do wynajęcia dla lekarzy lub studentów mieszkanie lub pokoje.

W pobliżu SKM-ka, kościół, Lidl, Biedronka oraz nowoczesny park dla dzieci i dorosłych.

Zainteresowanych proszę o kontakt na adres: jdor7@wp.pl

Animal Pharma lider w weterynarii drobiu zatrudni Terenowego Lekarza Weterynarii.

Prowadzimy rekrutację do naszych 11 lecznic.

Wymagania: chęć poszerzania wiedzy, zaangażowanie, dyspozycyjność, odporność na stres, komunikatywność i umiejętność pracy w zespole, prawo jazdy kat. B. Nie wymagamy doświadczenia w weterynarii drobiu.

Oferujemy: ciekawą i rozwojową pracę, opiekę merytoryczną doświadczonych lekarzy weterynarii, atrakcyjne wynagrodzenie, pracę w młodym zespole specjalistów.

Osoby zainteresowane prosimy o przesyłanie CV na adres kariera@akademiaap.com

Więcej o Akademii: www.akademiaap.com

Zapraszamy do współpracy.

ZAPROSZENIE DO SKŁADANIA OFERT

Ośrodek Hodowli Zarodowej Bobrowniki Sp. z o.o. w Bobrownikach

zaprasza do składania ofert na usługi weterynaryjne z zakresu rozrodu bydła, zabiegów leczniczych planowanych i doraźnych, profilaktyki ogólnej i innych stosownie do potrzeb.

Miejscem świadczenia usługi będzie obora, jałownik oraz cieletnik w miejscowości Bobrowniki.

Spółka posiada łącznie ok. 600 szt. bydła, w tym 280 szt. krów mlecznych.

Wymagane warunki:

1. Specjalista z rozrodu bydła oraz doświadczenie w zwalczaniu chorób na fermie bydła mlecznego.
2. Minimum 5-letnie doświadczenie w opiece nad wielkotowarowymi stadami hodowlanymi bydła mlecznego (rozród zwierząt, profilaktyka chorób zakaźnych, żywienie zwierząt).
3. Dyspozycyjność (całodobowa, 2 razy w miesiącu badanie ginekologiczne na fermie oraz nagłe wezwania).
4. Potwierdzenie usług fakturą VAT.

Oferta powinna zawierać:

1. Dokumenty potwierdzające kwalifikacje i wymagane warunki (dyplom lekarza weterynarii, dyplom specjalizacji rozrodu zwierząt, dokumenty potwierdzające doświadczenie nad opieką wielkotowarowych stad hodowlanych oraz umiejętność przygotowania dawczyń i biorczyń do przeprowadzenia zabiegów embriotransferu).
2. Cennik za usługi i dojazdy.
3. Wysokość marży za leki i preparaty.

Oferty wraz z wymaganymi dokumentami można przesyłać e-mailem na adres: ohz@wp.pl, pocztą lub bezpośrednio w sekretariacie Spółki do 31 października 2016 r.

Stadnina Koni w Dobrzyniewie Spółka z o.o.

Dobrzyniewo 23, 89-311 Falmierowo tel. 067 286 30 11, 067 286 30 12

zatrudni

LEKARZA WETERYNARII

Wymagania:

- wykształcenie wyższe weterynaryjne z prawem wykonywania zawodu lekarza weterynarii;
- prawo jazdy.

Do zadań lekarza weterynarii należeć będzie:

- prowadzenie gabinetu weterynaryjnego, należącego do Spółki,
- badanie stanu zdrowia zwierząt (bydło mleczne HF, konie),
- rozpoznawanie, zapobieganie i zwalczanie chorób zwierząt,
- leczenie zwierząt,
- udzielanie porad i konsultacji,
- wydawanie opinii i orzeczeń,
- wykonywanie czynności związanych z określeniem zdolności rozrodczych zwierząt i ich zaburzeń.

List motywacyjny wraz z CV, opiniami z dotychczasowych miejsc pracy, referencje, prosimy przesyłać na adres spółki, **do 31 października 2016 r.**

Na oferty nieprzyjęte odpowiedzi nie udzielamy.

Twój lek pierwszego wyboru

- Antybiotyk o szerokim spektrum
- Efekt bakteriobójczy
- Jedna iniekcja – trzydniowe działanie
- Ekonomiczny koszt terapii

Główne wskazania:

Bydło: • choroby układu oddechowego • zakażenia poporodowe
 • zapalenia wymienia • schorzenia racic • po zabiegach chirurgicznych
 • leptospiroza • aktynomikoza • zapalenia kikuta pępowiny

Świnie: • choroby układu oddechowego • syndrom bezmleczności poporodowej (dawniej MMA) • leptospiroza • zakażenia streptokokami
 • zapalenie stawów • różycyca • wysiękowe zapalenie skóry
 • Choroba Glässera

BO WARTO...

BOVALTO

**...zyskać
spokój w stadzie**

PL_PES.16.09.02

KOMPLEKSOWE ROZWIĄZANIE DLA BUDOWANIA SILNEGO STADA

Szczegółowa informacja o leku znajduje się w Dziale Apteka